

Faktablad

Tarifering af varer

Forord

Den Europæiske Union er bl.a. en toldunion, som omfatter al vareudveksling. Toldunionen består af to hovedelementer. Den indebærer for det første forbud mod told ved indførsel fra og ved udførsel til andre medlemsstater og forbud mod alle afgifter med tilsvarende virkning såvel for varer med oprindelse i medlemsstaterne som for de varer hidrørende fra tredjelande, som frit kan omsættes i medlemsstaterne. For det andet kræver den, at der indføres en fælles toldtarif over for tredjelande.

Denne toldtarif omfatter en kombineret nomenklatur (herefter »KN«) for varer, som gør det muligt at henføre alle indførte eller udførte varer til bestemte toldpositioner. Dette sker i forbindelse med en tarifering.

Eftersom de toldbeløb, der skal opkræves af medlemsstaternes toldmyndigheder, afhænger af tariferingen af den pågældende vare, og toldprovenuet henhører under Unionens egne indtægter, er tariferingen af varer særlig vigtig både for beskyttelsen af Unionens finansielle interesser og for beskyttelsen af de berørte erhvervsdrivendes interesser.

Tariferingen kan imidlertid være forbundet med mange problemer, navnlig når der er tale om komplekse varer. For at kunne løse disse problemer i overensstemmelse med de krav, der knyttet til retssikkerhedsprincippet, er der indført en retlig ordning på europæisk plan ¹.

Den europæiske tariferingsordning er baseret på det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem (herefter »HS«), der er udarbejdet af Verdenstoldorganisationen (herefter »WCO«) og indført ved den internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem (herefter »HS-konventionen«), som blev indgået i Bruxelles den 14. juni 1983 og godkendt, med ændringsprotokollen hertil af 24. juni 1986, på Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs vegne ved afgørelse 87/369 ².

I henhold til HS-konventionens artikel 3, stk. 1, forpligter hver af de kontraherende parter sig til at drage omsorg for, at dens toldnomenklatur og statistiske nomenklatur er i overensstemmelse med HS, at anvende samtlige positioner og underpositioner i dette system, uden tilføjelser eller ændringer, samt de dertil knyttede koder og at følge nummerordenen i nævnte system. Hver af de kontraherende parter forpligter sig ligeledes til at anvende de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende HS samt alle

¹ Det europæiske vareklassificeringssystem består af to dele, nemlig KN og Den Europæiske Unions integrerede toldtarif (Taric), som er fastsat af Kommissionen og indeholder oplysninger om de tilsvarende toldsats og andre foranstaltninger vedrørende specifikke varer i Unionen, og som består af den ottecifrede KN-kode med tilføjelse af yderligere to cifre.

² Rådets afgørelse 87/369/EØF af 7.4.1987 om indgåelse af den internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, samt af ændringsprotokollen hertil (EFT 1987, L 198, s. 1).

bestemmelser til de forskellige afsnit, kapitler og underpositioner i HS og til ikke at ændre disses rækkevidde. WCO godkender på de i HS-konventionens artikel 8 fastsatte betingelser de forklarende bemærkninger og de tariferingsudtalelser, som vedtages af HS-udvalget.

Denne ordning, der følger af Rådets forordning nr. 2658/87³, hvis bilag ajourføres regelmæssigt⁴, bl.a. for at indsætte nye koder eller supplerende underopdelinger, omfatter almindelige tariferingsbestemmelser, forklarende bemærkninger og tariferingsforordninger, som vedtages af Kommissionen. Det tilkommer således Domstolen at sikre, at de ovennævnte bestemmelser og retsakter anvendes på en sammenhængende måde, under udøvelsen af de beføjelser, som denne er tillagt. Til dette formål skal Domstolen i forbindelse med præjudicielle forelæggelser, der indgives af de nationale retter, præcisere fortolkningen af de almindelige tariferingsbestemmelser og af de kriterier, der finder anvendelse på området, klarlægge rækkevidden af positionerne og underpositionerne i KN og tage stilling til gyldigheden af de tariferingsforordninger, som Kommissionen vedtager.

Domstolen skal således ikke selv foretage tarifieringen af den pågældende vare, men underrette alle berørte parter om ethvert forhold, der er relevant for at sikre en korrekt tarifiering, samtidig med at den i givet fald fremlægger oplysninger, der er relevante for udøvelsen af de beføjelser, som i fremtiden tilkommer toldmyndighederne og de nationale retter.

Domstolen har i denne forbindelse mange gange haft lejlighed til at præcisere, hvilke forhold der skal tages i betragtning ved tarifieringen, såsom en vares bestemmelse eller funktion, og til at fortolke begreber, der er relevante for tarifieringen af varer, som indeholder flere bestanddele eller udgør en del af en anden vare.

Eftersom de undersøgte varer ofte er af meget kompleks og teknisk karakter, er alle disse elementer i Domstolens omfattende praksis selvsagt med til at styrke denne retspraksis' rolle i forbindelse med tarifiering af varer.

Formålet med dette faktablad er at give et overblik over de vigtigste elementer i denne retspraksis. Det skal i denne forbindelse fremhæves, at Domstolen jævnligt anmodes om at træffe præjudiciel afgørelse om spørgsmål, der ud over at være af retlig karakter vedrører specifikke videnskabelige og tekniske anliggender i tilknytning til de pågældende varers objektive karakteristika og egenskaber. De oplysninger, der findes i Domstolens praksis, hører som følge heraf ofte til de betragtninger og vurderinger, der er specifikke for en bestemt vare. For at gøre det lettere for læseren at få kendskab til

³ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1). Ved denne forordning indførtes KN, der opfylder kravene i både den fælles toldtarif (FTT), statistikken over Unionens udenrigshandel og andre EU-politikker vedrørende indførsel eller udførsel af varer.

⁴ Bilag I til Rådets forordning nr. 2658/87 blev erstattet af et nyt bilag på grundlag af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1832 af 12.10.2021 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2021, L 385, s. 1) med virkning fra den 1.1.2022.

Tarifering af varer

den faktiske og retlige baggrund, der kendetegner hver af de udvalgte afgørelser, og undgå, at dette faktablad som helhed bliver mindre forståeligt, præsenteres de vigtigste elementer i Domstolens praksis derfor i den konkrete sammenhæng, hvori den enkelte afgørelse indgår, og så vidt muligt i kursiv.

Liste over forkortelser

ITA: overenskomsten om handel med informationsteknologiprodukter

CEN: Den Europæiske Standardiseringsorganisation

KN: den kombinerede nomenklatur

WCO: Verdenstoldorganisationen

WTO: Verdenshandelsorganisationen

BTO: bindende tariferingsoplysning

HS: det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem

FTT: den fælles toldtarif

Fortegnelse over de retsakter, hvortil der henvises

Rådets **forordning (EØF) nr. 2658/87** af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1).

Kommissionens **forordning (EØF) nr. 3174/88** af 21. september 1988 om ændring af bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 (EFT 1988, L 298, s. 1), **forordning nr. 548/89** af 28. februar 1989 om tarifering af visse varer i Den Kombinerede Nomenklatur (EFT 1989, L 60, s. 31), **forordning nr. 812/89** af 21. marts 1989 om tarifering af visse varer i Den Kombinerede Nomenklatur (EFT 1989, L 86, s. 25), **forordning nr. 2886/89** af 2. august 1989 om ændring af bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 (EFT 1989, L 282, s. 1), **forordning nr. 2472/90** af 31. juli 1990 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 1990, L 247, s. 1), **forordning nr. 2587/91** af 26. juli 1991 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 1991, L 259, s. 1), **forordning nr. 2505/92** af 14. juli 1992 om ændring af bilag I og II til forordning nr. 2658/87 (EUT 1992, L 267, s. 1) og **forordning nr. 2551/93** af 10. august 1993 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 1993, L 241, s. 1).

Kommissionens **forordning (EF) nr. 535/94** af 9. marts 1994 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1994, L 68, s. 15), **forordning nr. 3115/94** af 20. december 1994 om ændring af bilag I og II til forordning nr. 2658/87 (EFT 1994, L 345, s. 1), **forordning nr. 1165/95** af 23. maj 1995 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT 1995, L 117, s. 15), **forordning nr. 3009/95** af 22. december 1995 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1995, L 319, s. 1), **forordning nr. 1734/96** af 9. september 1996 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1996, L 238, s. 1), **forordning nr. 1196/97** af 27. juni 1997 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT 1997, L 170, s. 13), **forordning nr. 1624/97** af 13. august 1997 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1997, L 224, s. 16), **forordning nr. 1264/98** af 17. juni 1998 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT 1998, L 175, s. 4), **forordning nr. 2261/98** af 26. oktober 1998 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1998, L 292, s. 1), **forordning nr. 2518/98** af 23. november 1998 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT 1998, L 315, s. 3), **forordning nr. 2204/1999** af 12. oktober 1999 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 1999, L 278, s. 1), **forordning nr. 2263/2000** af 13. oktober 2000 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 2000, L 264, s. 1), **forordning nr. 2031/2001** af 6. august 2001 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 2001, L 279, s. 1), **forordning nr. 1832/2002** af 1. august 2002 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT 2002, L 290, s. 1), **forordning nr. 1789/2003** af 11. september 2003 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2003, L 281, s. 1), **forordning nr. 1871/2003** af 23. oktober 2003 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2003, L 275, s. 5), **forordning nr. 2344/2003** af 30. december 2003 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2003, L 346, s. 38),

forordning nr. 754/2004 af 21. april 2004 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2004, L 118, s. 32), **forordning nr. 1810/2004** af 7. september 2004 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2004, L 327, s. 1), **forordning nr. 1719/2005** af 27. oktober 2005 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2005, L 286, s. 1), **forordning nr. 400/2006** af 8. marts 2006 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2006, L 70, s. 9), **forordning nr. 1549/2006** af 17. oktober 2006 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2006, L 301, s. 1), **forordning nr. 1214/2007** af 20. september 2007 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2007, L 286, s. 1), **forordning nr. 1031/2008** af 19. september 2008 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2008, L 291, s. 1), **forordning nr. 948/2009** af 30. september 2009 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2009, L 287, s. 1), og **forordning nr. 1051/2009** af 3. november 2009 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2009, L 290, s. 56).

Kommissionens **forordning (EU) nr. 861/2010** af 5. oktober 2010 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2010, L 284, s. 1) og **forordning nr. 1006/2011** af 27. september 2011 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2011, L 282, s. 1).

Kommissionens **gennemførelsesforordning (EU) nr. 620/2011** af 24. juni 2011 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2011, L 166, s. 16), **gennemførelsesforordning nr. 727/2012** af 6. august 2012 om tarifering af varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2012, L 213, s. 5), **gennemførelsesforordning nr. 927/2012** af 9. oktober 2012 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2012, L 304, s. 1), **gennemførelsesforordning nr. 1001/2013** af 4. oktober 2013 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2013, L 290, s. 1), **gennemførelsesforordning nr. 113/2014** af 4. februar 2014 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2014, L 38, s. 20), **gennemførelsesforordning nr. 1101/2014** af 16. oktober 2014 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2014, L 312, s. 1), **gennemførelsesforordning nr. 1212/2014** af 11. november 2014 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2014, L 329, s. 3), **gennemførelsesforordning 2015/1754** af 6. oktober 2015 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EUT 2015, L 285, s. 1) og **gennemførelsesforordning 2016/1140** af 8. juli 2016 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2016, L 189, s. 1).

Rådets **forordning (EØF) nr. 950/68** af 28. juni 1968 om den fælles toldtarif (EFT 1968, L 172, s. 1), **forordning nr. 1/71** af 17. december 1970 om ændring af forordning nr. 950/68 (EFT 1971, L 1, s. 1), **forordning nr. 3400/84** af 27. november 1984 om ændring af forordning nr. 950/68 (EFT 1984, L 320, s. 1) og **forordning nr. 750/87** af 16. marts 1987 om ændring af forordning nr. 950/68 (EUT 1987, L 76, s. 1).

Rådets **forordning (EØF) nr. 2913/92** af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1).

Kommissionens **forordning (EØF) nr. 2454/93** af 2.7.1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT 1993, L 253, s. 1).

Europa-Parlamentets og Rådets **forordning (EF) nr. 82/97** af 19. december 1996 om ændring af forordning nr. 2913/92 (EFT 1997, L 17, s. 1).

Kommissionens **forordning (EF) nr. 12/2006** af 18. december 1996 om ændring af forordning nr. 2454/93 (EUT 2006, L 9, s. 1).

Europa-Parlamentets og Rådets **forordning (EU) nr. 952/2013** af 9.10.2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1).

Rådets **forordning (EF) nr. 1601/2001** af 2. august 2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT 2001, L 211, s. 1).

Rådets **direktiv 92/83/EØF** af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 21).

Rådets **direktiv 2008/118/EF** af 16. december om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009, L 9, s. 12).

Europa-Parlamentets og Rådets **direktiv 98/70/EF** af 13. oktober 1998 om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af Rådets direktiv 93/12/EØF (EFT 1998, L 350, s. 58).

Rådets **direktiv 93/42/EØF** af 14. juni 1993 om medicinsk udstyr (EFT 1993, L 169, s. 1).

Europa-Parlamentets og Rådets **direktiv 2001/83/EF** af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU af 8. juni 2011 (EUT 2011, L 174, s. 74).

Kommissionens **direktiv 2014/77/EU** af 10. juni 2014 om ændring af bilag I og II til direktiv 98/70 (EUT 2014, L 170, s. 62).

Indhold

FORORD	3
LISTE OVER FORKORTELSER	6
FORTEGNELSE OVER DE RETSAKTER, HVORTIL DER HENVISES	7
I. GENERELLE BETRAGTNINGER OM DE OPGAVER, DER PÅHVILER UNIONENS RETSINSTANSER, OG DERES RÆKKEVIDDE SAMT DE RELEVANTE VURDERINGSKRITERIER	11
II. GÆLDENDE TARIFERINGSPRINCIPPER	19
1. De almindelige tariferingsbestemmelers indhold og rækkevidde	19
1.1. Bestemmelse 1 – værdien af positionstekster og underpositioner og af overskrifter i KN	19
1.2. Bestemmelse 2, litra a) og b) – principper for varer, alt efter om de er færdige eller komplette, og for materialer, alt efter deres anvendelse.....	21
1.3. Bestemmelse 3, litra a)-c) – principper for blandinger eller sammensatte varer, der kan tariferes i mere end én position	23
1.4. Bestemmelse 4-6 – standardbestemmelse, særlig bestemmelse om visse beholdere, bestemmelse om sammenligning af underpositioner	32
2. Klassificeringskriterier	35
2.1. Produktets objektive kendetegn og egenskaber	35
2.2. Varens bestemmelse.....	45
2.3. Varens anvendelse	52
2.4. Varens funktion.....	59
III. DET RETLIGE GRUNDLAG FOR TARIFERINGSPROCEDUREN	65
1. Forklarende bemærkninger.....	65
1.1. WCO's forklarende bemærkninger	65
1.2. Kommissionens forklarende bemærkninger	70
2. Tariferingsforordninger vedtaget af Kommissionen.....	76
3. Tariferingssudtalelser og bindende tariferingsoplysninger.....	86
3.1. WCO's og Toldkodeksudvalgets tariferingssudtalelser.....	86
3.2. Bindende tariferingsoplysninger	89
4. Andre juridisk bindende retsakter.....	98

I. Generelle betragtninger om de opgaver, der påhviler Unionens retsinstanser, og deres rækkevidde samt de relevante vurderingskriterier

Dom af 7. maj 1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

»Fælles toldtarif – toldpositioner – en vare, der er fremstillet ved ultrafiltrering og indeholder 76,6% mælkeprotein, 5% lactose og 2,1% mælkefedt uden at have noget påviseligt sukkerindhold – tariferes i position 0404 90 33 i den kombinerede nomenklatur«

I den sag, der gav anledning til denne dom, skulle Domstolen besvare spørgsmålet om, hvorvidt et pulver med betegnelsen »75% valleproteinkoncentrat«, der er fremstillet ved ultrafiltrering af valle og indeholder 76,6% mælkeprotein, 2,1% mælkefedt og 5% lactose uden at have noget påviseligt sukkerindhold, skal tariferes i underposition 0404 90 33 i FTT ⁵, »varer bestående af naturlige mælkebestanddele«, eller som »valle« i underposition 0404 10 11 i FTT.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det fremgår af fast retspraksis, at det afgørende kriterium ved tarifering af varer almindeligvis skal søges i deres objektive karakteristika og særegenheder, således som disse er bestemt i ordlyden af de pågældende positioner i FTT og i bestemmelserne til afsnittene eller kapitlerne.

Domstolen konstaterede i denne forbindelse, at underpositionerne 0404 10 og 0404 90 i FTT vedrører to kategorier af varer, betegnet som henholdsvis »valle [...]« (underposition 0404 10) og »varer bestående af naturlige mælkebestanddele [...]« (underposition 0404 90). Den påpegede endvidere, at det i de forklarende bemærkninger siges, at valle som omhandlet i position 0404 i FTT er de naturlige mælkebestanddele, der bliver tilbage, når fedtstofferne og caseinet er blevet fjernet fra mælken. Det fremgår af de forklarende bemærkninger, at lactose og mineralstoffer delvis kan være fjernet fra vallen, og at denne kan være koncentreret.

Domstolen konkluderede således, at der skal foretages en sammenligning af lactoseindholdet i henholdsvis valle og en vare som den i hovedsagen omhandlede med henblik på at afgøre, om sidstnævnte kan betragtes som valle, hvorfra lactosen delvis er fjernet, som omhandlet i de forklarende bemærkninger.

Domstolen henviste desuden til sin praksis, hvorefter en vare, for at kunne tariferes i en bestemt underposition i FTT, skal indeholde basisproduktets hovedbestanddele, og den i henseende til forholdet mellem sine bestanddele ikke må afvige væsentligt fra basisproduktet. Domstolen konstaterede, at dette ikke er tilfældet for et 75% valleproteinkoncentrat som det i hovedsagen omhandlede, da denne vares

⁵ FTT, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 950/68, som affattet ved bilaget til forordning nr. 3174/88.

lactoseindhold kun udgør ca. en fjortendedel af det for vallepulver almindelige, og de procentuelle andele af vallens øvrige bestanddele også er ændret væsentligt på grund af den næsten fuldstændige fjernelse af lactosen.

På denne baggrund fastslog Domstolen, at en vare som den i hovedsagen omhandlede ikke kan henhøre under underposition 0404 10 i FTT, eftersom den ikke længere har de egenskaber, der er væsentlige for basisproduktet »valle«.

Domstolen konstaterede tværtimod, at et proteinkoncentrat som den i hovedsagen omhandlede har de objektive karakteristika, der er fastlagt i underposition 0404 90 33.

Domstolen fremhævede, at dette resultat bekræftes ved, at Toldsamarbejdsrådets Nomenklaturudvalg har besluttet at tarifere modificeret valle i underposition 0404 90 i FTT. Det er derimod uden betydning for fortolkningen af den gældende udgave af FTT, at Nomenklaturudvalget gav udtryk for, at det fandt det ønskeligt at ændre nomenklaturen for fremtiden, således at valle samles i underposition 0404 10 i FTT, og at dette synspunkt på et senere tidspunkt vil blive omsat til EU-lovgivning. Tilsvarende kan hverken den terminologi, der angiveligt anvendes af de berørte erhvervsdrivende, eller en eventuel afvigende anvendelse af reglerne i visse medlemsstater have indflydelse på fortolkningen af FTT.

Domstolen fastslog således, at en vare som den i hovedsagen omhandlede skal tariferes i underposition 0404 90 33, »varer bestående af naturlige mælkebestanddele«, i FTT, som affattet ved bilaget til forordning nr. 3174/88. En sådan vare, som ikke længere har de egenskaber, der er væsentlige for valle, kan nemlig ikke henhøre under underposition 0404 10, »valle, også koncentreret eller tilsat sukker eller andre sødemidler«.

Dom af 15. november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

»Den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – kombinerede kabler »Taifun« fremstillet i Rusland bestående af polypropylen og ståltråd – bølgeformede sjækler med afrundede ender, som forbindes ved hjælp af en gevindskåret bolt – antidumpingtold på import af visse tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet«

Kurcums Metal importerede i 2007 kabler, der er fremstillet af kombinerede materialer og anvendes til fremstilling af fiskeriudstyr såsom slæbevod, fra Rusland til Letland med henblik på fri omsætning. De af Kurcums Metal importerede sjækler er udformet som klammer med afrundede ender, der forbindes ved hjælp af en gevindskåret bolt.

I forbindelse med en inspektion fandt den lettiske skatteforvaltning på grundlag af den almindelige tariferingsbestemmelse 3 b) vedrørende fortolkning af KN, at de omhandlede kabler henhørte under underposition 7312 10 98 i KN, idet det – selv om kablerne bestod af forskellige materialer, nemlig stål og polypropylen – var stålet, der

var karaktergivende for kablerne, nemlig styrken og vægten. Samtidig fandt denne forvaltning, at de omhandlede sjækler henhørte under underposition 7326 90 98 i KN, idet de ikke havde spidse og kantede ender, og da deres egenskaber ikke svarede til varen »bølgesøm eller hæfteklamme«.

Kurcums Metal blev som følge heraf pålagt at betale endelig antidumpingtold, importafgifter og moms, idet disse afgifter og denne moms blev forhøjet med morarenter og en bøde.

Kurcums Metal anlagde søgsmål med påstand om annullation af denne afgørelse, men fik ikke medhold, hverken i første instans eller efter appel.

Den forelæggende ret, for hvilken der var iværksat kassationsanke i denne sag, anmodede Domstolen om at oplyse, om underposition 5607 49 11 i KN⁶ skal fortolkes således, at kabler som de i hovedsagen omhandlede, der består af såvel polypropylen som forzinket ståltråd, som sådan henhører under denne underposition.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at det fremgår af ordlyden af underposition 5607 49 11 og 7312 10 98, at kabler som de i hovedsagen omhandlede ikke som sådan henhører under hverken underposition 5607 49 11 eller underposition 7312 10 98 i KN. Kablerne består nemlig af såvel polypropylen som forzinket ståltråd, og disse to materialer er kombineret på en sådan måde, at de tilsammen udgør de omhandlede kabler. Under disse omstændigheder er disse kabler ikke i sig selv hverken reb eller toværk af polypropylen eller stål kabler.

Domstolen svarede følgelig, at underposition 5607 49 11 i KN skal fortolkes således, at kabler som de i hovedsagen omhandlede, der består af såvel polypropylen som forzinket ståltråd, ikke som sådan henhører under denne underposition.

Den forelæggende ret ønskede desuden oplyst, om artikel 1 i forordning nr. 1601/2001 skal fortolkes således, at kabler som de i hovedsagen omhandlede falder ind under denne bestemmelses anvendelsesområde, hvis det antages, at de henhører under underposition 7312 10 98 i KN.

Efter at have henvist til anvendelsesområdet for artikel 1 i forordning nr. 1601/2001 fastslog Domstolen, at hvis kabler henhører under underposition 7312 10 98 i KN, er de følgelig omfattet af det nævnte anvendelsesområde.

Med hensyn til en afvigelse mellem den lettiske version af artikel 1 i forordning nr. 1601/2001 og de øvrige sprogversioner af denne samme bestemmelse, som i modsætning til den lettiske version alle nævner underposition 7312 10 99 i KN i den version, der følger af forordning nr. 2263/2000, bemærkede Domstolen, at den formulering, der er anvendt i en sprogversion af en EU-retlig bestemmelse, ikke kan tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller i denne henseende

⁶ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1549/2006.

tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. Dette ville være i strid med kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige sprogversioner skal den pågældende bestemmelse således fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i.

Henset til den almindelige opbygning af artikel 1 i forordning nr. 1601/2001 bemærkede Domstolen, at udeladelsen af en henvisning i den lettiske sprogversion af den pågældende bestemmelse til underposition 7312 10 99 i KN i den version, der følger af forordning nr. 2263/2000 – en udeladelse, der klart fremstår som en redaktionel fejl – ikke gør det muligt at fortolke denne bestemmelse således, at indførsel fra Rusland til Letland af kabler som de i hovedsagen omhandlede er udelukket fra bestemmelsens anvendelsesområde, hvis det antages, at disse henhører under underposition 7312 10 98 i KN.

Den forelæggende ret anmodede ligeledes Domstolen om at oplyse, om underposition 7317 00 90 i KN skal fortolkes således, at bølgeformede sjækler med afrundede ender, som forbindes ved hjælp af en bolt, som de i hovedsagen omhandlede henhører under denne underposition.

Til dette spørgsmål bemærkede Domstolen, at underposition 7317 00 90 i KN efter ordlyden af pos. 7317 00 i KN finder anvendelse på spiger, søm, stifter, tegnestifter, bølgesøm, hæfteklammer og lignende varer, af jern og stål.

Ifølge Domstolen har sådanne varer imidlertid spidse ender. Dette er ikke tilfældet med bølgeformede sjækler med afrundede ender, som forbindes ved hjælp af en bolt, som de i hovedsagen omhandlede. Domstolen besvarede som følge heraf dette spørgsmål benægtende.

Dom af 20. november 2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion – tarifering – fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – pos. 8541 og 8543 – moduler, der tjener til at sende og modtage data over kort afstand – underposition 8543 89 95 og 8543 90 80 – begrebet dele til elektriske maskiner og apparater«

I den sag, der gav anledning til denne dom, ønskede den forelæggende ret med det første spørgsmål oplyst, om KN skal fortolkes således, at moduler, der hver især består af en kredsløbsforbindelse mellem en lysemitterende diode, en fotodiode og flere andre halvlederkomponenter, og som kan anvendes som infrarøde sendere/modtagere, når de forsynes med strøm fra de apparater, hvori de er indbygget, henhører under pos. 8541 eller pos. 8543 i KN ⁷.

⁷ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1832/2002.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at når Domstolen er forelagt en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende tarifering, er dens opgave i højere grad at oplyse den nationale ret om de kriterier, ved anvendelse af hvilke den nationale ret er i stand til at tarifere de i hovedsagen omhandlede varer korrekt i KN, end selv at foretage denne tarifering. Med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar kan Domstolen imidlertid som led i samarbejdet med de nationale domstole give denne alle de oplysninger, som den finder nødvendige.

Domstolen henviste dernæst til sin praksis, hvorefter det afgørende kriterium for tarifering af varer normalt skal søges i disses objektive karakteristika og egenskaber, som de er beskrevet i ordlyden af den pågældende position i KN og i bestemmelserne vedrørende de enkelte afsnit eller kapitler. Domstolen tilføjede endelig, at de forklarende bemærkninger til KN, der er udarbejdet af Kommissionen, og de forklarende bemærkninger til HS indeholder vigtige, om end ikke-bindende, bidrag til fortolkningen af de forskellige toldpositioners rækkevidde.

Efter disse indledende betragtninger præciserede Domstolen, at det følger af den subsidiære karakter af pos. 8543, at denne kun finder anvendelse på en maskine eller et elektrisk apparat, såfremt maskinen eller apparatet har en selvstændig funktion, og såfremt maskinen eller apparatet ikke kan tariferes i andre positioner i KN's kapitel 85.

For så vidt som de pågældende moduler, der anvendes til i samspil med andet elektronisk udstyr at sende og modtage data over kort afstand ved hjælp af infrarøde stråler, for det første har en selvstændig funktion, og disse moduler, der hver især består af en kredsløbsforbindelse mellem en lysemitterende diode, en fotodiode og flere andre halvlederkomponenter, og som er beregnet til at blive indbygget i andre apparater, der forsyner dem med strøm, for det andet ikke er omfattet af nogen anden position i KN's kapitel 85 end pos. 8543, henhører de nævnte moduler således under sidstnævnte position.

Med det andet spørgsmål ønskede den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om KN skal fortolkes således, at moduler, der er indbygget i apparater, til hvis mekaniske eller elektriske funktion de ikke er nødvendige, ikke udgør dele som omhandlet i underposition 8543 90 80 i KN, men henhører under underposition 8543 89 95 i den nævnte nomenklatur.

Domstolen bemærkede for det første, at begrebet »dele« som omhandlet i bestemmelse 2 i KN's afsnit XVI er ikke defineret i KN, og at Domstolen bestræber sig på at give dette begreb en enkelt definition, der er fælles for samtlige kapitler i KN.

For det andet konstaterede Domstolen, at det fremgår af dens praksis, at begrebet »dele« forudsætter, at der findes en helhed, som ikke kan fungere uden delen.

For at kunne kvalificere en vare som en »del« er det følgelig ikke tilstrækkeligt at bevise, at maskinen ikke kan opfylde de behov, den er bestemt til at opfylde, uden denne vare.

Tarifering af varer

Det skal desuden fastslås, at den pågældende maskines mekaniske eller elektriske funktion afhænger af den nævnte vare.

Domstolen fastslog således, at moduler som de i hovedsagen omhandlede ikke udgør dele som omhandlet i underposition 8543 90 80 i KN, men henhører under underposition 8543 89 95 i den nævnte nomenklatur.

Dom af 15. december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

»Præjudiciel forelæggelse – kombineret nomenklatur – klassificering af varer – kosttilskud henhørende under pos. 2106 – en aktiv ingrediens som den væsentlige bestanddel – eventuel tarifering i den kombinerede nomenklatures kapitel 30 – markedsføring og salg af produkterne som lægemidler«

I denne sag skulle Domstolen bl.a. tage stilling til KN's fortolkning i lyset af andre EU-retsakter. Den forelæggende ret ønskede med det tredje spørgsmål navnlig oplyst, om pos. 3004 i KN ⁸ skal fortolkes således, at varer henhørende under begrebet »lægemidler« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 2001/83, automatisk skal tariferes i denne position.

Domstolen præciserede først, at det fremgår af anden til femte betragtning til det nævnte direktiv, at det tilsigter at sikre tilnærmelsen af medlemsstaternes lovgivning om lægemidler, samtidig med at direktivets væsentligste formål, som er at beskytte den offentlige sundhed, sikres. Klassificeringen i én medlemsstat af et produkt som lægemiddel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 2001/83, kræver derfor ikke, at samme produkt i en anden medlemsstat klassificeres som lægemiddel i forhold til andre EU-retlige instrumenter.

Det fremgår i øvrigt af ottende betragtning til forordning nr. 2658/87, at bestemmelserne i KN skal fortolkes ensartet i alle medlemsstater.

Det fremgår desuden af ordlyden af artikel 1 i direktiv 2001/83, at et lægemiddel i dette direktivs forstand dels omfatter ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der præsenteres som et egnet middel til behandling eller forebyggelse af sygdomme hos mennesker, dels ethvert stof eller enhver sammensætning af stoffer, der kan anvendes i eller gives til mennesker med henblik på enten at genoprette, ændre eller påvirke fysiologiske funktioner ved at udøve en farmakologisk, immunologisk eller metabolisk virkning eller at stille en medicinsk diagnose.

Denne definition kræver som følge heraf ikke, at de varer, der henhører under direktivet, nødvendigvis opfylder betingelsen for tarifering i kapitel 30 i KN, nemlig at de har en præcis terapeutisk eller profylaktisk virkning på visse funktioner i den menneskelige

⁸ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1006/2011.

organisme, eller at de kan anvendes med henblik på forebyggelse eller behandling af en sygdom eller en lidelse. Direktiv 2001/83 forfølger nemlig andre formål end dem, der forfølges med KN.

Domstolen fastslog således, at pos. 3004 i KN skal fortolkes således, at varer henhørende under begrebet »lægemidler« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 2001/83, ikke automatisk skal tariferes i denne position.

Dom af 20. september 2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EØF) nr. 2658/87 – toldunion og fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – underposition 8528 71 13 og 8528 71 90 – apparat, som har kapacitet til at modtage, indstille og behandle live tv-signaler transmitteret via internetteknologi«

I perioden fra 2007 til 2010 importerede 2M-Locatel IPTV set-top-bokse, der ikke har kapacitet til at modtage, indstille og behandle fjernsynssignaler transmitteret via sendemast, kabel eller satellit, fra Kina. Disse bokse indeholder Ethernet-udstyr og et »modem« i KN's forstand. Ved importen blev denne vare angivet som henhørende under underposition 8528 71 13 i KN, og den overgik efterfølgende toldfrit til fri omsætning.

Idet Skat fandt, at den nævnte vare skulle tariferes i underposition 8528 71 90 i KN med den begrundelse, at varen ikke indeholdt en »videotuner« i KN's forstand, traf Skat afgørelse imidlertid om efteropkrævning af importtold med tillæg af renter.

2M-Locatel påklagede afgørelsen til Landsskatteretten (Danmark), der ændrede denne afgørelse og annullerede efteropkrævningen med den begrundelse, at de nævnte IPTV set-top-bokse henhørte under underposition 8528 71 13 i KN. Skatteministeriet anlagde sag til prøvelse af den nævnte afgørelse og fik medhold ved dom af 15. juli 2015.

2M-Locatel ankede denne dom til den forelæggende ret.

Da den forelæggende ret bl.a. var betænkelig ved den manglende definition af begrebet »videotuner« i KN, spurgte den Domstolen, om KN ⁹ skal fortolkes således, at apparater som de i hovedsagen omhandlede IPTV set-top-bokse henhører under underposition 8528 71 13 eller underposition 8528 71 90 heri.

Med hensyn til den manglende definition som omhandlet i underposition 8528 71 i KN bemærkede Domstolen, at fastlæggelsen af betydningen og rækkevidden af udtryk, som ikke er defineret i EU-retten, skal ske efter deres normale betydning i sædvanlig sprogbrug, idet der tages hensyn til den generelle sammenhæng, hvori de anvendes, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som de udgør en del af.

⁹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1549/2006.

En »videotuner« eller en »tv-tuner« i ordets gængse forstand er således et apparat, der omsætter højfrequente fjernsynssignaler til signaler, der kan anvendes i videoptagere, videogengivere eller monitorer, og som endvidere kan vælge fjernsynssignaler, der udsendes på en særlig frekvens. Ifølge Domstolen understøttes denne definition i øvrigt af de forklarende bemærkninger til KN, der var gældende på tidspunktet for de i hovedsagen omhandlede indførsler.

Det følger heraf, at et apparat for at henhøre under underposition 8528 71 11 til 8528 71 19 i KN skal indeholde en videotuner eller en »tv-tuner«, dvs. et apparat til valg af en særlig kanal eller bærefrekvens, som omsætter højfrequente fjernsynssignaler til signaler, der kan anvendes i videoptagere, videogengivere eller monitorer.

Domstolen tilføjede i denne sammenhæng, at denne fortolkning ikke berøres af ITA-overenskomstens afsnit 2¹⁰. Det fremgår ganske vist af Domstolens faste praksis, at den forrang, som internationale aftaler indgået af Unionen har i forhold til den afledte ret, kræver, at denne afledte ret i videst muligt omfang fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler.

I det foreliggende tilfælde konstaterede Domstolen imidlertid, at en sådan fortolkning, som indebærer, at set-top-bokse med kommunikationsfunktion skal tariferes i underposition 8528 71 13 i KN, herunder når de ikke gør det muligt at foretage valg af en særlig kanal eller bærefrekvens eller omsætte højfrequente fjernsynssignaler til signaler, der kan anvendes i videoptagere, videogengivere eller monitorer, ikke er mulig, idet den ville være i strid med ordlyden af KN og følgelig EU-lovgivers hensigt.

Domstolen bemærkede i øvrigt, at Unionens retsinstanser – for så vidt angår tidsrummet før udløbsdatoen for den rimelige frist, som Unionen i henhold til forståelsen vedrørende reglerne og procedurerne for tvistbilæggelse tildeles for at efterkomme henstillinger eller afgørelser fra Verdenshandelsorganisationens (herefter »WTO«) konfliktløsningsorgan – ikke kan prøve lovligheden af Unionens retsakter i forhold til WTO-bestemmelserne uden ganske at ophæve virkningen af fastsættelsen af en sådan frist.

Den rimelige frist, som Unionen blev givet til at gennemføre WTO's tvistbilæggelsesorgans rapporter, som bl.a. angav, hvad der skal forstås ved en »set-top-boks«, udløb imidlertid den 30. juni 2011, og Kommissionen tog hensyn hertil ved at vedtage gennemførelsesforordning nr. 620/2011, der trådte i kraft den 1. juli 2011 og ikke har tilbagevirkende kraft.

I en sådan situation kan der under alle omstændigheder ikke drages tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1549/2006 under henvisning til, at den tariferer set-top-

¹⁰ Overenskomst om handel med informationsteknologiprodukter (ITA), der har form af en ministererklæring om handel med informationsteknologiprodukter, vedtaget den 13.12.1996 på den første WTO-konference i Singapur, med bilag og tillæg.

bokse med kommunikationsfunktion, der ikke har en tv-tuner, i underposition 8528 71 90 i KN.

Domstolen fastslog afslutningsvis, at apparater, som har kapacitet til at modtage, indstille og behandle live tv-signaler transmitteret via internetteknologi, skal tariferes i underposition 8528 71 90 i KN, forudsat at de ikke har en videotuner eller en »tv-tuner«, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

II. Gældende tariferingsprincipper

1. De almindelige tariferingsbestemmelers indhold og rækkevidde

1.1. Bestemmelse 1 – værdien af positionstekster og underpositioner og af overskrifter i KN

KN's del I vedrørende »Bestemmelser«, som er gengivet i bilag I til forordning nr. 2658/87, omfatter afsnit I vedrørende »Almindelige bestemmelser«, herunder afsnit A, der indeholder almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN.

Det fremgår af bestemmelse 1, at »[o]verskrifter til afsnit, kapitler og underkapitler tjener alene til orientering; tarifieringen skal ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser samt, for så vidt det ikke strider mod de nævnte tekster og bestemmelser, efter nedenstående regler«.

Dom af 12. juni 2014, Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifiering af varer – vare beskrevet som »tung olie, smøreolie eller anden olie til behandling ved en bestemt proces« – pos. 2707 og 2710 – aromatiske og ikke-aromatiske bestanddele – forholdet mellem den kombinerede nomenklatur og det harmoniserede system«

Domstolen besvarede ti præjudicielle spørgsmål, der vedrørte tarifieringen af en olie, i denne dom. Der var nærmere bestemt tale om en direkte destilleret petroleumsolie indeholdende en blanding af karbonhydrider, hvis indhold af aromatiske bestanddele, beregnet efter vægt, var større end indholdet af ikke-aromatiske bestanddele. Denne olie bestod hverken af benzen, toluen, xylene, naftalen, andre aromatiske karbonhydridblandinger, kreosotolier eller rå olier eller af svovlholdige topfraktioner, basiske produkter, antracen eller fenoler.

Med det fjerde til det sjette spørgsmål ønskede den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, i henhold til hvilket kriterium den olie, der var omhandlet i hovedsagen, skulle tariferes i pos. 2707 eller 2710 i KN ¹¹.

I denne henseende fremhævede Domstolen for det første, at det fremgår af de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN, at tariferingen af varer skal ske i henhold til positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser, idet overskrifter til afsnit, kapitler og underkapitler alene tjener til orientering. For det andet fremgår det af fast retspraksis, at det afgørende kriterium for varernes tarifering i almindelighed skal søges i deres objektive kendetegn og egenskaber, således som disse fremgår af ordlyden af positionen i KN og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser.

Domstolen forklarede dernæst, at de forklarende bemærkninger til HS udgør et vigtigt hjælpemiddel til at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif, hvorfor de som sådan kan betragtes som gyldige bidrag til dens fortolkning, selv om de ikke har bindende virkning.

På grundlag af en analyse af ordlyden af positionen i KN og de forklarende bemærkninger til KN og HS vedrørende de omhandlede positioner konkluderede Domstolen, at det kriterium, der skal tages hensyn til for at tarifere et produkt af samme beskaffenhed som det i hovedsagen omhandlede produkt i pos. 2707 eller 2710 i KN, er det vægtmæssige indhold af de aromatiske bestanddele i forhold til det vægtmæssige indhold af de ikke-aromatiske bestanddele.

Med det første og det tredje spørgsmål ønskede den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorledes indholdet af aromatiske bestanddele i et givet produkt skulle bestemmes med henblik på at tarifere det i pos. 2707 eller 2710 i KN.

Domstolen bekræftede i denne forbindelse, at de forklarende bemærkninger til KN ikke har bindende retsvirkning. Metoden i bilag A til bestemmelse af indholdet af aromatiske bestanddele i et givet produkt skal følgelig ikke anses for at være den eneste metode, der kan anvendes til disse formål. De forklarende bemærkninger til KN skal desuden forkastes, hvis det fremgår, at de er i strid med ordlyden af positionerne i KN og eventuelle bestemmelser til afsnit og kapitler. Det følger heraf, at når toldmyndighederne i en medlemsstat eller en erhvervsdrivende står over for et tilfælde, hvor anvendelsen af de forklarende bemærkninger til KN fører til et resultat, der er uforeneligt med KN, skal de have mulighed for at anlægge sag for den kompetente instans. Såfremt toldmyndighederne i en medlemsstat eller en erhvervsdrivende er af den opfattelse, at metoden i bilag A ikke fører til et resultat, der er foreneligt med KN, kan de følgelig anlægge sag for den kompetente myndighed.

¹¹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1006/2011.

Domstolen fastslog således, at det tilkommer den ret, for hvilken sagen er anlagt, at fastlægge, hvilken metode der er mest egnet til at bestemme indholdet af aromatiske bestanddele i et givet produkt med henblik på at tarifere det i pos. 2707 eller 2710 i KN.

Med det syvende til det tiende spørgsmål ønskede den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorledes nr. 1 i de forklarende bemærkninger til KN vedrørende underposition 2707 99 91 og 2707 99 99 i KN skal fortolkes.

Domstolen henviste for det første til sin faste praksis, hvorefter at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse skal tages hensyn til såvel dens ordlyd og formål som den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af. Den bemærkede for det andet, at nødvendigheden af en ensartet fortolkning af EU-forordningerne udelukker, at en bestemmelses ordlyd i tvivlstilfælde betragtes isoleret, idet det nævnte hensyn tværtimod kræver, at ordlyden fortolkes og anvendes på baggrund af versionerne på de andre officielle sprog. For det tredje skal de forklarende bemærkninger til KN, for så vidt som de har til formål at lette fortolkningen af KN med henblik på tariferingen, fortolkes på en sådan måde, at den effektive virkning af underpositionerne i KN sikres.

Henset til disse betragtninger konkluderede Domstolen, at nr. 1 i de forklarende bemærkninger til KN vedrørende KN's underposition 2707 99 91 og 2707 99 99 skal fortolkes således, at det ikke er udtømmende, hvorfor et produkt, der henhører under pos. 2707 i KN, men som ikke kan tariferes i en bestemt underposition, skal tariferes i underposition 2707 99 99 i KN.

1.2. Bestemmelse 2, litra a) og b) – principper for varer, alt efter om de er færdige eller komplette, og for materialer, alt efter deres anvendelse

Det fremgår af bestemmelse 2, litra a), at »[n]år en bestemt vare nævnes i en positionstekst, omfatter positionen også ukomplette eller ufærdige varer af den omhandlede art, for så vidt de fremtræder som i det væsentlige komplette eller færdige varer. Positionen omfatter endvidere varer af den pågældende art (herunder ukomplette eller ufærdige varer, som efter denne bestemmelse tariferes som komplette eller færdige varer), når de foreligger i adskilt eller ikke samlet stand«. Det fremgår af bestemmelse 2, litra b), at »[n]år et bestemt materiale nævnes i en positionstekst, henhører materialet under positionen såvel i ren tilstand som blandet med eller i forbindelse med andre materialer. Når varer fremstillet af et bestemt materiale nævnes, tages der herved sigte på varer fremstillet såvel helt som delvis af det pågældende materiale. Den nærmere fremgangsmåde ved tariferingen af blandinger og af sammensatte varer er angivet i punkt 3 nedenfor«.

Dom af 26. maj 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

»Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – pos. 2711 – jordoliegas og andre gasformige carbonhydrider – materiale, der er karaktergivende – jordoliegas i flydende tilstand«

I den sag, der gav anledning til denne dom, havde Latvijas propāna gāze tariferet den jordoliegas i flydende tilstand (herefter »LPG«), som selskabet indførte fra Rusland til Letland, i underposition 2711 19 00 og som følge heraf pålagt denne vare en importtold på 0% af dens toldværdi. Denne LPG indeholdt metan, ethan, ethylen, propan, propylen, butan og butylen. Hver af disse bestanddeles procentvise massefylde var dog ikke angivet særskilt i dens kvalitetscertifikat.

Skatteforvaltningen fandt imidlertid, at den i hovedsagen omhandlede LPG i henhold til bestemmelse 2, litra b), bestemmelse 3, litra b), og bestemmelse 6 i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN skulle tariferes på grundlag af det materiale, der var karaktergivende. Forvaltningen konstaterede i denne forbindelse, at hovedbestanddelene i denne LPG var propan og butan, med en overvægt af propan, og tariferede derfor den nævnte LPG i underposition 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze anlagde sag til prøvelse af skatteforvaltningens afgørelse ved den regionale domstol i forvaltningsretlige sager, der anså skatteforvaltningens konstateringer for at være ugrundede.

I denne sammenhæng besluttede den forelæggende ret, for hvilken skatteforvaltningen havde iværksat kassationsanke, at anmode Domstolen om at oplyse, om bestemmelse 2, litra b), og bestemmelse 3, litra b), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN ¹² skal fortolkes således, at i det tilfælde, hvor en LPG's bestanddele tilsammen er karaktergivende for denne, og hvor det ikke er muligt at udskille den af bestanddelene, der i sig selv er karaktergivende for denne, skal det antages, at den bestanddel, som er karaktergivende for denne LPG som omhandlet i den nævnte bestemmelse 3, litra b), er den med den største procentvise andel af LPG's massefylde.

Henset til en videnskabelig udtalelse, hvortil der kunne tages hensyn med forbehold af den forelæggende rets prøvelse, og hvorefter det ikke var muligt at fastslå, at en af de bestanddele, som LPG-blandingen bestod af, i sig selv gav denne vare dens væsentlige karakter, konkluderede Domstolen, at det ikke var muligt at fastlægge i overensstemmelse med bestemmelse 3, litra b), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN, hvilken bestanddel i LPG'en der gav blandingen dens fysisk-kemiske karakteristika og nærmere bestemt dens brændværdi.

¹² KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved henholdsvis forordning nr. 1031/2008 og forordning nr. 948/2009.

Det var nemlig ikke muligt at fastlægge den nøjagtige mængde af hver bestanddel i den omhandlede LPG, for så vidt som procentdelen af gasserne i LPG'en i varernes kvalitetscertifikat var angivet for hver gasgruppe, og mængden af propylen i en sådan LPG kunne være større end mængden af propan.

Domstolen fastslog på dette grundlag, at bestemmelse 2, litra b), og bestemmelse 3, litra b), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN skal fortolkes således, at for så vidt som alle bestanddele i en gasblanding såsom den i hovedsagen omhandlede LPG tilsammen er karaktergivende for denne, hvorved det ikke er muligt at fastlægge den for blandingen karaktergivende bestanddel, og for så vidt som det under alle omstændigheder ikke er muligt at fastlægge den nøjagtige mængde af hver af bestanddelene i den omhandlede LPG, skal en formodning om, at den bestanddel, der er karaktergivende for varen som omhandlet i bestemmelse 3, litra b), i disse almindelige tariferingsbestemmelser, er den med den største procentvise andel af blandingen, ikke anvendes.

Den forelæggende ret ønskede i øvrigt oplyst, om artikel 218, stk. 1, litra d), i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes således, at bestemmelsen indebærer en forpligtelse for den, der angiver en LPG, til nøjagtigt at angive den procentvise andel af den bestanddel, som denne LPG hovedsagelig består af.

Domstolen besvarede dette spørgsmål benægtende, efter at have bemærket, at det ikke er muligt at antage, at i det tilfælde, hvor en LPG udgøres af flere bestanddele, er det den af disse bestanddele med den største procentvise andel, der er karaktergivende for denne LPG, og at den omstændighed, at der ikke foreligger nogen nøjagtig angivelse af den procentvise andel af bestanddelene i en LPG, ikke er til hinder for, at tariferingsbestemmelserne finder anvendelse.

1.3. Bestemmelse 3, litra a)-c) – principper for blandinger eller sammensatte varer, der kan tariferes i mere end én position

Det fremgår af bestemmelse 3, at »[s]åfremt varer ved anvendelse af ovennævnte punkt 2 b) eller af andre årsager kan henføres under to eller flere positioner, afgøres tarifieringen efter følgende regler: a) Den position, der har den mest specificerede varebeskrivelse, skal foretrækkes for positioner med en mere almindelig varebeskrivelse. Såfremt to eller flere positioner hver for sig kun nævner en del af de materialer, som indgår i blandinger eller sammensatte varer, eller en del af varer i sæt til detailsalg, betragtes disse positioner som lige specificerede for disse varer, selv om en af dem giver en mere fuldstændig eller præcis beskrivelse af varerne. b) Når den foran under a) nævnte regel ikke kan anvendes ved tarifieringen af blandinger eller sammensatte varer, bestående af forskellige materialer eller forskellige bestanddele, eller af varer i sæt til detailsalg, tariferes de pågældende varer, som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende, for så vidt udøvelsen af et skøn

herover forekommer mulig. c) Når hverken den foran under a) eller den foran under b) angivne regel kan anvendes ved tariferingen, henføres varen under den position, som har det højeste nummer blandt de positioner, der i lige grad kan komme i betragtning.«

Dom af 21. juni 1988, Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

»Tarifering – kulstoffiber-Prepregs«

I den sag, der gav anledning til denne dom, skulle Domstolen besvare to præjudicielle spørgsmål om tarifering af blandinger.

Den forelæggende ret ønskede således nærmere bestemt oplyst, om FTT¹³ skal fortolkes således, at et produkt som det i hovedsagen omhandlede, dvs. et halvfabrikata i form af folie bestående af epoxyharpiks (36 vægtprocent), kulstoffibre (42 vægtprocent) og glasfibervæv (22 vægtprocent), bestemt til fremstilling af rør, henhører under pos. 39.01 i den nævnte tarif.

Domstolen anførte indledningsvis, at der kun er to positioner, der kan komme i betragtning ved tariferingen af et sådant produkt, nemlig dels pos. 39.01 (condensations-, polycondensations- og polyadditionsprodukter, også modificerede eller polymeriserede, lineære eller ikke-lineære ...), som i underpos. C VII omfatter alle »andre varer« af plast, dels pos. 68.16 (varer af sten eller andre mineralske stoffer (herunder varer af tørv), ikke andetsteds tariferet), som i underpos. B omfatter alle andre varer end ubrændte sten af chromit.

Da det omhandlede produkt var sammensat af forskellige materialer, og da begge de to nævnte underpositioner måtte betegnes som generelle, præciserede Domstolen, at den bestemmelse, der skulle anvendes, var den almindelige tariferingsbestemmelse 3 b), hvorefter produktet skal tariferes, som om det består af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende.

Domstolen præciserede dernæst, at det kunne afgøres, hvilket materiale der var karaktergivende for produktet, ved at undersøge, om produktet bevarede de karaktergivende egenskaber, såfremt man fjernede en af bestanddelene. Domstolen forklarede i denne forbindelse, at det var ubestridt, at rør, der bestod af kulstof- eller glasfibre uden epoxyharpiks, mistede den egenskab, der var karaktergivende for det omhandlede produkt, nemlig dets bøjelighed.

Domstolen konkluderede således, at produkter som de i hovedsagen omhandlede henhører under pos. 39.01 i FTT som plastmateriale.

¹³ FTT, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 950/68, som ændret ved forordning nr. 750/87.

Dom af 15. november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

»Den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – kombinerede kabler »Taifun« fremstillet i Rusland bestående af polypropylen og ståltråd – bølgeformede sjækler med afrundede ender, som forbindes ved hjælp af en gevindskåret bolt – antidumpingtold på import af visse tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ¹⁴, anmodede den forelæggende ret ligeledes Domstolen om at oplyse, om den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra b), vedrørende fortolkning af KN skal fortolkes således, at tariferingen af kabler som de i hovedsagen omhandlede skal foretages i henhold til denne bestemmelse.

Hvad angår den nævnte bestemmelse bemærkede Domstolen, at det ifølge denne ved tariferingen af et produkt skal fastslås, hvilket af de materialer, som den består af, der er karaktergivende, og at det herved må undersøges, om produktet bevarer de karaktergivende egenskaber, såfremt man fjerner en af bestanddelene.

På samme måde varierer den karaktergivende faktor efter produktets art, og den kan f.eks. bestemmes af materialet eller bestanddelenes omfang, mængde, vægt eller værdi eller af den betydning, som et af materialerne har for disse produkters anvendelse.

Hvis ingen af de to materialer, som kablerne består af, i sig selv er karaktergivende for disse kabler, er det ved tariferingen af sådanne kabler den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra c), vedrørende fortolkning af KN, som skal finde anvendelse. I henhold til denne tariferingsbestemmelse skal sådanne kabler henføres under den position i KN, som har det højeste nummer blandt de positioner, der i lige grad kan komme i betragtning.

Eftersom det i den foreliggende sag fremgik af sagsakterne, at ingen af de to materialer, som disse kabler bestod af, nemlig polypropylen eller forzinket ståltråd, i sig selv var karaktergivende for disse kabler, konstaterede Domstolen, at det ved tariferingen af de nævnte kabler ikke var den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra b), vedrørende fortolkning af KN, men den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra c), vedrørende fortolkning af KN, der skulle finde anvendelse. I henhold til den sidstnævnte bestemmelse skulle disse kabler henføres under den position i KN, som havde det højeste nummer blandt de positioner, der i lige grad kunne komme i betragtning, hvilket syntes at være underposition 7312 10 98 i KN.

Domstolen konkluderede, at den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra b), vedrørende fortolkning af KN under disse omstændigheder skal fortolkes således, at tariferingen af kabler som de i hovedsagen omhandlede ikke skal foretages i henhold til

¹⁴ Jf. afsnit I med overskriften »Generelle betragtninger om de opgaver, der påhviler Unionens retsinstanser, og deres rækkevidde samt de relevante vurderingskriterier«

denne bestemmelse, med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse af – under hensyn til alle de faktiske omstændigheder, der er fremlagt for den – at ingen af de to materialer, som disse kabler består af, i sig selv er karaktergivende for nævnte kabler.

Dom af 10. marts 2016, VAD og van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion og fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – fortolkning – almindelige bestemmelser – bestemmelse 3, litra b) – begrebet »varer i sæt til detailsalg« – separate pakker«

I denne dom fortolkede Domstolen begrebet »varer i sæt« som omhandlet i bestemmelse 3, litra b), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN ¹⁵.

Den forelæggende ret ønskede navnlig oplyst, om og i hvilket omfang bestemmelse 3, litra b), i de almindelige bestemmelser kan fortolkes således, at varer, der frembydes til toldbehandling i separate pakker og først herefter emballeres sammen, ikke desto mindre kan betragtes som »varer i sæt til detailsalg« som omhandlet i denne bestemmelse og således henhører under en og samme toldposition, når det er godtgjort, at disse varer, under hensyn til andre objektive faktorer, udgør en enhed og som sådan er bestemt til at udbydes til salg i detailhandelen.

Domstolen bemærkede for det første, at det hverken fremgår af ordlyden af bestemmelse 3, litra b), i de almindelige bestemmelser eller i øvrigt af de forklarende bemærkninger til det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem eller af retningslinjerne for tarifering i KN af varer i sæt til detailsalg, idet retningslinjerne fastsætter visse undtagelser til kravet om én emballage, at begrebet »sæt« i denne bestemmelses forstand, nødvendigvis og i alle tilfælde, forudsætter, at de pågældende varer med henblik på toldbehandling frembydes i samme emballageenhed.

For det andet forudsætter begrebet »sæt« i den nævnte bestemmelses forstand, at varerne med henblik på salg indbyrdes er så snævert forbundne, at de ikke blot frembydes sammen til toldbehandling, men at de ligeledes i de forskellige handelsled, navnlig detailsalgsleddet, sædvanligvis udbydes som et hele i en fælles emballage for at dække et behov eller udføre en særlig funktion.

Domstolen præciserede således, at den omstændighed, at varerne er i én emballage, når de frembydes i tolden, ikke udgør en betingelse sine qua non for at fastslå, at de udgør en enhed og dermed udgør et »sæt« som omhandlet i bestemmelse 3, litra b), i de almindelige bestemmelser, men alene et holdepunkt, der giver grundlag for at lægge en sådan konstatering til grund.

¹⁵ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved henholdsvis forordning nr. 1031/2008 og forordning nr. 1214/2007.

Domstolen fastslog som følge heraf, at den nævnte bestemmelse skal fortolkes således, at varer, der frembydes til toldbehandling i separate pakker og først herefter emballeres sammen, ikke desto mindre kan betragtes som »varer i sæt til detailsalg« som omhandlet i denne bestemmelse og således henhører under én og samme toldposition, når det er godtgjort, at disse varer, under hensyn til andre objektive faktorer, hvilket det tilkommer den nationale ret at bedømme, udgør en enhed og som sådan er bestemt til at udbydes til salg i detailhandelen.

Dom af 12. maj 2016, Toorank Productions (C-532/14 og C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – toldpos. 2206 – toldpos. 2208 – alkoholholdige drikkevarer fremstillet ved gæring efterfulgt af rensning – tilsætning af tilsætningsstoffer til alkoholholdige drikkevarer fremstillet ved gæring efterfulgt af rensning – drikkevarer, der har mistet de egenskaber, der kendetegner drikkevarer henhørende under toldpos. 2206«

De præjudicielle spørgsmål, som blev forelagt Domstolen i de forenede sager, der gav anledning til denne dom, vedrørte fortolkningen af KN ¹⁶ med henblik på tarifering af en drikkevare med betegnelsen »Ferm Fruit«, som er fremstillet ved gæring af et æblekoncentrat og bestemt til indtagelse rent eller som basisingrediens i andre drikkevarer, som har en neutral farve, duft og smag som følge af rensning, bl.a. ved ultrafiltrering, og hvis alkoholindhold er på 16% vol. uden tilsat destilleret alkohol.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at varens bestemmelse kan udgøre et objektive kriterium ved tariferingen, såfremt varen og dens bestemmelse hænger uløseligt sammen, henset til varens objektive karakteristika og egenskaber. Varens bestemmelse er imidlertid kun et relevant kriterium, hvis tariferingen ikke kan foretages alene på grundlag af varens objektive kendetegn og egenskaber.

Med udgangspunkt i disse principper svarede Domstolen, at KN skal fortolkes således, at en drikkevare som den i den foreliggende sag omhandlede henhører under pos. 2208 i denne nomenklatur. Et produkt fremstillet ved gæring og efterfølgende rensningsprocesser henhører nemlig under pos. 2208 i KN, for så vidt som det har mistet de egenskaber, der kendetegner gærede drikkevarer henhørende under pos. 2206 i KN, og opnået dem, der kendetegner ethylalkohol omfattet af pos. 2208 i den nævnte nomenklatur.

I lyset af denne konklusion tog Domstolen dernæst stilling til spørgsmålet om, hvorvidt KN skal fortolkes således, at drikkevarer med et alkoholindhold på 13,4% vol., som er fremstillet ved tilsætning af sukker, aromastoffer, farve- og smagsstoffer, fortykkelsesmidler og konserveringsmidler og destilleret alkohol til »Ferm Fruit«, således

¹⁶ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved henholdsvis forordning nr. 1719/2005 og forordning nr. 1214/2007.

at den destillerede alkohol med hensyn til volumen og i procent ikke udgør mere end 49% af denne drikkevares alkoholindhold, mens 51% heraf består af alkohol fremkommet ved gæring, henhører under pos. 2206 eller pos. 2208 i KN.

Domstolen fandt i denne henseende, at den forelæggende rets tvivl bl.a. vedrørte fortolkningen af de kriterier, der er fastlagt i dom af 7. maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), for så vidt angår tariferingen af drikkevarer, som er fremstillet af en gæret basisdrik, der er tilsat destilleret alkohol og andre stoffer. Den forelæggende ret rejste nærmere bestemt spørgsmålet om, hvorvidt det drejer sig om et hele af kriterier, som alle skal være opfyldt, for at en drikkevare kan betragtes som henhørende under pos. 2208 i KN, eller om der skal lægges mere vægt på de forholdsvise mængder af gæret alkohol og destilleret alkohol end på produkternes øvrige objektive kendetegn og egenskaber.

Domstolen bemærkede, at det fremgår klart af dom af 7. maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), at der kan tages flere objektive karakteristika og egenskaber i betragtning ved fastlæggelsen af den karaktergivende faktor i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i bestemmelse 3, litra b), vedrørende KN. En større mængde af en type alkohol i forhold til en anden type alkohol udgør som følge heraf alene ét kriterium ud af flere, som skal tages i betragtning ved afgørelsen i henhold bestemmelse 3, litra b), vedrørende KN af den bestanddel, som giver det pågældende produkt sine karaktergivende egenskaber.

Bestemmelse 3, litra b), vedrørende KN regulerer imidlertid ikke tariferingen af den nævnte drikkevare, som hviler på kriteriet om denne drikkevares kendetegn og organoleptiske egenskaber. Domstolen konkluderede følgelig, at for så vidt som en sådan drikkevare ikke har de kendetegn og organoleptiske egenskaber, som er knyttet til drikkevarer henhørende under pos. 2206 i KN, men dem, som er knyttet til produkter henhørende under pos. 2208 i den nævnte nomenklatur, henhører produktet under denne sidstnævnte position.

Dom af 26. maj 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

»Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – pos. 2711 – jordoliegas og andre gasformige carbonhydrider – materiale, der er karaktergivende – jordoliegas i flydende tilstand«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ¹⁷, anmodede den forelæggende ret desuden Domstolen om at oplyse, om KN i det tilfælde, hvor toldklareren ikke nøjagtigt har angivet den procentvise andel af den bestanddel, der er hovedbestanddelen i en LPG som den i hovedsagen omhandlede, der indeholder 0,32%

¹⁷ Jf. afsnit II.1.2 med overskriften »Bestemmelse 2, litra a) og b) – principper for varer, alt efter om de er færdige eller komplette, og for materialer, alt efter deres anvendelse«.

metan, ethan og ethylen, 58,32% propan og propylen og ikke mere end 39,99% butan og butylen, skal fortolkes således, at denne LPG skal tariferes i underposition 2711 19 00 som »jordoliegas og andre gasformige carbonhydrider, i flydende tilstand, andre varer«, eller i underposition 2711 12 97 som »jordoliegas og andre gasformige carbonhydrider, i flydende tilstand, propan, andre varer, til anden anvendelse, i andre tilfælde«.

Efter at have henvist til sit svar på det første spørgsmål, hvorefter det ikke er muligt at antage, hvilken gas der er karaktergivende for en LPG, fastslog Domstolen i denne henseende, at da bestemmelse 3, litra b), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN ikke gør det muligt at tarifere en gasblanding såsom LPG'en, skal bestemmelse 3, litra c), i disse bestemmelser, hvorefter varen skal henføres under den position, som har det højeste nummer blandt de positioner, der i lige grad kan komme i betragtning.

Ifølge Domstolen skal en LPG som den i hovedsagen omhandlede, der indeholder 0,32% metan, ethan og ethylen, 58,32% propan og propylen og ikke mere end 39,99% butan og butylen, og for hvilken det ikke er muligt at fastlægge den bestanddel heri, der er karaktergivende, derfor tariferes i underposition 2711 19 00.

Dom af 8. september 2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

»Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering af varer – fortolkning af en underposition i den kombinerede nomenklatur – direktiv 2008/118/EF – indførsel af punktafgiftspligtige varer – toldsuspensionsprocedure eller -ordning – følger af en toldangivelse, hvori der er angivet en urigtig underposition i den kombinerede nomenklatur – uregelmæssigheder under punktafgiftspligtige varers bevægelser«

Schenker er et handelsselskab med hjemsted i Ungarn, som tilbyder told- og logistikydelser. I 2011 blev selskabet af et ungarsk handelsselskab anmodet om at modtage ladninger af tobak til »midlertidig opbevaring« på grund af pladsmangel. Disse ladninger ankom til Ungarn i henhold til den eksterne forsendelsesprocedure.

Efter at have kontrolleret en ladning og undersøgt varernes organoleptiske egenskaber konstaterede den administrative myndighed i første instans, at der ikke var tale om »ikke-strippet tobak«, således som det var angivet i dokumenterne, men om skåret tobak, der ikke var omfattet af underposition 2401 10 35 i KN.

Det nationale skatte- og toldvæsens sagkyndige institut konkluderede efter at have testet den undersøgte vare, at den pågældende prøve bestod af »tobak færdig til rygning«. Den administrative myndighed i første instans fastslog herefter, at den pågældende vare var en punktafgiftspligtig vare, og pålagde ved afgørelse af 21. juni 2011 Schenker at betale en bøde i forbindelse med punktafgiften.

Toldstyrelsen, for hvilken Schenker havde indbragt en administrativ klage, stadfæstede den af den administrative myndighed i første instans truffede afgørelse. Schenker anlagde

dernæst sag ved den forelæggende ret til retslig prøvelse af toldstyrelsens afgørelse med påstand om, at denne afgørelse af flere grunde var ulovlig.

På denne baggrund besluttede den forelæggende ret nærmere bestemt at anmode Domstolen om at fortolke pos. 2401 og 2403 i KN ¹⁸ med henblik på tariferingen af en vare, der har karakteristika som de i hovedsagen omhandlede.

Domstolen bemærkede, at for så vidt som det fremgik af forelæggelsesafgørelsen, at den i hovedsagen omhandlede vare bestod af dele, der kunne anses for »tobaksaffald«, men at varen samtidig ligeledes udgjorde »tobak færdig til rygning«, skulle det i medfør af bestemmelsen i punkt 3 b) i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN ved tariferingen af denne vare fastslås, hvilket af de materialer, som den bestod af, der var karaktergivende, hvilket kunne opnås ved at undersøge, om varen bevarede de karaktergivende egenskaber, såfremt en af bestanddelene fjernedes.

Som endvidere anført under punkt VIII i den forklarende bemærkning til HS vedrørende bestemmelsen i punkt 3 b) i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN, kan den karaktergivende faktor afhængigt af varernes art f.eks. bestemmes af materialets eller bestanddelenes art, omfang, mængde, vægt eller værdi eller af den betydning, som et af materialerne har for varernes anvendelse.

Varen kunne imidlertid ikke henhøre under pos. 2401 i KN, for så vidt som forekomsten af tobaksaffald ikke var til hinder for, at denne vare som helhed betragtet udgjorde tobak færdig til rygning. Det afgørende kriterium, der gjorde det muligt at tarifere en vare i pos. 2403 snarere end i pos. 2401 i KN, var nærmere bestemt baseret på spørgsmålet om, hvorvidt bladene havde været genstand for en sådan fremstilling, at der var tale om fremstillet tobak, som var klar til forbrug uden yderligere industriel forarbejdning.

Domstolen konstaterede, at for så vidt som den i hovedsagen omhandlede vare bestod af tobak færdig til rygning, der desuden var i bulk og stampet i kasser med indvendig beklædning af plastik, og hver kasses nettovægt var 30 kg, skulle varen under disse omstændigheder tariferes i underposition 2403 10 90 i KN.

Den forelæggende ret ønskede i øvrigt ligeledes oplyst, om det i artikel 4, nr. 6), i direktiv 2008/118 fastsatte begreb »toldsuspensionsprocedure eller -ordning« skal fortolkes således, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt en bestemt vare skal underlægges en toldsuspensionsprocedure eller -ordning, når det kapitel i FTT, som varen er omfattet af, er korrekt angivet i de dokumenter, der ledsager denne, men den konkrete underposition er forkert angivet heri, og om artikel 2, litra b), og artikel 4, nr. 8), i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at der i et sådant tilfælde er sket en indførsel af den nævnte vare.

¹⁸ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 861/2010.

Når den i toldkodeksens artikel 40 fastsatte frembydelse af varerne for toldvæsenet er ledsaget af indleveringen af en summarisk angivelse eller en toldangivelse, der indeholder de nødvendige oplysninger til identificering af varerne med hensyn til deres type, mængde og emballering, og det alene er toldunderpositionen, der er forkert, kan de pågældende varer nemlig efter Domstolens opfattelse ikke anses for at være blevet indført på ikke-forskriftsmæssig måde i EU's toldområde som omhandlet i toldkodeksens artikel 202.

Hvad angår betingelserne for, at der eventuelt opstår toldskyld, er det imidlertid ikke udelukket, at der kan opstå toldskyld på grundlag af toldkodeksens artikel 204, idet den forpligtelse til at fremlægge korrekte oplysninger, der påhviler klarereren, ligeledes omfatter fastlæggelsen af den korrekte underposition ved tariferingen af varerne. Artikel 859 i forordning nr. 2454/93, som ændret ved forordning nr. 444/2002, gør det imidlertid muligt at anse den manglende opfyldelse af en af de forpligtelser, som følger af anvendelsen af forsendelsesproceduren, for ikke at have haft reelle følger for den nævnte procedures forløb, for så vidt som de tre betingelser, der er opregnet i denne artikels nr. 2), er opfyldt, og så længe de tre betingelser i den nævnte artikels første afsnit er opfyldt. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om samtlige disse betingelser er opfyldt.

Det følger heraf, at det i artikel 4, nr. 6), i direktiv 2008/118 fastsatte begreb »toldsuspensionsprocedure eller -ordning« skal fortolkes således, at der ikke kan rejses tvivl om, hvorvidt en bestemt vare skal underlægges en toldsuspensionsprocedure eller -ordning, når det kapitel i FTT, som varen er omfattet af, er korrekt angivet i de dokumenter, der ledsager denne, men den konkrete underposition er forkert angivet heri. I et sådant tilfælde skal artikel 2, litra b), og artikel 4, nr. 8), i direktiv 2008/118 fortolkes således, at der ikke er sket en indførsel af den nævnte vare, og at denne ikke er punktafgiftspligtig.

Den forelæggende ret ønskede endelig nærmere bestemt oplyst, om det i en situation som den i hovedsagen omhandlede forholder sig således, at begrebet »uregelmæssighed« som omhandlet i artikel 38 i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at det omfatter en vare, der er henført under en »toldsuspensionsprocedure eller -ordning« som omhandlet i direktivets artikel 4, nr. 6), og som ledsages af et dokument, der indeholder en forkert angivelse af toldpositionen.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at betingelserne i artikel 38, stk. 4, i direktiv 2008/118, sammenholdt med direktivets artikel 33, stk. 1, ikke er opfyldt i en situation, hvor varer for det første ikke er overgået til forbrug i en medlemsstat, idet de har været henført under en toldsuspensionsprocedure eller -ordning som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i direktiv 2008/118, og for det andet ikke har været erhvervsmæssigt oplagt i en anden medlemsstat for at blive leveret eller anvendt dér, men været bestemt til at blive genudført til et tredjeland.

Begrebet »uregelmæssighed« omfatter som følge heraf ikke en vare, der er henført under en toldsuspensionsprocedure eller -ordning, og som ledsages af et dokument, der indeholder en forkert angivelse af toldpositionen.

1.4. Bestemmelse 4-6 – standardbestemmelse, særlig bestemmelse om visse beholdere, bestemmelse om sammenligning af underpositioner

I henhold til bestemmelse 4 skal »[v]arer, som ikke kan tariferes i henhold til ovenstående bestemmelser, tariferes i samme position som de varer, hvormed de har mest tilfælles«. Bestemmelse 5 fastsætter, at »[f]oruden ovenstående regler anvendes følgende bestemmelser for de deri beskrevne varer: a) Etuier, æsker mv. til fotografiapparater, musikinstrumenter, geværer, tegneinstrumenter, halskæder og lign., som er specielt udformet til en bestemt vare eller sæt af varer, anvendelig til lang tids brug og som foreligger sammen med de varer, hvortil de er bestemt, tariferes i samme position som de pågældende varer, såfremt de er af den art, der sædvanligvis sælges sammen med disse. Denne bestemmelse anvendes imidlertid ikke, såfremt etuiet, æsken mv. giver helheden dens væsentligste karakter. b) Medmindre andet følger af punkt 5 a), skal emballagematerialer og pakningsgenstande, som foreligger sammen med deres indhold, tariferes sammen med varerne, såfremt de er af den art, der sædvanligvis anvendes til pakning af sådanne varer. Denne bestemmelse er imidlertid ikke bindende i tilfælde, hvor emballagematerialerne eller pakningsgenstandene tydeligt er egnede til anvendelse flere gange«. Det fremgår af bestemmelse 6, at »[t]ariferingen af varer i underpositionerne inden for en position skal ske med hjemmel i underpositionsteksterne og de dertil hørende bestemmelser samt – med de fornødne tillem্পninger – efter ovennævnte bestemmelser, idet kun underpositioner på samme niveau er sammenlignelige. For denne bestemmelse gælder, at også relevante afsnits- og kapitelbestemmelser finder anvendelse, medmindre andet følger af sammenhængen«.

Dom af 13. juli 2006, Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

»Tarifering – sterile hvide flager af polydimethylsiloxan – silikone-elastomer – begrebet »ubearbejdet form« – lægemiddel – former eller pakninger – begrebet »apparater og artikler, der implanteres i legemet««

I den sag, der gav anledning til denne dom, anmodede den forelæggende ret Domstolen om at oplyse, om silikone i form af en elastomer, som består af flager, der er blevet udviklet til at skulle indføres og forblive i menneskekroppen med henblik på behandling af inkontinensproblemer, kan tariferes i pos. 9021 i KN ¹⁹. Den forelæggende ret

¹⁹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 2388/2000.

ønskede i bekræftende fald oplyst, hvilken underposition det nævnte produkt skal tariferes under.

Domstolen undersøgte pos. 3910, 3926, 3004 og 9021 i KN ved besvarelsen af dette spørgsmål. Den præciserede i denne forbindelse, at det pågældende produkt, dvs. polydimethylsiloxan, kan tariferes enten på grundlag af dets fysiske beskaffenhed eller dets objektive anvendelsesformål.

Domstolen præciserede for det første, at da polydimethylsiloxan er silikone i form af en elastomer, der forekommer i flager, er dets fremtrædelsesform omfattet af bestemmelse 3 og bestemmelse 6, litra b), til KN's kapitel 39. Denne type silikone kan imidlertid ikke tariferes i pos. 3910 som silikone i »ubearbejdet form«. Dette begreb omfatter kun silikone, der er beregnet til videre forarbejdning. Der er tale om råformer, som er særligt velegnede til videre forarbejdning og beregnet til dette formål. Det produkt, der er omhandlet i hovedsagen, er specielt udviklet og skal udelukkende anvendes til implantering i legemet med henblik på behandling af en defekt lukkemuskel. Det følger heraf, at polydimethylsiloxan er et færdigt produkt, der i denne egenskab ikke kan tariferes i KN-pos. 3910.

For det andet ser det ifølge Domstolen ud til, at polydimethylsiloxan har en terapeutisk beskaffenhed. Produktet kan derfor ikke tariferes som »lægemidler« i KN-pos. 3004. Dets forpakning i form af en sammenblanding, der er beregnet til at blive fyldt i engangsinjektionssprøjter, er desuden en følge af en forarbejdning, der er foretaget efter indførelsen. Det følger heraf, at polydimethylsiloxan, således som det frembydes ved toldangivelsen, ikke svarer til definitionen i KN-pos. 3004.

For det tredje fastslog Domstolen, at dette produkt kan tariferes i KN-pos. 9021, eftersom det ikke kan tariferes i de foregående positioner. Polydimethylsiloxan har de samme objektive karakteristika og egenskaber som et færdigt produkt, der er specielt udviklet, og som udelukkende skal anvendes til implantering i legemet. Da produktet forbliver i den defekte muskel, stimulerer det væksten af bindevæv, som dermed afhjælper en defekt lukkemuskel. Det følger heraf, at det skal anses for et apparat eller en artikel, der implanteres i legemet i KN-pos. 9021's forstand.

Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvilken underposition til KN-pos. 9021 der finder anvendelse ved tariferingen af polydimethylsiloxan, bemærkede Domstolen, at det fremgår af KN's almindelige tariferingbestemmelse 6, at tariferingen af varer i underpositionerne inden for en position skal ske i henhold til underpositionsteksterne og de dertil hørende bestemmelser. Eftersom det i hovedsagen omhandlede produkt er et apparat eller en artikel, der er beregnet til at skulle indføres i legemet, og som ikke svarer til nogen af KN's andre underpositioner inden for pos. 9021, skal det følgelig tariferes som »andre apparater eller artikler« i KN-underposition 9021 90 90.

Det følger heraf, at et produkt som polydimethylsiloxan, bestående af sterile, hvide flager, der er udviklet specielt, og som udelukkende skal anvendes til implantering i legemet til behandling af en lidelse, og som pakkes i poser med en vægt på et kilo ved

frembydelse for toldvæsenet, skal anses for et apparat eller en artikel, der er beregnet til implantering i legemet, og som skal tariferes i KN-pos. 9021. Da et sådant produkts formål ikke er at erstatte et organ, men at gøre det muligt for en defekt muskel at producere bindevæv, skal det tariferes i underposition 9021 90 90 i KN.

Dom af 13. september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – toldpositioner – klassificering af varer – kameraer med flygtig hukommelse, der indebærer, at de optagne billeder slettes, når kameraet slukkes, eller når der optages nye billeder – kombineret nomenklatur – underposition 8525 80 19 og 8525 80 30 – forklarende bemærkninger – fortolkning – gennemførelsesforordning (EU) nr. 113/2014 – fortolkning – gyldighed«

I maj 2009 indgav Vision Research en anmodning til Inspecteur van de Belastingdienst (skatte- og toldmyndigheden, herefter »inspecteur«) om en BTO for et kamera benævnt »Phantom V7.3«. Det fremgår af anmodningen, at selskabet var af den opfattelse, at kameraet skulle tariferes i underposition 8525 80 30 i KN ²⁰ som digitalkamera.

Ved BTO'en tariferede inspecteur imidlertid det omhandlede kamera i underposition 8525 80 19 i KN som »andre fjernsynskameraer«. Inspecteur foretog tarifieringen på grundlag af almindelig tariferingsbestemmelse 1 og 6 til fortolkning af KN, på grundlag af gennemførelsesforordning nr. 113/2014, som efter myndighedens opfattelse skulle anvendes analogt på dette kamera, og på grundlag af ordlyden af pos. 8525, 8525 80 og 8525 80 19 i KN. Myndigheden fandt, at den omstændighed, at der var mulighed for at tilslutte en ekstern hukommelse til kameraet, var uden betydning for tarifieringen, idet der var anmodet om en BTO for kameraet uden denne valgfrie hukommelse.

Vision Research indgav en klage over denne BTO til inspecteur, som afviste klagen som ugrundet. Sagsøgeren anlagde herefter sag ved den forelæggende ret til prøvelse af inspecteurs afgørelse, idet selskabet nedlagde påstand om, at kameraet skulle tariferes i underposition 8525 80 30 i KN.

Den forelæggende ret besluttede på denne baggrund at forelægge Domstolen spørgsmålet om, hvorvidt underposition 8525 80 30 i KN skal fortolkes således, at et kamera som det i hovedsagen omhandlede, der har mulighed for at optage et stort antal billeder i sekundet og lagre disse i sin interne flygtige hukommelse, hvorfra de slettes, når kameraet slukkes, henhører under denne underposition, og i bekræftende fald om gennemførelsesforordning nr. 113/2014, for så vidt som den finder analog anvendelse på et sådant kamera, er gyldig.

²⁰ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved gennemførelsesforordning nr. 1001/2013.

Domstolen præciserede, at det for at besvare dette spørgsmål var nødvendigt først at fortolke de relevante positioner og underpositioner i KN for at kunne afgøre tariferingen af det omhandlede kamera i KN.

I forbindelse med denne fortolkning præciserede Domstolen bl.a., at det afgørende kriterium, som adskiller digitalkameraer henhørende under underposition 8525 80 30 i KN fra fjernsynskameraer henhørende under underposition 8525 80 19 i KN, er førstnævnte apparaters mulighed for at lagre stillbilleder på en hukommelse eller et indbygget medie.

Domstolen konkluderede i denne sammenhæng, at det i hovedsagen omhandlede kamera skulle tariferes i underposition 8525 80 30 i KN.

2. Klassificeringskriterier

2.1. Produktets objektive kendetegn og egenskaber

Dom af 8. november 1990 (plenum), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

»Præjudicielle spørgsmål – Domstolens kompetence – henvisning til fællesskabsbestemmelser i national lov – fælles toldtarif – pos. 83.06, 97.01 og 97.03 –tarifering af et kunstværk«

I denne dom skulle Domstolen nærmere bestemt tage stilling til, om et kunstværk, bestående af en stålplade, der ved brænding var påført en emaljeglaser i forskellige farver, udgjorde et »maleri [...] der udelukkende er fremstillet som håndarbejde«, eller en »kollage o.lign.« henhørende under pos. 97.01 i FTT ²¹, eller en »original skulptur« henhørende under pos. 97.03 i FTT, eller om kunstværket skulle tariferes efter sin materielle beskaffenhed under betegnelsen »andre dekorationsgenstande, af uædle metaller«.

Dette spørgsmål var blevet rejst under en retssag vedrørende anvendelsen af den tyske lovgivning om omsætningsafgifter ved indførsel af et kunstværk fra Nederlandene til Tyskland. Før sagsøgeren indførte værket, havde hun anmodet de tyske toldmyndigheder om en bindende tariferingssudtalelse med henblik på anvendelsen af den tyske lovgivning om omsætningsafgifter ved indførsel. Den tyske afgiftslovgivning henviste i bestemmelserne om fritagelse for eller nedsættelse af importomsætningsafgift til nomenklaturen i FTT. Denne foreskrev en lavere afgift af kunstværker henhørende under pos. 97.01 og 97.03 i FTT.

²¹ FTT, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87.

Inden Domstolen behandlede de præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af FTT, bemærkede den, at den fortolkning, som den var blevet anmodet om at foretage af de nævnte bestemmelser i FTT, skulle gøre det muligt for den nationale domstol at træffe afgørelse om anvendelsen, ikke af FTT, men af de tyske bestemmelser om omsætningsafgift, hvori der henvises til nomenklaturen i FTT. Der opstod derfor det forudgående spørgsmål, om proceduren efter EØF-traktatens artikel 177 fandt anvendelse, og følgelig om Domstolen havde kompetence til at besvare de præjudicielle spørgsmål.

Domstolen præciserede i denne forbindelse, at Domstolen inden for rammerne af den ved EØF-traktatens artikel 177 foreskrevne kompetencefordeling mellem de nationale retter og Domstolen, træffer præjudiciel afgørelse, uden at den i princippet skal tage stilling til de omstændigheder, hvorunder de nationale retter har forelagt den spørgsmål, eller hvorledes de vil anvende den fællesskabsretlige bestemmelse, som de har anmodet om at få fortolket.

Det vil kun forholde sig modsat, såfremt det er klart, at proceduren efter artikel 177 er blevet anvendt i strid med sit formål og i virkeligheden er blevet iværksat med henblik på at foranledige Domstolen til at træffe afgørelse, uden at der foreligger en virkelig tvist, eller såfremt det er åbenlyst, at den fællesskabsretlige bestemmelse, som er forelagt Domstolen til fortolkning, ikke finder anvendelse.

Dette er ikke tilfældet, når Domstolen anmodes om at fortolke en EU-retlig bestemmelse, som den nationale ret skal anvende, uafhængigt af det ved EU-retten fastlagte anvendelsesområde, fordi der henvises hertil i den nationale lovgivning.

Henset til disse betragtninger konkluderede Domstolen, at den havde kompetence til at træffe afgørelse om de forelagte spørgsmål vedrørende fortolkningen af FTT.

Med henblik på besvarelsen af den forelæggende rets spørgsmål bemærkede Domstolen indledningsvis, at det omhandlede værk ikke kan anses for en dekorationsgenstand, der ifølge de forklarende bemærkninger udgør den væsentlige særegenhed ved genstande, der tariferes under betegnelsen »andre dekorationsgenstande, af uædle metaller« i pos. 83.06 i FTT.

Domstolen fremhævede, at denne fortolkning i øvrigt er i overensstemmelse med bestemmelse nr. 4 til kapitel 97 i FTT, hvorefter der – når der består tvivl om tarifieringen af en genstand – skal ske tarifiering i en af positionerne i kapitlet om kunstværker, samlere objekter og antikviteter.

Ifølge Domstolen bekræftes dette også af Domstolens praksis, hvorefter afgrænsningskriteriet mellem pos. 97, »Malerier, tegninger og pasteller, der udelukkende er fremstillet som håndarbejde [...]; kollager o.lign.«, og pos. 97.03, »Originale skulpturer, uanset materialets art«, i FTT består i den omstændighed, at for skulpturer er den væsentlige kunstneriske særegenhed værkets tredimensionale form, mens den for malerier og kollager o.lign. derimod består i kompositionen af værkets

overflade, skal et kunstværk bestående af en stålplade uden egentlig kunstnerisk værdi, der ved brænding er påført en emaljeglaser i forskellige farver, som kunstneren har fremstillet som håndarbejde, anses for et »maleri, der udelukkende er fremstillet som håndarbejde«, efter pos. 97.01.

På grundlag af disse kriterier konkluderede Domstolen, at et værk som det i den foreliggende sag omhandlede skal tariferes under pos. 97.01 i FTT.

Dom af 19. februar 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

»Den fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering – monitorer af typen Liquid Crystal Display (LCD), som kan tilsluttes et SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik – pos. 8471 – pos. 8528 – forordning (EF) nr. 754/2004«

I 2004 anmeldte Kamino et parti farvemonitorer af typen LCD, som blev tariferet i underposition 8528 21 90, med henblik på overgang til fri omsætning. De nævnte monitorer var tilsluttet et D-Sub-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik, hvorved de kunne reproducere billeder fra en automatisk databehandlingsmaskine såvel som fra andre kilder.

Kamino var af den opfattelse, at monitorerne skulle tariferes i underposition 8471 60 90, og indgav derfor en klage over betalingspålægget. Denne klage blev imidlertid afvist af afgiftsmyndigheden.

Under søgsmålet til prøvelse af denne afgørelse fastslog appeldomstolen efter at have undersøgt de i hovedsagen omhandlede monitorers karakteristika og egenskaber, at disse monitorer opfyldte kravene i bestemmelse 5B til KN's kapitel 84. Staatssecretaris van Financiën iværksatte kassationsanke af denne dom for den forelæggende ret under anbringende af, at appeldomstolen ikke havde taget hensyn til, at monitorerne kunne anvendes på andre måder end ved tilslutning til et automatisk databehandlingsanlæg.

Den forelæggende ret anmodede i denne sammenhæng Domstolen om at oplyse, om monitorer, der kan reproducere signaler såvel fra en automatisk databehandlingsmaskine som fra andre kilder, skal anses for et apparat, der »anvendes udelukkende eller hovedsageligt i forbindelse med et automatisk databehandlingsanlæg« efter betydningen i bestemmelse 5B til KN's kapitel 84²², og derfor skal tariferes i underposition 8471 60 90 heri.

Domstolen påpegede herved for det første, at det fremgår af bestemmelse 5E til KN's kapitel 84, at alene apparater med en »selvstændig funktion, bortset fra databehandling«, er sådanne apparater, der inkorporerer en automatisk databehandlingsmaskine eller arbejder forbundet med en sådan maskine, men hvis funktion ikke henhører under databehandling. Ud over at gengive billeder fra apparater

²² KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1789/2003.

såsom en spillekonsol og en video- eller DVD-afspiller, der ikke er omfattet af begrebet databehandling, gengav de nævnte monitorer ligeledes signaler direkte fra en automatisk databehandlingsmaskine.

Domstolen bemærkede for det andet, at såfremt de omhandlede monitorer, for at kunne tariferes i underposition 8471 60 90, ikke skulle være sådanne, der udelukkende anvendtes i forbindelse med et automatisk databehandlingsanlæg, eftersom de kunne tilsluttes centralenheden og modtage data i en form, der kunne anvendes af anlægget, samt gengive signaler fra andre kilder, ville en fortolkning af den forklarende bemærkning til bestemmelse 5B, litra a), i KN's kapitel 84 derhen, at alene den mulighed, at de omhandlede monitorer kunne gengive billeder fra andre kilder end fra en automatisk databehandlingsmaskine, udelukkede tarifering under pos. 8471, svare til, at man fjernede ordet »hovedsageligt« fra bestemmelsens tekst.

Hvis de forklarende bemærkninger til underposition 8471 i HS skulle fortolkes således, at alle monitorer, der kan gengive signaler både fra en automatisk databehandlingsmaskine og fra andre kilder, ikke kan tariferes i underposition 8471 60 90, ville de forklarende bemærkninger endelig indebære en ændring og navnlig en begrænsning af rækkevidden af bestemmelse 5B, litra a), til KN's kapitel 84. Selv om det måtte antages, at de forklarende bemærkninger til KN vedrørende underposition 8471 60 90 og de forklarende bemærkninger til pos. 8471 i HS skal fortolkes som nævnt ovenfor, ville de imidlertid ikke kunne finde anvendelse, eftersom fortolkningen heraf ikke ville være i overensstemmelse med bestemmelse 5B, litra a), i KN's kapitel 84.

Det følger heraf, at monitorer af typen LCD, som kan tilsluttes et SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik, kan tariferes i underposition 8471 60 90 som kombinerede enheder, der »hovedsageligt« anvendes i et automatisk databehandlingsanlæg efter betydningen i bestemmelse 5B, litra a), i KN's kapitel 84, alene fordi de er i stand til at gengive signaler både fra en automatisk databehandlingsmaskine og fra andre kilder.

Den forelæggende ret havde endvidere anmodet Domstolen om at præcisere, hvilke kriterier der gør det muligt at afgøre, om monitorer som de i hovedsagen omhandlede er enheder af den type, der hovedsageligt anvendes i en automatisk databehandlingsmaskine.

Ifølge Domstolen skal de nationale myndigheder, herunder domstolene, med henblik på at afgøre, om sådanne monitorer af typen LCD, som kan tilsluttes et SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik, er enheder, der hovedsageligt anvendes i et automatisk databehandlingsanlæg, henholde sig til angivelserne i de forklarende bemærkninger vedrørende pos. 8471 i HS, navnlig de punkter, der vedrører skærme til automatiske databehandlingsmaskiner.

Domstolen fastslog i denne forbindelse, at antallet og typen af de porte, som sådanne monitorer er udstyret med, ikke i sig selv er afgørende kriterier for deres tarifering, og at det med henblik på tariferingen heraf – på baggrund af andre kriterier samt henset til

monitorernes karakteristika og objektive egenskaber – skal undersøges, i hvor høj grad de kan udføre andre funktioner, og hvor meget de kan yde i forbindelse hermed under hensyntagen til de forklarende bemærkninger til pos. 8471 i HS.

For så vidt som sådanne monitorer ikke kan udelukkes fra begrebet enhed til en automatisk databehandlingsmaskine som omhandlet i bestemmelse 5B, litra a), og 5C i KN's kapitel 84, er det derfor nødvendigt at identificere kriterierne til fastlæggelse af, om disse monitorer hovedsageligt anvendes i et automatisk databehandlingsanlæg, eller om de ud fra deres karakteristika og egenskaber skal placeres blandt fjernsynsskærme eller videomonitorer.

Domstolen konkluderede som følge heraf, at de nationale myndigheder, herunder domstolene, med henblik på at afgøre, om monitorer som de i hovedsagen omhandlede er enheder, der hovedsageligt anvendes i et automatisk databehandlingsanlæg, skal henholde sig til angivelserne i de forklarende bemærkninger vedrørende pos. 8471 i HS.

Dom af 7. maj 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

»Kombineret nomenklatur – toldpos. 2206 og 2208 – gæret drikkevarer indeholdende destilleret alkohol – drikkevarer, der er fremstillet af frugt eller et naturprodukt – tilsætningsstoffer – følger – oprindelige drikkevarers tab af smag, duft og udseende«

I den sag, der gav anledning til denne dom, anmodede den forelæggende ret nærmere bestemt Domstolen om at oplyse, om gærede alkoholholdige drikkevarer, som oprindeligt svarer til KN's pos. 2206 ²³, og som er tilsat en vis mængde destilleret alkohol, vand, sukker (sirup), aroma- og farvestoffer og, for visse af disse drikkevarer desuden en flødecreme, som har bevirket, at de ikke længere smager, dufter og/eller ser ud som en drikkevarer, der er fremstillet af en bestemt frugt eller et bestemt naturprodukt, henhører under KN's pos. 2206 som gærede drikkevarer eller under KN's pos. 2208 som destillater.

Domstolen præciserede i denne forbindelse, at det følger af den forklarende bemærkning til HS vedrørende KN's pos. 2206, at tilsætningen af alkohol til drikkevarer, der henhører under denne position, ikke er til hinder for, at de stadig kan tilføres under denne position, forudsat at de bevarer deres karakter af varer henhørende under denne position, dvs. gærede drikkevarer. Eftersom de i hovedsagen omhandlede drikkevarer ikke længere smagte, duftede og/eller så ud som en drikkevarer, der var fremstillet af en bestemt frugt eller et bestemt naturprodukt, dvs. en gæret drik, kunne sådanne varer imidlertid ikke tilføres under KN's pos. 2206.

Domstolen påpegede dernæst, at det hvad angår tilføringen af sådanne varer følger af den almindelige tilførbestemmelse 2, litra b), vedrørende KN, at når et bestemt

²³ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 2587/91.

materiale nævnes i en positionstekst, henhører materialet under positionen såvel i ren tilstand som blandet med eller i forbindelse med andre materialer. Dette er tilfældet for så vidt angår varer som de i hovedsagen omhandlede, som både indeholder gæret alkohol og destilleret alkohol. Disse materialer henhører under forskellige KN-positioner.

Det følger af den almindelige bestemmelse 3, litra a), at når varerne kan tariferes under to eller flere positioner ved anvendelsen af den almindelige bestemmelse 2, litra b), skal den position, der har den mest specificerede varebeskrivelse, foretrækkes frem for positioner med en mere almindelig varebeskrivelse. Når varer som de i hovedsagen omhandlede er sammensat af forskellige materialer, og der ikke er nogen af de ovennævnte positioner, der er mere specificeret end den anden, er den eneste bestemmelse, der kan finde anvendelse med henblik på tariferingen af de i hovedsagen omhandlede produkter, den almindelige bestemmelse 3, litra b). Ifølge denne almindelige bestemmelse skal det ved tariferingen af en vare fastslås, hvilket af de materialer, som den består af, der er karaktergivende.

Domstolen forklarede, at det herefter skal fastslås, hvilket af de materialer, som varer som de i hovedsagen omhandlede består af, der er karaktergivende. I denne forbindelse kan flere objektive karakteristika og egenskaber tages i betragtning ved fastlæggelsen af deres karaktergivende faktor, nemlig for det første de væsentlige objektive karakteristika og egenskaber, herunder indholdet af destilleret alkohol, for det andet de organoleptiske kendetegn og endelig varens bestemmelse som alkoholholdig drikkevarer.

På grundlag af disse kriterier konkluderede Domstolen, at de væsentlige egenskaber for drikkevarer som de i hovedsagen omhandlede hovedsageligt svarer til de væsentlige egenskaber for en vare, der henhører under KN's pos. 2208.

Domstolen fastslog på denne baggrund, at drikkevarer som de i hovedsagen omhandlede ikke henhører ikke under pos. 2206 i KN, men under pos. 2208 heri.

Dom af 28. oktober 2010, X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

»Den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – tørrede grøntsager (hele hvidløg), ikke fuldstændigt tørrede«

X, der handlede som toldklarerer, havde indgivet 15 angivelser med henblik på at bringe en række partier hele hvidløg, der hidrørte fra Kina og på indførselstidspunktet befandt sig i kølecontainere, i fri omsætning. I indførselsangivelserne blev varen hver gang anmeldt under underposition 0712 90 90 i KN og benævnt som tørret hvidløg.

Efter toldmyndighedernes frigivelse af containerne med hvidløg til fri omsætning blev de indlagret i kølerum hos en lagervirksomhed ved en temperatur på - 3°C. Da toldinspektøren fandt, at den importerede hvidløg burde have været tariferet som

kølede hvidløg henhørende under underposition 0703 20 00 i KN, udstedte han meddelelserne om betaling af den pågældende told.

X indgav en klage, som blev afvist. Efterfølgende anlagde X et søgsmål, men fik ikke medhold. X appellerede denne afgørelse, hvorefter det ved dom blev fastslået, at inspektøren ikke i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at tariferingen i den angivne pos. 0712 i KN skulle ændres.

Den forelæggende ret, for hvilken der var iværksat kassationsappel til prøvelse af den sidstnævnte dom, anmodede i denne sammenhæng Domstolen om at præcisere, efter hvilke kriterier det skal afgøres, om hvidløg, der har undergået en tørringsproces, henhører under underposition 0703 20 00 i KN ²⁴ eller underposition 0712 90 90 i KN.

Med henvisning til den forklarende bemærkning til pos. 0712 i HS konkluderede Domstolen, at tarifering i pos. 0712 forudsætter, at grøntsagerne er blevet undergivet en intensiv tørringsproces ved en særlig behandling, hvorved hele eller næsten hele vandindholdet i produktet er fjernet. Efter at denne proces er tilendebragt, skal det tilbageværende vandindhold i grøntsagerne således være ubetydeligt.

Domstolen konstaterede i analogi med dom af 15. juni 1976, Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), at tørringsprocessen for hvidløg skal medføre væsentlige og irreversible ændringer af en karakter, så produktet ikke længere befinder sig i den naturlige tilstand, for at hele hvidløg kan tariferes i pos. 0712.

Fjernelsen af vandindholdet skal således på væsentlig måde ændre de objektive egenskaber og kendetegn ved produktet på en måde, så denne ændring medfører en tarifering i en anden position end pos. 0703, som omfatter grøntsager i frisk eller kølet tilstand.

Ydermere lod den omstændighed, at de delvist tørrede hvidløg var blevet indført i nedkølet tilstand, formode, at tørringen ikke havde fjernet hele eller næsten hele vandindholdet i produktet, idet tørring er en metode til konservering, som tillader, at de tørrede produkter ikke længere behøver at opbevares ved en temperatur på under 0°C.

En lang holdbarhed kan ganske vist tjene som supplerende indikation vedrørende graden af tørringen af hvidløgene i forhold til tarifering i pos. 0712 som tørrede grøntsager i modsætning til frisk eller kølet hvidløg. Domstolen bemærkede imidlertid, at pos. 0703 og 0712 i KN ikke tillægger holdbarheden nogen betydning som kriterium for tariferingen, og at længden af det omhandlede produkts holdbarhed følgelig ingen betydning har for tariferingen af produktet.

Det følger heraf, at hvidløg, som har undergået en intensiv tørringsproces under en særlig behandling, som fjerner hele eller næsten hele vandindholdet i produktet, henhører under underposition 0712 90 90 i KN, mens hvidløg, som er delvist tørret, og

²⁴ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1810/2004.

som bevarer egenskaberne og kendetegnene for frisk hvidløg, henhører under underposition 0703 20 00 i KN.

Dom af 26. april 2017, Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – toldpositioner – tarifering af varer – implantatskruer beregnet til at indsættes i det menneskelige legeme til behandling af frakturer eller til fastgørelse af proteser – kombineret nomenklatur – pos. 9021 – gennemførelsesforordning (EU) nr. 1212/2014 – gyldighed«

De nederlandske toldmyndigheder havde udstedt tre BTO'er til Stryker for tre modeller af implantatskruer beregnet til at indsættes i det menneskelige legeme til behandling af frakturer eller til fastgørelse af proteser. Disse skruer havde fælles og særlige karakteristika. Henset til disse karakteristika blev disse tre typer af medicinske implantatskruer på grundlag af de BTO'er, som toldmyndighederne havde udstedt, tariferet i KN-underposition 9021 90 90 ²⁵.

Efter offentliggørelsen af gennemførelsesforordning nr. 1212/2014 tilbagekaldte de nævnte myndigheder disse tariferingsoplysninger. Denne tilbagekaldelse blev begrundet som omhandlet i denne forordning med, at en »skruer beregnet til brug i kirurgi skal tariferes som en del til almindelig anvendelse på grund af sine objektive egenskaber og karakteristika«.

Efter at have fået afslag på en klage til toldmyndighederne anlagde Stryker sag ved den forelæggende ret til prøvelse af tilbagekaldelsesafgørelsen.

Til støtte for søgsmålet anførte Stryker i det væsentlige, at det under hensyn til implantatskruernes objektive karakteristika og egenskaber, herunder deres bestemmelse, ikke drejede sig om »almindelige« skruer som dem, der er omhandlet i KN-pos. 7318. Stryker gjorde desuden gældende, at gennemførelsesforordning nr. 1212/2014 er ugyldig, da tariferingen i henhold hertil udelukkende støttes på implantatskruernes ydre karakteristika uden hensyn til disse skruers bestemmelse, hvilket er i strid med Domstolens praksis.

Eftersom den forelæggende ret var af den opfattelse, at de i hovedsagen omhandlede implantatskruer på grund af deres objektive egenskaber og karakteristika, herunder deres bestemmelse, kunne tariferes i KN-pos. 9021, anmodede den Domstolen om at oplyse, om medicinske implantatskruer som de i hovedsagen omhandlede, der udelukkende er bestemt til at indsættes i det menneskelige legeme til behandling af knoglefrakturer eller til fastgørelse af proteser, er omfattet af KN-pos. 9021.

²⁵ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 1101/2014.

Ud fra en vurdering af ordlyden af den forklarende bemærkning til HS vedrørende kapitel 90 og pos. 9021 samt den forklarende bemærkning til KN-underposition 9021 39 90 forklarede Domstolen for det første, at produkter, der er karakteriseret ved deres omhyggelige fremstilling og deres store nøjagtighed, og som kan implanteres i legemet med henblik på at holde dele af legemet i ro eller til samling af benbrud eller knoglebrud, hvilket dermed adskiller dem fra almindelige produkter, tariferes i KN-pos. 9021.

For det andet henviste Domstolen til sin praksis, hvorefter der blandt de kriterier, som kan adskille simple eller almindelige produkter fra produkter, der har en medicinsk funktion, bl.a. findes kriteriet om det pågældende produkts fremstillingsmetode og kriteriet om nævnte produkts særlige funktion.

I lyset af denne retspraksis gennemgik Domstolen produktets fremstillingsmetode og funktion, hvorefter den konkluderede, at produkter som de i hovedsagen omhandlede adskiller sig fra almindelige produkter i deres fremstillingsmåde og deres særlige funktion under hensyn til deres omhyggelige fremstilling og deres store nøjagtighed. Det følger af de i hovedsagen omhandlede medicinske implantatskruers objektive karakteristika og egenskaber, at sådanne produkter kan henføres under KN-pos. 9021.

Domstolen fastslog som følge heraf, at medicinske implantatskruer som de i hovedsagen omhandlede er omfattet af KN-pos. 9021, hvis disse produkter har karakteristika, der i deres fremstillingsmåde og deres særlige funktion samt ved deres omhyggelige fremstilling og deres store nøjagtighed adskiller dem fra almindelige produkter.

Dom af 13. marts 2019, B.S. (Malt i øl) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – punktafgifter på alkohol og alkoholholdige drikkevarer – direktiv 92/83/EØF – artikel 2 – begrebet »øl« – drikkevare fremstillet ud fra en urt, som er fremstillet af en blanding med et højere indhold af glukose end malt – kombineret nomenklatur – pos. 2203 (øl [fremstillet af malt]) eller 2206 (andre gærede drikkevarer)«

B.S. havde fremstillet en alkoholholdig drikkevare, der efter hans opfattelse var en blanding af øl og ikke-alkoholholdige drikkevarer. Hovedingrediensen i den urt, der dannede basis for det mellemprodukt, som anvendtes til fremstilling af denne drikkevare, var glukosesirup og ikke malt.

I forbindelse med denne produktion indgav B.S. hver måned en punktafgiftsangivelse til det kompetente toldkontor, hvori han kvalificerede den drikkevare, som han fremstillede, som en »blanding af øl« henhørende under pos. 2203 i KN og ikke-alkoholholdige drikkevarer og anvendte den punktafgiftssats, der var fastsat for øl.

Toldkontorets chef underkendte disse angivelser med henvisning til, at den fremstillede drikkevare skulle tariferes i pos. 2206 i KN som en drikkevare på basis af andre gærede

drikkevarer end øl og ikke-alkoholholdige drikkevarer og derfor skulle pålægges en højere punktafgiftssats. Toldkontorets chef begrundede dette med, at hovedingrediensen, der anvendtes til fremstilling af mellemproduktet, var glukosesirup og ikke malt, og at dette produkt derfor ikke kunne tariferes i pos. 2203 i KN, som omfatter »øl [fremstillet af malt]«.

Toldkontorets chefs afgørelser blev ved en række afgørelser opretholdt af toldkammerets direktør. B.S. fik desuden ikke medhold i sine påklager af disse afgørelser ved de polske forvaltningsdomstole. I forbindelse med denne tvist blev tiltalte kendt skyldig i at have vildledt den polske skatte- og afgiftsmyndighed med hensyn til arten af den drikkevare, som han fremstillede, hvilket resulterede i et lavere punktafgiftstilsvær. B.S. iværksatte herefter appel til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret.

Den forelæggende ret anmodede i denne sammenhæng Domstolen om at oplyse, om artikel 2 i direktiv 92/83²⁶ skal fortolkes således, at et mellemprodukt, der skal blandes med ikke-alkoholholdige drikkevarer, som er fremstillet af en urt, der indeholder færre maltede ingredienser end umaltede, og hvor glukosesirup tilsættes inden gæringsprocessen, kan kvalificeres som »øl [fremstillet af malt]«, der henhører under pos. 2203 i KN²⁷.

Domstolen fandt, at det omhandlede færdige produkt var en blanding, der ikke kunne tariferes i pos. 2203 i KN, og fastslog derfor, at det nævnte produkt kun kunne kvalificeres som »øl« og henhøre under artikel 2, såfremt det alkoholholdige mellemprodukt, der skulle blandes med ikke-alkoholholdige drikkevarer for at fremstille dette færdige produkt, selv kunne kvalificeres som »øl [fremstillet af malt]« som omhandlet i pos. 2203 i KN, idet det syntes ubestridt, at det færdige produkt havde et virkeligt alkoholindhold på over 0,5% vol.

Med henblik på at afgøre, om et alkoholholdigt produkt, der er fremstillet ved gæring af en urt bestående af bl.a. glukosesirup og en beskeden andel malt, kan kvalificeres som »øl [fremstillet af malt]« som omhandlet i pos. 2203 i KN, bemærkede Domstolen for det første, at KN ikke fastsætter en mindsteprocentdel af maltede ingredienser i den urt, der skal anvendes til fremstillingen af øl. Pos. 2203 i KN omfatter ganske vist »øl [fremstillet af malt]«, hvilket forudsætter, at øl, der henhører under denne position, ikke kan fremstilles, uden at malt indgår i sammensætningen heri. Det kan imidlertid ikke alene af ordlyden af »øl [fremstillet af malt]« udledes, at der i urten kræves en mindsteprocentdel af malt.

Hvad for det andet angår den glukosesirup, der indgår i urtens sammensætning, bemærkede Domstolen, at tilstedeværelsen af denne glukosesirup ikke er forbudt i

²⁶ Artikel 2 i direktiv 92/83 omfatter under kvalificeringen »øl« ikke alene enhver vare, der henhører under pos. 2203 i KN, men ligeledes enhver vare, der indeholder en blanding af øl og ikke-alkoholholdige drikkevarer henhørende under pos. 2206 i KN, forudsat at denne vare, i begge tilfælde, har et virkeligt alkoholindhold på over 0,5% vol.

²⁷ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved gennemførelsesforordning nr. 2587/91.

henhold til KN, og at den forklarende bemærkning til HS vedrørende den nævnte position desuden udtrykkeligt anerkender muligheden for, at der tilsættes aromastoffer til urten under gæringen.

Det følger heraf, at et produkt fremstillet med en lille andel malt og en tilsætning af glukose før alkoholgæringen ikke alene på dette grundlag er udelukket fra begrebet »øl [fremstillet af malt]«, der henhører under pos. 2203 i KN. Et sådant produkt kan ikke desto mindre kun henhøre under denne position på betingelse af, at dets kendetegn og objektive egenskaber svarer til kendetegnene for og de objektive egenskaber af øl. Der skal i denne henseende særligt tages hensyn til det pågældende produkts organoleptiske kendetegn.

Det er i denne sammenhæng Domstolens opfattelse, at såfremt de organoleptiske kendetegn ved et alkoholholdigt mellemprodukt ikke svarer til de organoleptiske kendetegn ved øl, hvilket bl.a. vil være tilfældet, hvis dette mellemprodukt ikke visuelt ligner øl og ikke har den karakteristiske smag heraf, kan det nævnte produkt ikke kvalificeres som »øl [fremstillet af malt]«, der henhører under pos. 2203 i KN.

2.2. Varens bestemmelse

Dom af 14. april 2011, British Sky Broadcasting Group og Pace (C-288/09 og C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

»Fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – modtagere og dekodere af digitalt satellit-tv med optagelsesfunktion – EF-toldkodeks – artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), og stk. 6 – en bindende tariferingsoplysnings gyldighedsperiode«

De præjudicielle anmodninger, der gav anledning til denne dom, vedrørte bl.a. fortolkningen af underposition 8521 90 00 og 8528 71 13 i KN ²⁸. Den forelæggende ret ønskede med sine første spørgsmål i de undersøgte sager navnlig oplyst, om KN skal fortolkes således, at set-top bokse med kommunikationsfunktion og harddisk såsom Sky+ boksen henhører under underposition 8528 71 13 på trods af de forklarende bemærkninger til KN, der blev offentliggjort den 7. maj 2008, af hvilke det fremgår, at de nævnte bokse henhører under underposition 8521 90 00.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det rent faktisk fremgår af de forklarende bemærkninger til KN, at set-top bokse indeholdende udstyr, der kan udføre en optagelses- eller gengivelsesfunktion (f.eks. et pladelager-drev), er undtaget fra underposition 8528 71 13 og skal tariferes i underposition 8521 90 00. De forklarende bemærkninger til HS, der var i kraft på tidspunktet for omstændighederne i

²⁸ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 2587/91 og nr. 1214/2007.

hovedsagerne, præciserede imidlertid, at fjernsynsmodtagere, også med indbygget optager, skulle udelukkes fra pos. 8521 og tariferes i pos. 8528.

Domstolen forklarede i denne forbindelse, at det fremgår af definitionerne i underposition 8521 90 00 og 8528 71 13, at varer, der henhører under disse to underpositioner, på én gang kan modtage fjernsynssignaler og optage dem. Dét, der adskiller de to underpositioner, er, hvorvidt de nævnte funktioner udgør det pågældende apparats hovedegenskab eller et tillæg til denne. Underposition 8521 90 00 vedrører optageapparater, der har fjernsynsmodtagelse som tillægsfunktion, hvorimod underposition 8528 71 13 vedrører fjernsynsmodtagere, der har optagelse som tillægsfunktion.

I henhold til bestemmelse 3 til afsnit XVI i KN, hvorunder de omhandlede underpositioner henhører, »tariferes kombinerede maskiner, der består af to eller flere maskiner, der er sammenbygget til en enhed, samt andre maskiner, der er indrettet til at udføre to eller flere funktioner (komplementære eller alternative), efter den pågældende kombinations eller maskines hovedfunktion«. Den i hovedsagen omhandlede boks rådede uden tvivl over de to funktioner optagelse og modtagelse af fjernsynssignaler. Den var derfor en maskine, der var indrettet til at udføre to eller flere funktioner (komplementære eller alternative) som omhandlet i bestemmelse 3 til afsnit XVI i KN.

Domstolen konkluderede således, at det skulle undersøges, hvilken af de to funktioner optagelse eller modtagelse af fjernsynssignaler der var hovedfunktionen, og hvilken der var tillægsfunktionen.

Domstolen bemærkede i denne henseende, at varens bestemmelse kan udgøre et objektivt kriterium ved tarifering, såfremt varen og dens bestemmelse hænger uløseligt sammen, og denne sammenhæng kan påvises ud fra varens objektive karakteristika og egenskaber. Det er navnlig nødvendigt at tage i betragtning, hvad forbrugerne anser for hoved- eller tillægsegenskab.

På dette grundlag konkluderede Domstolen, at boksen i den foreliggende sag hovedsageligt var bestemt til modtagelse af tv-signaler, og at denne funktion hang uløseligt sammen med dette apparat. Modtagelse af tv-signaler udgjorde derfor boksens hovedfunktion, idet optagelsesfunktionen kun var sekundær.

Bokse som de i hovedsagen omhandlede henhører derfor under underposition 8528 71 13 på trods af de forklarende bemærkninger til KN.

Det følger heraf, at der, eftersom de forklarende bemærkninger til KN på dette punkt er i modstrid med KN, skal ses bort fra dem.

Dom af 22. november 2012, Digitalnet m.fl. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 og C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

»Den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – apparater, der gør det muligt at modtage fjernsynssignaler, og som via indbygget modem giver adgang til internettet og gør det muligt at udveksle informationer interaktivt«

Tre selskaber, hvis hovedvirksomhed var levering af adgang til digitalt tv og internettet, havde under forskellige handelsnavne indført identiske set-top-bokse med kommunikationsfunktion (herefter »set-top-boksene«) til Bulgarien. Set-top-boksene blev henført under underposition 8528 71 13 i KN, dvs. med fritagelse for toldafgift.

Toldmyndighederne foretog en kontrol og fandt, at set-top-boksene ikke var udstyret med et indbygget modem, og at de skulle have været tariferet i underposition 8528 71 19 i KN. De vedtog som følge heraf administrative akter, hvorved de tre selskaber blev pålagt betaling af told.

De berørte selskaber bestred disse administrative akters gyldighed ved den forelæggende ret, idet de for denne ret indbragte fire særskilte sager, hvoraf to vedrørte det samme selskab.

Den forelæggende ret anmodede herefter Domstolen om at oplyse, hvilke varer der kan tariferes i underposition 8528 71 13 i KN ²⁹, og hvad begreberne »modem« og »adgang til internettet« som omhandlet i denne underposition og i de forklarende bemærkninger af 7. maj 2008 omfatter. Den ønskede endvidere oplyst, om den type af modem, der anvendes, har nogen betydning med henblik på tariferingen, eller om det er tilstrækkeligt, at modemmet giver adgang til internettet.

Domstolen påpegede indledningsvis, at et apparat for at tariferes i underposition 8528 71 13 i KN dels skal kunne modtage fjernsynssignaler, dels skal have et indbygget modem, der giver adgang til internettet, og som gør det muligt at udveksle informationer interaktivt. Ethvert apparat, der ikke fremviser det ene eller det andet af disse karakteristika, skal følgelig i henhold til punkt 3, litra c), i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN tariferes i underposition 8528 71 19 i KN.

En vares bestemmelse kan nemlig udgøre et objektive kriterium ved tarifering, såfremt varen og dens bestemmelse hænger uløseligt sammen, og denne sammenhæng kan påvises ud fra vares objektive karakteristika og egenskaber.

Eftersom KN hverken definerer begrebet »modem« eller begrebet »adgang til internettet«, gennemgik Domstolen de forklarende bemærkninger af 7. maj 2008, der fandt anvendelse på tidspunktet for de i hovedsagerne omhandlede indførsler, og som indeholder præciseringer for så vidt angår de apparattyper, der kan anses for

²⁹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved henholdsvis forordning nr. 1214/2007, nr. 1031/2008 og nr. 948/2009.

modemmer som omhandlet i underposition 8528 71 13, og for så vidt angår de karakteristika, som disse apparater skal fremvise for at anses for at give adgang til internettet og gøre det muligt at udveksle informationer interaktivt.

Med henvisning til den definition af et modem som omhandlet i underposition 8528 71 13, som er indeholdt i de nævnte forklarende bemærkninger, efter dets normale mening i sædvanlig sprogbrug og til definitionen i WTO-panelets rapport konstaterede Domstolen, at ved at udelukke udstyr, der udfører funktioner svarende til et modems, fra begrebet »modem« på grundlag af tekniske betragtninger, når alene formålet om at kunne give adgang til internettet er relevant med henblik på tariferingen, har de forklarende bemærkninger af 7. maj 2008 om underposition 8528 71 13 indskrænket betydningen af det nævnte begreb. Disse bemærkninger er således i strid med KN på dette punkt, og der skal ses bort fra dem.

Domstolen konkluderede på denne baggrund, at et »modem, [der] giver adgang til internettet«, i den forstand, hvori dette begreb er anvendt i underposition 8528 71 13 i KN, må anses for udstyr, der kan give adgang til internettet og sikre en interaktivitet eller en tovejsudveksling af informationer. Med henblik på tariferingen er alene kapaciteten til at give adgang til internettet relevant, ikke den teknik, der anvendes for at nå dertil. For at kunne tariferes i underposition 8528 71 13 i KN skal apparatet desuden ved egen kraft kunne give adgang til internettet via det modem, der er indbygget i apparatet, uden at der anvendes et andet apparat eller en anden mekanisme.

Den forelæggende ret ønskede endvidere oplyst, hvilken af de to funktioner, som de nævnte apparater opfyldte, nemlig modtagelsen af fjernsynssignaler eller foreliggelsen af et modem, som gav adgang til internettet, der kunne anses for hovedfunktionen.

Domstolen fastslog i denne henseende, at det med henblik på at afgøre, om et apparat kan tariferes i underposition 8528 71 13 i KN, er uforment at undersøge, om fjernsynsmodtagelsen er hovedfunktionen og adgangen til internettet den subsidiære funktion, eller omvendt, idet begge disse funktioner skal opfyldes samtidig af apparatet, og at apparaterne i mangel af en af disse funktioner ikke henhører under underposition 8528 71 13, men i henhold til den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra c), vedrørende KN henhører under underposition 8528 71 19 i KN.

Den forelæggende ret spurgte desuden, om toldkodeksens artikel 78, stk. 2, skal fortolkes således, at den efterfølgende kontrol af varerne og den efterfølgende ændring af tariferingen kan foretages på grundlag af skriftlige dokumenter, uden at toldmyndighederne er forpligtet til fysisk at undersøge de nævnte varer.

Eftersom det følger af denne artikel, at den efterfølgende kontrol af dokumenterne kan foretages, uden at toldmyndighederne er forpligtet til fysisk at undersøge varerne, besvarede Domstolen dette spørgsmål bekræftende.

Dom af 22. september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

»Præjudiciel forelæggelse – bedømmelse af gyldigheden – forordning (EF) nr. 1051/2009 – den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – pos. 8701 – traktorer – underposition 8701 90 11 til 8701 90 39 – have- og landbrugstraktorer (bortset fra enakslede traktorer) og traktorer til skovbrug, på hjul, nye – lette terrængående køretøjer med fire hjul, der er udformet til brug som traktorer«

I denne sag havde Gerechtshof Amsterdam (appeldomstolen i Amsterdam, Nederlandene) anmodet Domstolen om at tage stilling til gyldigheden af forordning nr. 1051/2009, hvorefter terrængående køretøjer tariferes på grundlag af deres motoreffekt.

I 2010 anmodede Kawasaki Motors Europe (KME) om, at tre terrængående køretøjer på grundlag af motoreffekten blev tariferet som have- og landbrugstraktorer og traktorer til skovbrug i henholdsvis underposition 8701 90 11, 8701 90 20 og 8701 90 25 i KN. Toldmyndighederne tariferede imidlertid disse køretøjer i underposition 8701 90 90. Efter at have indgivet en klage, som selskabet ikke fik medhold i, anlagde KME sag til prøvelse af de afgørelser, som disse bindende tariferingsoplysninger udgjorde, hvilket søgsmål verserede for den forelæggende ret som appeldomstol. I forelæggelsesafgørelsen henviste denne ret til en tidligere sag fra 1992, hvor lignende køretøjer først var blevet tariferet forkert, og senere blev tariferet korrekt i kategorien af have- og landbrugstraktorer.

I dom af 27. april 2006, Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)), fastslog Domstolen, at forordning nr. 2518/98 var ugyldig. Efter denne dom udstedte afgiftsmyndigheden nye BTO'er, hvori de pågældende køretøjer blev tariferet i underposition 8701 90 11 eller 8701 90 20 i KN på grundlag af deres motoreffekt. Disse oplysninger havde dog mistet deres gyldighed som følge af ikrafttrædelsen af forordning nr. 1051/2009.

I denne forbindelse var den forelæggende ret, idet forordning nr. 1051/2009 efter dens opfattelse fandt analog anvendelse på de i hovedsagen omhandlede køretøjer, i tvivl om denne forordnings gyldighed, for så vidt som det fulgte heraf, at tariferingen skulle ske i underposition 8701 90 90 i KN, da de hverken havde kraftudtag, hydraulisk hæveanordning eller spil.

Nye terrængående køretøjer med fire hjul, som kun har et sæde, er forsynet med et styretøj af Ackerman-typen, der kontrolleres ved hjælp af et styr, er udstyret med en trækkrog, og hvis tekniske karakteristika gør dem i stand til at skubbe mindst to gange deres egenvægt, skal således tariferes i underposition 8701 90 i KN, idet tarifering af køretøjerne i de ottecifrede underpositioner afgøres af deres motoreffekt. Det er i denne forbindelse alene de ottecifrede underpositioner 8701 90 11 til 8701 90 39 i KN vedrørende nye have- og landbrugstraktorer og traktorer til skovbrug, som er relevante.

Det følger af den almindelige tariferingsbestemmelse 1 vedrørende KN, at tarifieringen skal ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser samt, for så vidt som det ikke strider mod de nævnte tekster og bestemmelser, efter de andre almindelige tariferingsbestemmelser. Det fremgår af den almindelige tariferingsbestemmelse 6, at tarifieringen af varer i underpositionerne inden for en position skal ske med hjemmel i underpositionsteksterne og de dertil hørende bestemmelser samt – med de fornødne tillemplinger – efter andre almindelige tariferingsbestemmelser. Det fremgår i øvrigt af den almindelige tariferingsbestemmelse 3, litra a), at såfremt varer kan henføres under to positioner, skal den position, der har den mest specificerede varebeskrivelse, foretrækkes for positioner med en mere almindelig varebeskrivelse. En vares bestemmelse kan udgøre et objektive kriterium ved tarifieringen, såfremt varen og dens bestemmelse hænger uløseligt sammen, og denne sammenhæng kan påvises ud fra varens objektive karakteristika og egenskaber.

Det er i denne sammenhæng uden betydning, at traktorer, som tilsyneladende er bestemt til land- eller skovbrug, kan være genstand for fritidsbrug. Når en vares objektive kendetegn kan verificeres på tidspunktet for fortoldningen, kan den omstændighed, at der også kan tænkes en anden anvendelse af genstanden, nemlig ikke udelukke dens retlige kvalifikation. Med henblik på dens tarifiering er det ikke nødvendigt, at varen alene eller udelukkende er bestemt til den anvendelse, der er i overensstemmelse med det nævnte objektive kendetegn. Det er tilstrækkeligt, at den i det væsentlige er bestemt til denne brug.

I medfør af denne retspraksis konkluderede Domstolen, at traktorers landbrugs- eller skovbrugsmæssige bestemmelse kan følge af deres indretning og den omstændighed, at de er forsynet med anordninger eller udstyr, som gør dem egnede til en anvendelse, uden at denne bestemmelse på forhånd kan henføres til tilstedeværelsen af visse udtømmende opregnede anordninger eller udstyr. De erhvervskøretøjer, der er omhandlet i nr. 2 i bilaget til forordning nr. 1051/2009, skal derfor kvalificeres som »traktorer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i underposition 8701 90, som udelukkende vedrører erhvervskøretøjer. Hovedsondringen beror på, om de er bestemt til land- eller skovbrug, eller om de har en anden bestemmelse.

Dom af 26. marts 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifiering – pos. 3005 og 3824 – varmeplastre og -bælter til smertelindring – gennemførelsesforordning (EU) 2016/1140 – ugyldighed«

Pfizer indførte produkter til engangsbrug, der var dækket af det registrerede varemærke ThermaCare. Produkterne blev frembudt og markedsført til terapeutiske termobehandlingsformål med henblik på at frembringe fordele, såsom smertestillelse, nedsat stivhed og hurtigere heling af beskadiget væv.

Eftersom disse produkter ikke blev tariferet ens i forskellige lande, anmodede de franske toldmyndigheder i 2015 Kommissionen om at undersøge tarifieringen af ThermaCare-produkterne, og denne forelagde spørgsmålet for EU-Toldkodeksudvalget, hvilket medførte, at Kommissionen vedtog gennemførelsesforordning 2016/1140, hvorved ThermaCare-produkterne blev tariferet i pos. 3824 i KN³⁰.

Den forelæggende ret besluttede i denne sammenhæng at anmode Domstolen at tage stilling til gyldigheden af gennemførelsesforordning 2016/1140.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at de af Pfizer indførte varer var identiske med eller i det mindste i tilstrækkelig grad lignede de to produkter, der er omhandlet i gennemførelsesforordning 2016/1140, og at gennemførelsesforordningen derfor fandt anvendelse.

Domstolen påpegede i denne forbindelse, at Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union har tildelt Kommissionen en vid skønsmæssig beføjelse til i samarbejde med medlemsstaternes toldsagkyndige at præcisere indholdet af de toldpositioner, der kommer i betragtning ved tarifieringen af en bestemt vare. Kommissionens beføjelse til at vedtage foranstaltninger som angivet i toldkodeksens artikel 57, stk. 4, bemyndiger den imidlertid ikke til at ændre hverken indholdet eller rækkevidden af toldpositionerne.

Det fremgår i det foreliggende tilfælde af ordlyden af kolonne 1 i den tabel, der er indeholdt i bilaget til gennemførelsesforordning 2016/1140, at de i gennemførelsesforordningen omhandlede produkter har form af varmeplastre eller -bælter til smertelindring. Plastrene er fremstillet af et klæbende materiale, der gør det muligt at fastgøre dem på huden, mens bælteerne er fremstillet af et ikkeklæbende materiale, som fastgøres ved hjælp af en selvklæbende strimmel. Produkterne består af et blødt, syntetisk materiale, der tilpasser sig kroppens form, og som indeholder en række celler fyldt med jernpulver, trækul, salt og vand, der som følge af en eksoterm reaktion producerer varme, når de udsættes for luft.

Det fremgår af ordlyden af pos. 3824 i KN, at de af denne position omfattede produkter er produkter, som »ikke [er] andetsteds tariferet«. Domstolen fandt det således nødvendigt at efterprøve, om Kommissionen ved at tarifere de produkter, som er omhandlet i gennemførelsesforordning 2016/1140, i underposition 3824 90 96 i KN og ikke i pos. 3005, har ændret indholdet eller rækkevidden af disse positioner i KN.

Hvad for det første angår kriteriet om at foreligge i former eller pakninger til detailsalg bemærkede Domstolen, at kolonne 1 i den tabel, der er indeholdt i bilaget til gennemførelsesforordning 2016/1140, ganske vist ikke indeholder nogen oplysninger med hensyn til den form eller pakning, som de af denne gennemførelsesforordning omhandlede produkter skal foreligge i. Det er imidlertid ubestridt, at disse produkter

³⁰ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 952/2013.

foreligger i former eller pakninger til detailsalg, hvilket i øvrigt bekræftes af gennemførelsesforordningens tilblivelseshistorie.

Domstolen gjorde for det andet opmærksom på, at begrebet »medicinsk [...] anvendelse« som omhandlet i pos. 3005 i KN hverken er defineret i KN eller i de forklarende bemærkninger hertil. Det fremgår af fast retspraksis, at betydningen og rækkevidden af udtryk, som ikke er defineret i EU-retten, skal fastlægges efter deres normale betydning i sædvanlig sprogbrug. Med henblik på at fastlægge, om et produkt er beregnet til medicinske formål, skal der desuden tages hensyn til samtlige relevante forhold i den foreliggende sag. Domstolen fastslog i den foreliggende sag, at en vare, der er specielt udformet til at forebygge, påvise eller behandle sygdomme eller skader, tjener til »medicinsk [...] anvendelse« som omhandlet i pos. 3005 i KN. Den omstændighed, at disse produkter er klassificeret som »aktivt medicinsk udstyr« i overensstemmelse med direktiv 93/42, er i øvrigt et yderligere holdepunkt i denne henseende.

Domstolen undersøgte for det tredje, om de omhandlede produkter kan anses for »lignende varer« i forhold til »[v]at [og] bind« som omhandlet i pos. 3005 i KN. Den omstændighed, at disse varer ikke bør anvendes i bestemte tilfælde, gør det ifølge Domstolen ikke muligt at rejse tvivl om den konklusion, hvorefter de tjener til at behandle smerter og læsioner. Følgelig henhører de produkter, der er omhandlet i gennemførelsesforordning 2016/1140, under pos. 3005 i KN, og de kan derfor ikke henhøre under pos. 3824 i KN.

Det følger heraf, at Kommissionen ved at have tariferet de nævnte produkter i underposition 3824 90 96 i KN og ikke i pos. 3005, har ændret indholdet af disse toldpositioner og overskredet de beføjelser, som den er tildelt ved toldkodeksens artikel 57, stk. 4.

Gennemførelsesforordning 2016/1140 er som følge heraf ugyldig.

2.3. Varens anvendelse

Dom af 19. oktober 2000, Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

»Fælles toldtarif – tarifpositioner – tarifering af netværkskort – tarifering i den kombinerede nomenklatur«

I denne dom besvarede Domstolen et præjudicielt spørgsmål om tarifering af netværkskort, der er beregnet til anvendelse i pc'er, for at disse kan bruges til at udveksle informationer eller data med andre computere.

Den forelæggende ret i denne sag ønskede således nærmere bestemt præciseret, hvilken position i KN ³¹ netværkskort skulle tariferes i. Dette spørgsmål blev rejst i forbindelse med en tvist vedrørende et krav om tilbagebetaling af told, der var blevet betalt i perioden juli 1990 til maj 1995 i forbindelse med indførsel til Unionen af netværkskort.

De i hovedsagen omhandlede netværkskort var blevet klareret til fri omsætning og anmeldt under underposition 8473 30 i KN indtil 1993 som »Dele og tilbehør til maskiner henhørende under pos. 8471«. Fra 1994 var varerne blevet henført under underposition 8473 30 10 i KN. Netværkskortene var som følge heraf blevet pålagt en told på 4% indtil 1994 og 3,8% i 1995.

Domstolen udtalte indledningsvis, at det fremgår af de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende KN, at tariferingen af varer skal ske i henhold til positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser. Varernes kendetegn og egenskaber er desuden det afgørende kriterium ved toldtariferingen af varer.

Domstolen bemærkede dernæst, at bestemmelse 5 B til kapitel 84 i FTT's KN, hvoraf det bl.a. fremgår, at maskiner, der er sammenbygget eller forbundet med en automatisk databehandlingsmaskine, men som udfører deres egen selvstændige arbejdsfunktion, ikke er omfattet af pos. 8471, »Automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil«, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke udelukker, at netværkskort, der er beregnet til at blive installeret i automatiske databehandlingsmaskiner, skal tariferes i denne position.

Netværkskort kan nemlig sammenlignes med alle andre midler, som anvendes af en automatisk databehandlingsmaskine for at modtage eller levere data, i den forstand at de ikke udfører en arbejdsfunktion, som de kunne udføre uden brug af en sådan maskine. Netværkskort kan således under alle omstændigheder ikke anses for at udføre en »egen selvstændig arbejdsfunktion«.

Domstolen tilføjede endelig, at netværkskort skal tariferes i KN-pos. 8471 som »enheder« til automatiske databehandlingsmaskiner, eftersom de kan tilsluttes centralenheden og er specielt konstrueret som en del til et automatisk databehandlingsanlæg. De opfylder nemlig ikke til definitionen af »dele« eller »tilbehør«, da disse udtryk forudsætter, at delen er afgørende for, at en helhed kan fungere, hvilket ikke er tilfældet med netværkskort. Netværkskorts kendetegn svarer i højere grad til de eksempler på »enheder«, der er angivet i de forklarende bemærkninger til WCO's harmoniserede system.

³¹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved bilagene til forordning nr. 2886/89, nr. 2472/90, nr. 2587/91, nr. 2505/92, nr. 2551/93 og nr. 3115/94.

Domstolen fastslog i denne sammenhæng, at bestemmelse 5 B til kapitel 84 i KN ikke udelukker, at netværkskort, som skal installeres i automatiske databehandlingsmaskiner, skal tariferes i KN-pos. 8471. I perioden juli 1990 til maj 1995 skulle disse netværkskort således tariferes i pos. 8471 som »enheder« til sådanne maskiner, eftersom disse kort opfylder betingelserne for »enheder« i den ovennævnte bestemmelse, idet de kan tilsluttes centralenheden og er specielt konstrueret som dele til et automatisk databehandlingsanlæg.

Dom af 20. juni 2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

»Tarifering – kombineret nomenklatur – sukkerprodukt, der består af 65% lysinsulfat og 35% urenheder fra fremstillingsprocessen – forordning (EF) nr. 1719/2005 – forordning (EF) nr. 1265/2001 – produktionsrestitutioner for visse produkter, der anvendes i den kemiske industri – uretmæssigt udbetalt fællesskabsstøtte – tilbagebetaling – princippet om beskyttelse af den berettigede forventning«

Den danske virksomhed Agroferm havde indtil juni 2006 fremstillet lysinsulfat på sit fabriksanlæg i Esbjerg. Produkter bestående af lysin fremstilles med sukker som basisprodukt.

Agroferm havde den 19. maj 2004 indgivet en ansøgning om forhåndsgodkendelse af tildeling af produktionsrestitution for produktionen af lysinsulfat til de danske toldmyndigheder. Virksomheden havde i ansøgningen oplyst, at det produkt, der skulle fremstilles, var lysinsulfat, som ifølge virksomheden skulle tariferes i pos. 2922 i KN³². Efter disse myndigheders godkendelse modtog Agroferm løbende produktionsrestitutioner svarende til de mængder sukker, som virksomheden anvendte i produktionen af lysinsulfat.

Sagen blev af de danske toldmyndigheder forelagt Toldkodeksudvalget, som præciserede, at det pågældende præparat skulle henføres til KN's kapitel 23 og ikke kapitel 29.

Ved afgørelse af 10. august 2006 meddelte Direktoratet for FødevarerErhverv (herefter »direktoratet«) Agroferm, at det nu, efter at der var rettet henvendelse til Europa-Kommissionen og Toldkodeksudvalget, var afklaret, at de af Agroferm fremstillede produkter ikke skulle tariferes som lysinprodukter i henhold til KN-pos. 2922, og at virksomheden på dette grundlag ikke var berettiget til produktionsrestitutioner. Direktoratet traf dernæst afgørelse om, at Agroferm skulle tilbagebetale et beløb svarende til modtagne produktionsrestitutioner i perioden august 2004 til marts 2006, hvilket beløb parterne i hovedsagen ikke var enige om.

³² KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1719/2005.

Ved en klage indbragte Agroferm de af direktoratet trufne afgørelser for Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (herefter »ministeriet«). Ministeriet fulgte i sin afgørelse de af direktoratet trufne afgørelser på alle punkter og anførte, at Agroferm ikke havde været i god tro om retten til produktionsrestitutioner.

Agroferm anlagde sag til prøvelse af ministeriets afgørelse. Den forelæggende ret besluttede på denne baggrund at udsætte sagen og forelægge Domstolen tre præjudicielle spørgsmål.

Med det første spørgsmål ønskede den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om et produkt som det i hovedsagen omhandlede, som består af lysinsulfat og af urenheder fra fremstillingsprocessen, henhører under KN-pos. 2309, 2922 eller 3824.

Hvad angår KN-pos. 2922 påpegede Domstolen, at det fremgår af bestemmelse 1, litra a), til kapitel 29 i KN, at positionerne i dette kapitel kun omfatter isolerede kemisk definerede organiske forbindelser, også med indhold af urenheder.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at det i hovedsagen omhandlede lysinsulfatprodukt var en kemisk defineret organisk forbindelse, som indeholdt ca. 65% lysinsulfat og 35% cellemasse, der stammede fra fermenteringsprocessen. Denne cellemasse, som indeholdt et antal næringsstoffer med en høj biologisk værdi, var desuden blevet bibeholdt bevidst i produktet med henblik på at forbedre dets egnethed til anvendelse som additiv i foder og forhindre, at lysinsulfatet absorberede fugtighed.

Domstolen forklarede således, at det skulle undersøges, om denne cellemasse kunne betragtes som henhørende under urenheder, hvis tilstedeværelse i henhold til bestemmelse 1, litra a), til kapitel 29 i KN ikke ændrer ved tariferingen i dette kapitels positioner.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at selv om bestemmelse 1 til kapitel 29 i KN tillader tilstedeværelsen af urenheder, må disse nødvendigvis have karakter af rester, for at den omhandlede organiske forbindelses »isolerede« fremtoning ikke berøres. Det følger i øvrigt af bestemmelse 1, litra f) og g), til kapitel 29 i KN, at positionerne i dette kapitel bl.a. kan omfatte de under bestemmelse 1, litra a), nævnte stoffer tilsat forskellige stoffer, der er nødvendige for deres konservering eller transport, der letter deres identifikation, eller der er tilsat af sikkerhedsmæssige grunde, forudsat at tilsætningen ikke gør stoffet mere egnet til specielle formål end til almindelig anvendelse.

Da tilsætningen af andre stoffer til de produkter, der kan tariferes under kapitel 29 i henhold til bestemmelse 1, litra f) og g), til dette kapitel, skal opfylde visse præcise krav vedrørende bl.a. de sikkerhedsmæssige grunde eller deres identifikation samtidig med, at det omhandlede produkts almindelige anvendelse skal bevares, skal det bemærkes, at dette gælder så meget desto mere for de urenheder, der er nævnt i bestemmelse 1, litra a), til samme kapitel.

Domstolen præciserede, at hvis et produkt indeholder urenheder, der stammer fra fremstillingsprocessen, og som gør produktet egnet til en særlig anvendelse, som er forskellig fra dets almindelige anvendelse, kan et sådan produkt ikke betragtes som »isolere[t]« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i bestemmelse 1, litra a), til kapitel 29 i KN, når sådanne urenheder er afgørende for produktets anvendelse.

I det foreliggende tilfælde blev urenhederne bibeholdt i det i hovedsagen omhandlede produkt efter fermenteringen for at gøre produktet egnet til en særlig anvendelse frem for produktets almindelige anvendelse, nemlig som additiv til sammensat dyrefoder indeholdende en vis mængde næringsstoffer med en høj biologisk værdi.

Domstolen konkluderede således, at det i hovedsagen omhandlede produkt ikke kunne tariferes i KN-pos. 2922. Den forklarede herefter, at produktet opfyldte betingelserne for tarifiering i KN-pos. 2309. Hvad angår KN-pos. 3824 bemærkede Domstolen, at dette er en opsamlingsbestemmelse, som alene finder anvendelse, når det omhandlede produkt ikke kan tariferes i nogen anden position.

Domstolen fastslog som følge heraf, at et produkt som det omhandlede skal tariferes i pos. 2309 som en tilberedning af den art, der anvendes som dyrefoder.

Med det andet og det tredje spørgsmål anmodede den forelæggende ret nærmere bestemt Domstolen om at oplyse, om EU-retten er til hinder for, at de nationale toldmyndigheder under iagttagelse af principper om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning, som er gældende i henhold til national ret, dels kræver tilbagebetaling af en uberettiget produktionsrestitution for lysinsulfat, som producenten modtog i god tro, dels nægter at udbetale produktionsrestitution for dette produkt, som myndighederne havde forpligtet sig til at udbetale til den pågældende producent.

Domstolen henviste indledningsvis til sin faste praksis, hvorefter det ikke kan anses for at være i strid med EU-retten, at national ret hvad angår ophævelsen af forvaltningsakter og tilbagesøgning af finansielle ydelser, som den offentlige forvaltning har udbetalt med urette, tager hensyn til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, samtidig med at legalitetsprincippet iagttages, da disse principper udgør en del af Unionens retsorden. Disse principper gælder med særlig styrke, hvor der er tale om regler, som kan have økonomiske virkninger.

Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan imidlertid ikke påberåbes over for en præcis bestemmelse i en EU-retsakt, og den omstændighed, at en national myndighed, der anvender EU-retten, har handlet i strid hermed, kan ikke skabe en berettiget forventning hos en erhvervsdrivende om en behandling, der strider mod EU-retten.

En erhvervsdrivende kan som følge heraf kun have en berettiget forventning om tildeling af produktionsrestitutioner, hvis det produkt, virksomheden fremstiller, kan henføres under den position eller det kapitel i KN, der er angivet i restitutionsbeviset.

Domstolen fastslog således, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke var til hinder for, at de nationale toldmyndigheder krævede tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte produktionsrestitutioner for lysinsulfat, som producenten allerede havde modtaget, og nægtede at udbetale produktionsrestitutioner for dette produkt, som myndighederne havde forpligtet sig til at udbetale til den pågældende producent.

Dom af 5. september 2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EØF) nr. 2658/87 – toldunion og fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – underposition 8504 40 30 – statiske omformere – tariferingsskriterier – væsentlig bestemmelse«

TDK-Lambda Germany er datterselskab af selskabet TDK-Lambda Corporation, som har hjemsted i Tokyo (Japan), og hvis virksomhed består i udvikling, fremstilling og afsætning af samt eftersalgsservice med elektroniske apparater og komponenter, herunder strømforsyningsenheder.

I 2013 og 2014 indførte selskabet i 75 tilfælde strømforsyningsenheder (herefter »de omhandlede omformere«) i Unionen, samtidig med at det i toldangivelserne angav, at de omhandlede omformere skulle tariferes i underposition 8504 40 30 i KN som toldfrie varer hidrørende fra et tredjeland.

I forbindelse med en toldkontrol i 2015 lagde toldmyndigheden til grund, at de omhandlede omformere, eftersom der var tale om strømforsyningsenheder, var statiske omformere, som ikke kunne anses for at være »af den art[,] der anvendes sammen med telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil«, som omhandlet i underposition 8504 40 30 i KN, hvorfor de ikke kunne anses for toldfrie varer hidrørende fra et tredjeland, men var omfattet af denne nomenklatur underposition 8504 40 90, dvs. varer, der hidrører fra tredjelande, og som er underlagt told på 3,3%.

Toldmyndigheden udstedte som følge heraf en meddelelse om efteropkrævning af importtold og ved afgørelse af 30. august 2016 gav den afslag på den klage, som TDK-Lambda Germany havde indgivet til prøvelse af denne meddelelse om efteropkrævning. Som følge af denne afgørelse om afslag anlagde dette selskab sag ved den forelæggende ret, idet det bl.a. anfægtede tariferingen af de omhandlede omformere i underposition 8504 40 90 i KN.

Den forelæggende ret anmodede i denne sammenhæng Domstolen om at oplyse, om underposition 8504 40 30 i KN ³³ skal fortolkes således, at det er tilstrækkeligt for at

³³ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87 i de affattelser, der successivt følger af gennemførelsesforordning nr. 927/2012 og gennemførelsesforordning nr. 1001/2013.

henhøre under denne underposition, at statiske omformere gennem deres objektive tekniske karakteristika og egenskaber er kompatible med »telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil« i denne underpositions forstand.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det med hensyn til tarifering af varer i en position, som vedrører en anvendelse, dvs. i en position, hvor der er valgt et tariferingskriterium, som er støttet på en særlig anvendelse af de pågældende varer, ikke er nødvendigt, at den vare, der skal tariferes, alene eller udelukkende er bestemt til denne anvendelse. Det er tilstrækkeligt, at denne vare i det væsentlige er bestemt til den anvendelse, der er omhandlet i den pågældende position.

Hvad angår den pågældende underposition bemærkede Domstolen, at det hverken af ordlyden heraf eller af bestemmelserne vedrørende de enkelte afsnit eller kapitler fremgår, at det med henblik på at anse, at en statisk omformer er »[a]f den art[,] der anvendes sammen med telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil«, som omhandlet i denne underposition, er tilstrækkeligt, at en sådan omformer, henset til sine objektive tekniske karakteristika og egenskaber, kan anvendes med sådanne produkter.

I ordlyden af underposition 8504 40 30 i KN henvises der imidlertid udtrykkeligt til en særlig anvendelse af de omhandlede statiske omformere, nemlig en anvendelse sammen med telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil. De forklarende bemærkninger til KN vedrørende denne underposition bekræfter i øvrigt, at der er tale om en position, hvor der er valgt et tariferingskriterium, som er støttet på en særlig anvendelse af de pågældende varer.

Hvad angår statiske omformere, der kan henhøre under underposition 8504 40 30 i KN, såsom de omhandlede omformere, er den blotte omstændighed, at de er kompatible med de i denne underposition omhandlede apparater, således ikke tilstrækkelig til at tarifere disse omformere deri, medmindre omformernes væsentlige bestemmelse stemmer overens med den anvendelse, der er omhandlet i den nævnte underposition.

Domstolen bemærkede herved for det første, at underposition 8504 40 30 i modsætning til de andre underpositioner, der er indeholdt i underposition 8504 40 i KN, angiver statiske omformere, som er bestemt til en specifik anvendelse, nemlig en anvendelse sammen med telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil. Under disse omstændigheder kan det ikke af den manglende præcisering vedrørende den eksklusive eller primære anvendelse sammen med de i underposition 8504 40 30 omhandlede varer udledes, at enhver omformer, der som udgangspunkt er kompatibel med sådanne varer, kan henhøre under denne underposition.

Domstolen påpegede for det andet, at afledt ret såsom KN i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med de af Unionen indgåede internationale aftaler. Underposition 8504 40 30 i KN afspejler nemlig de forpligtelser, som Unionen har

påtaget sig i ITA. Den skal derfor fortolkes i overensstemmelse med denne overenskomst og i overensstemmelse med dennes mål om at forbedre mulighederne for markedsadgang for informationsteknologiprodukter.

Henset til den særlige sammenhæng, hvori underposition 8504 40 30 i KN indgår, er en fortolkning, hvorefter underpositionen skal forstås således, at den udelukkende omfatter statiske omformere, som i det væsentlige er bestemt til at blive anvendt sammen med telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil, ifølge Domstolen forenelig med de mål, der forfølges med ITA.

Domstolen fastslog på denne baggrund, at underposition 8504 40 30 i KN skal fortolkes således, at statiske omformere som de i hovedsagen omhandlede kun kan henhøre under den nævnte underposition, såfremt de i det væsentlige er bestemt til at blive anvendt med »telekommunikationsapparater, automatiske databehandlingsmaskiner og enheder dertil« i denne underpositions forstand.

2.4. Varens funktion

Dom af 7. november 2002, Lohmann og Medi Bayreuth (C-260/00 – C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

»Fælles toldtarif – toldpositioner – tarifering i den kombinerede nomenklatur af håndledsbandager, rygstøttebælter, albuebind og knæbandager – bestemmelse 1 b) til kapitel 90 i den kombinerede nomenklatur«

I disse forenede sager anmodede den forelæggende ret nærmere bestemt Domstolen om at oplyse, hvilke kriterier der skal anvendes ved afgørelsen af, om produkter som håndledsbandager, rygstøttebælter, albuebind og knæbandager kan tariferes i pos. 9021 i KN ³⁴.

Domstolen henviste i denne forbindelse til fast retspraksis, hvorefter det følger af såvel retssikkerheds- som kontroltekniske hensyn, at det afgørende kriterium ved tarifering af varer normalt vil være disses objektive karakteristika og egenskaber som beskrevet i den enkelte position i FTT og de supplerende bestemmelser til dennes afsnit og kapitler.

Domstolen fastslog således, at de produkter, der var omtvistet i hovedsagerne, hverken udtrykkeligt var omfattet af ordlyden af positionerne i KN eller af bestemmelserne til afsnittene eller til kapitlerne i KN. De forklarende bemærkninger til HS indeholdt imidlertid nogle anvisninger, der var brugbare ved tarifering af produkterne.

Domstolen bemærkede hertil, at ifølge den første forklarende bemærkning til pos. 9021 omfatter begrebet »ortopædiske artikler« i pos. 9021 i KN produkter, der tjener til »at

³⁴ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1734/96.

forebygge eller korrigere visse deformiteter på legemet« eller til »at støtte eller fastholde organer efter sygdom eller operation«.

I den liste, der følger beskrivelsen, og som indeholder eksempler på artikler, der opfylder disse kriterier, er det nogle gange anført, at det pågældende produkt skal være fremstillet efter mål (ortopædisk fodtøj, særlige indlægssåler). Dette har fået Domstolen til at fastslå, at sandaler og sko, der må sidestilles med masseproducerede indlægssåler eller masseproduceret fodtøj med hvælvede indersåler, ikke er »ortopædiske artikler«, der henhører under pos. 9021 i KN.

Domstolen gjorde dog opmærksom på, at et sådant krav ikke stilles til størstedelen af de produkter, der fremgår af listen.

Hvad angår artikler til korrektion af scoliose og skævhed i ryggen samt medicinske og kirurgiske korsetter og bæltter fremgår det af den første forklarende bemærkning til pos. 9021, at det heraf kun er artikler, der karakteriserer sig ved elementer, som kan reguleres, så de passer patienten, der er omfattet af pos. 9021. Det præciseres i bemærkningen, at »disse artiklers specielle udformning til ortopædisk brug adskiller dem fra almindelige korsetter og bæltter, uanset om de sidstnævnte også er bestemt til at støtte og fastholde«.

Domstolen konkluderede derfor, at kravet om, at produktet skal være fremstillet efter mål eller i det mindste kunne reguleres, så det passer patienten, afspejler det hensyn, at produkter, der er »almindelige« produkter, dvs. simple produkter, der mangler de særlige kendetegn ved de produkter, der er nævnt i den første forklarende bemærkning til pos. 9021, ikke tariferes i pos. 9021 i KN. De forklarende bemærkninger til HS beskriver kapitel 90 i KN som omfattende samtlige instrumenter og apparater, der i det væsentlige karakteriserer sig ved deres omhyggelige fremstilling og deres store nøjagtighed.

Ifølge Domstolen er dette grunden til, at den første forklarende bemærkning til pos. 9021 er baseret på kriteriet om fremstilling efter mål for at adskille ortopædisk fodtøj fra almindeligt fodtøj, eller på kriterierne om, at produktet skal kunne reguleres, så det passer patienten, om fremstillingsmaterialet og om forstærkede dele for at adskille artikler til korrektion fra almindelige korsetter og bæltter, og endvidere på kriteriet om produktets særlige funktion for at adskille ortopædiske suspensioner fra simple suspensioner af trikotage. De kriterier, der kan adskille simple eller almindelige produkter fra produkter, der har en medicinsk funktion, omfatter således det pågældende produkts fremstillingsmetode, dets fremstillingsmateriale, dets mulighed for tilpasning til de handicap, det har til formål at korrigere, eller andre særlige karakteristika, navnlig dets særlige funktion.

Henset til disse betragtninger fastslog Domstolen, pos. 9021 i KN skal fortolkes således, at denne position omfatter produkter som håndledsbandager, rygstøttebæltter, albuebind og knæbandager, hvis disse produkter har karakteristika, der adskiller dem fra almindelige bæltter og bandager og fra almindelig brug navnlig på grund af de

materialer, hvoraf de er fremstillet, den måde, hvorpå de fungerer, eller på grund af, at de kan tilpasses patientens særlige handicap.

Dom af 18. juli 2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

»Fælles toldtarif – toldpositioner – tarifering i den kombinerede nomenklatur – automatiske databehandlingsmaskiner – netværkskort med »modem«-funktion – begrebet »selvstændig funktion««

Olicom havde i årene 1996-1999 importeret udstyr til computernetværk, navnlig netværkskort beregnet til at sætte i bærbare computere, som selskabet tariferede i pos. 8471 i KN. Disse kort modtager, omformer og afsender signaler fra en computer til andre computere i netværket.

De er resultatet af en videreudvikling af rene LAN-produkter, og de er fremstillet på en sådan måde, at »WAN«-funktionen ikke kan virke uden »LAN«-funktionen, mens sidstnævnte funktion derimod godt kan anvendes, selv om »WAN«-funktionen fjernes.

Med henvisning til punkt 4 i bilaget til forordning nr. 1165/95, der bestemte, at kort, som er beregnet til indbygning i ledningsforbundne digitale databehandlingsmaskiner, således at disse kan udveksle data uden anvendelse af modem i et lokalt netværk, skulle tariferes i pos. 8517, hvilket indebar en forhøjelse af den told, der skulle betales, besluttede de danske myndigheder at gennemføre en efteropkrævning af den af Olicom skyldige told. Olicom klagede over denne afgørelse.

Ved dom af 10. maj 2001, Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), erklærede Domstolen forordning nr. 1165/95 ugyldig, for så vidt som den tariferede de i punkt 4 i bilaget til forordningen omhandlede netværkskort i pos. 8517 i KN.

På grundlag af de retningslinjer vedrørende fortolkningen af den nævnte dom, som Kommissionen har udarbejdet og sendt til medlemsstaterne, opnåede Olicom tilbagebetaling af tolden vedrørende de netværkskort, der udelukkende havde »LAN«-funktion. Hvad angår tolden for de kombinerede kort afviste de kompetente danske myndigheder at tilbagebetale denne, idet de var af den opfattelse, at da disse kort ligeledes havde en »modem«-funktion, skulle de tariferes i pos. 8517 som kommunikationsapparater.

Olicom anfægtede en sådan tarifering af de kombinerede kort og anlagde efter at have udtømt den administrative klageadgang sag ved den forelæggende ret. Denne ret anmodede de danske myndigheder om at forelægge sagen for Toldkodeksudvalget. Toldkodeksudvalget udtalte, at de kombinerede kort skulle tariferes i pos. 8517.

Under disse omstændigheder besluttede den forelæggende ret at anmode Domstolen om at oplyse, om kombinerede kort, som er beregnet til at sætte i bærbare computere,

efter den 1. januar 1996 skal tariferes som databehandlingsmaskiner i pos. 8471 i KN³⁵ eller som kommunikationsapparater i pos. 8517 heri. Retten ønskede i denne forbindelse oplyst, om begrebet »selvstændig funktion« i bestemmelse 5 E i kapitel 84 i KN skal fortolkes således, at det kræves, at disse korts »modem«-funktion kan fungere uafhængigt af en automatisk databehandlingsmaskine, eller om det er tilstrækkeligt, at kortene har en sådan funktion.

Efter at have henvist til de konklusioner, der følger af dens tidligere praksis vedrørende netværkskort, fastslog Domstolen, at det skal undersøges, hvorvidt denne retspraksis finder anvendelse på kombinerede kort, der, fordi de har en »modem«-funktion, kan anvendes til udveksling af data gennem eksterne netværk.

Domstolen fremhævede i denne forbindelse, at de kombinerede kort således opfylder de tre betingelser, der er fastsat i bestemmelse 5 B til kapitel 84 i KN, for så vidt som de udelukkende anvendes i forbindelse med bærbare computere, idet de indsættes i disse, de kun virker, hvis de er forbundet med denne type computere, og de er i stand til at omdanne indkommende signaler til data, som en automatisk databehandlingsmaskine kan anvende, og udgående signaler til data, som kan anvendes af det eksterne miljø, uanset om de overføres til et lokalt netværk (»LAN«) eller et eksternt netværk (»WAN«).

Sådanne kort udøver ikke en »selvstændig funktion« som omhandlet i bestemmelse 5 E til kapitel 84 i KN. Den »selvstændige funktion«, som en maskine, der arbejder sammen med en automatisk databehandlingsmaskine, udøver, skal nemlig være andet end databehandling [»bortset fra databehandling«]. For så vidt som de kombinerede kort er bestemt til at overføre data mellem flere computere og derved gør eksterne signaler forståelige for computere ved disses indgang og omdanner de signaler, computeren har behandlet, til signaler, som det eksterne miljø kan anvende, ved disses udgang – uafhængigt af om de modtagne eller afsendte signaler er analoge eller digitale – består den funktion, de udfører, i databehandling.

Domstolen konkluderede på denne baggrund, at kombinerede kort, som er beregnet til at sætte i bærbare computere, og som, fordi de har en »modem«-funktion, kan anvendes til udveksling af data gennem eksterne netværk, efter den 1. januar 1996 skal tariferes som databehandlingsmaskiner i pos. 8471 i KN.

Dom af 11. december 2008, Kip Europe m.fl. (C-362/07 og C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

»Fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering – flerfunktionsapparater – apparater bestående af et laserprintermodul og et scannermodul med kopieringsfunktion – pos. 8471 – pos. 9009«

³⁵ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 3009/95.

I denne sag skulle Domstolen bl.a. tage stilling til, om bestemmelse 5 E til kapitel 84 i KN ³⁶ skal fortolkes således, at apparater skal anses for at udføre »en selvstændig funktion, bortset fra databehandling« i denne bestemmelses forstand, fordi de foruden den printer- og scannerfunktion, som de udfører forbundet med en automatisk databehandlingsmaskine, også har en selvstændig funktion som kopieringsmaskine.

Domstolen bemærkede herved, at den franske, den nederlandske og den polske regering samt Kommissionen var af den opfattelse, at det på grund af bestemmelse 5 E til KN's kapitel 84 var udelukket at tarifere de i hovedsagerne omhandlede apparater i pos. 8471, fordi de udførte en »selvstændig funktion, bortset fra databehandling« i denne bestemmelses forstand, eftersom de kunne anvendes til fotokopiering uden at være forbundet med en automatisk databehandlingsmaskine.

Ifølge Domstolen kunne denne opfattelse imidlertid ikke tiltrædes.

Det fremgår nemlig af ordlyden af bestemmelse 5 E til KN's kapital 84, at den »selvstændige funktion«, som en maskine, der arbejder sammen med en automatisk databehandlingsmaskine, udøver, skal være andet end databehandling [»bortset fra databehandling«].

Det følger i øvrigt af denne bestemmelses generelle opbygning og formål, at ordene »tariferes i positionen for den pågældende arbejdsfunktion«, som er indeholdt heri, ikke har til formål at lade én funktion gå forud for andre funktioner, som det apparat, der skal tariferes, også måtte udføre, og som måtte henhøre under databehandling, men skal forhindre, at apparater, der har en funktion uden relation til databehandling, tariferes i pos. 8471, alene fordi de har en automatisk databehandlingsmaskine inkorporeret eller arbejder forbundet med sådan en maskine.

Ifølge Domstolen var denne fortolkning blevet bekræftet i dom af 17. marts 2005, Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), hvori Domstolen fastslog, at et apparat, hvis basisudstyr giver mulighed for automatisk databehandling, ikke desto mindre skal anses for at udføre en selvstændig funktion i henhold til bestemmelse 5 E til KN's kapitel 84, når apparatet, således som det er udstyret, i mangel af passende programmer ikke kan benyttes til andre formål end optagelse og gengivelse af billeder og lyd inden for rammerne af videoovervågning.

Det fremgik imidlertid af oplysningerne i de akter, der var indgivet til Domstolen i disse sager, at de i hovedsagerne omhandlede apparater, foruden en kopieringsfunktion, der ikke henhørte under databehandling, havde en printer- og scannerfunktion.

Domstolen fastslog derfor, at bestemmelse 5 E til KN's kapitel 84 skal fortolkes således, at apparater, der udfører en »selvstændig funktion, bortset fra databehandling«, kun er sådanne apparater, der inkorporerer en automatisk databehandlingsmaskine eller

³⁶ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1719/2005.

arbejder forbundet med en sådan maskine, men hvis funktion ikke henhører under databehandling.

Dom af 11. juni 2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EØF) nr. 2658/87 – toldunion og fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – [under]position 8543 70 – elektriske maskiner og apparater med selvstændig funktion, ikke andetsteds tariferet i kapitel 85 i den kombinerede nomenklatur – underposition 8543 70 10 og 8543 70 90 – e-bogslæsere med oversættelses- og ordbogsfunktion«

Amazon er et selskab, der bl.a. indfører e-bogslæsere. Ud over den hard- og software, der er nødvendig for læsning af elektroniske bøger, indeholder e-bogslæsere også en mulighed for at vælge en tekst-til-tale-facilitet, et program til gengivelse af audioformater og en ordbogsfunktion.

E-bogslæsere, som Amazon indførte i Tyskland i 2011, blev tariferet i KN-underposition 8543 70 90 af de kompetente toldmyndigheder. Amazon gjorde indsigelse mod denne tarifering. Ved afgørelse af 20. oktober 2011 omtariferede det kompetente hovedtoldkontor e-bogslæsere i KN-underposition 8543 70 10.

Amazon anmodede i oktober 2011 et andet toldkontor, nemlig Hauptzollamt Hannover (hovedtoldkontoret i Hannover, Tyskland, herefter »HZA«), om en BTO og foreslog, at e-bogslæsere blev tariferet i KN-underposition 8543 70 10. Med BTO'en tariferede HZA imidlertid samme e-bogslæsere i KN-underposition 8543 70 90 med den begrundelse, at deres hovedfunktion var reproduktion af bøger, der var lagrede i elektronisk form, og ikke oversættelse eller ordbogsopslag.

Amazon anlagde derfor sag ved Finanzgericht Hamburg (skatteretten i Hamborg, Tyskland), som ved dom af 14. februar 2013 pålagde HZA at udstede en BTO, hvormed de i hovedsagen omhandlede e-bogslæsere blev tariferet i KN-underposition 8543 70 10. HZA iværksatte kassationsanke til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret.

Dernæst anmodede den forelæggende ret nærmere bestemt Domstolen om at oplyse, om KN ³⁷ skal fortolkes således, at en e-bogslæser med oversættelses- og ordbogsfunktion skal tariferes i underposition 8543 70 10 som elektrisk maskine med oversættelses- og ordbogsfunktion eller i underposition 8543 70 90 som et andet elektrisk apparat.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det fremgik af den forelæggende rets spørgsmål og forklaringer, at de omhandlede e-bogslæsers hovedfunktion efter dens opfattelse var en læsefunktion.

³⁷ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 861/2010.

Der findes imidlertid ingen underposition i KN, hvis ordlyd udtrykkeligt henviser til et elektrisk apparat, som har en læsefunktion som hovedfunktion. Imidlertid kan det af den omstændighed, at der ikke findes en underposition i KN, der nøjagtigt svarer til et apparats hovedfunktion, ikke udledes, at dette apparat skal tariferes i en specifik underposition på grundlag af en af apparatets tillægsfunktioner.

Ved tarifering af en vare skal dennes hovedfunktion nemlig tages i betragtning og ikke en af dens tillægsfunktioner, og dette gælder også i tilfælde, hvor der ikke findes en underposition i KN, som specifikt svarer til denne hovedfunktion.

I mangel af en underposition i KN, der svarer til en vares hovedfunktion, skal varen derfor tariferes i en opsamlingsunderposition i denne nomenklatur.

Domstolen konkluderede som følge heraf, at en e-bogslæser med oversættelses- og ordbogsfunktion skal tariferes i underposition 8543 70 90 som et andet elektrisk apparat og ikke i underposition 8543 70 10 som elektrisk maskine med oversættelses- og ordbogsfunktion, når disse funktioner ikke er e-bogslæserens hovedfunktion, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

III. Det retlige grundlag for tariferingsproceduren

1. Forklarende bemærkninger

1.1. WCO's forklarende bemærkninger

Dom af 15. maj 2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

»Præjudiciel forelæggelse – tarifering – den fælles toldtarif – den kombinerede nomenklatur – afsnit XVI, bestemmelse 2 – pos. 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 og 8473 – begreberne »dele« og »varer« – dele og tilbehør (motorer, strømforsyninger, lasere, generatorer, kabler og varmforseglere), der er bestemt til anvendelse til programmeringssystemers funktion – manglende prioriteret tarifering i pos. 8473 i forhold til de øvrige positioner i kapitel 84 og 85«

Data I/O havde i perioden 2002-2005 indført elektriske motorer, strømforsyninger, lasere, generatorer, kabler og varmforseglere (herefter samlet »de omhandlede varer«), der blev anvendt i automatiske programmeringssystemer, til Tyskland fra Amerikas Forenede Stater.

De af disse indførsler omhandlede varer blev angivet som henhørende under pos. 8471 i KN. De overgik til fri omsætning uden opkrævning af told. Efter en efterfølgende kontrol foretog Hauptzollamt München (hovedtoldkontoret i München, Tyskland), idet myndigheden var af den opfattelse, at elektriske motorer, strømforsyninger, lasere,

generatorer, kabler og varmemeforseglere skulle tariferes i henholdsvis pos. 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 og 8422 i KN, en efteropkrævning af den told, der fulgte af denne tarifering.

Data I/O anlagde i denne sammenhæng sag ved den forelæggende ret. Til støtte for sit søgsmål gjorde Data I/O gældende, at de omhandlede varer skulle tariferes i pos. 8473 i KN som dele til en maskine, der ifølge dette selskab henhørte under pos. 8471 i KN.

Da den forelæggende ret var i tvivl om denne tariferings overensstemmelse med bestemmelse 2, litra a), i afsnit XVI i KN ³⁸, anmodede den Domstolen om at oplyse, om denne bestemmelse skal fortolkes således, at en vare, der både kan tariferes i denne nomenklatur pos. 8473 som del til en maskine henhørende under nævnte nomenklatur pos. 8471 og i samme nomenklatur pos. 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 eller 8544 som selvstændig vare, skal tariferes i pos. 8473 eller i en af sidstnævnte positioner.

Efter at have præciseret, at bestemmelse 2 i afsnit XVI i KN kun finder anvendelse på tariferingen af »dele til maskiner«, anførte Domstolen, at det følger af dennes praksis udviklet vedrørende pos. 8473 i KN og bestemmelse 2, litra b), i KN's afsnit XVI, at begrebet »dele« forudsætter, at der findes en helhed, som ikke kan fungere uden delene. For at kunne kvalificere en vare som en »del« er det ikke tilstrækkeligt at bevise, at maskinen ikke kan opfylde de behov, den er bestemt til at opfylde, uden denne vare. Det skal desuden fastslås, at den pågældende maskines mekaniske eller elektriske funktion afhænger af den nævnte vare.

For det første er pos. 8473 nemlig, for så vidt som den omfatter de dele og tilbehør, som hovedsagelig eller udelukkende anvendes til maskiner og apparater henhørende under pos. 8469-8472 i KN, en generisk position.

For det andet fremgår det af ordlyden af bestemmelse 2, litra b), i afsnit XVI i KN dels, at bestemmelsen alene finder anvendelse på de maskindele, der ikke kan tariferes i henhold til samme bestemmelses litra a), eftersom de ikke udgør selvstændige varer, der som sådan kan henføres under specifikke positioner i kapitel 84 eller 85 i KN, dels at denne bestemmelse, der indeholder en tariferingsbestemmelse baseret på den pågældende maskindels anvendelse, udtrykkeligt gør det muligt at tarifere en sådan del i pos. 8473 i KN.

Tarifering i pos. 8473 i KN er derfor kun mulig, når der ikke foreligger nogen toldposition, der gør det muligt at tarifere den pågældende del som selvstændig vare. Pos. 8473 i KN skal følgelig anses for en opsamlingsposition og dermed anses for at være subsidær i forhold til de positioner, der gør det muligt at tarifere en maskindel som selvstændig vare.

³⁸ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87 i de affattelser, der successivt følger af forordning nr. 2031/2001, forordning nr. 1832/2002, forordning nr. 1789/2003 og forordning nr. 1810/2004.

Domstolen konkluderede i denne forbindelse, at det ikke fremgår af bestemmelse 2, litra b), i afsnit XVI i KN, at tarifering af maskindele i pos. 8473 i KN skal foretrækkes for en anden position i kapitel 84 eller 85 i KN. Tarifering af en maskindel i pos. 8473 er tværtimod subsidiær i forhold til tarifering af delen som en selvstændig vare i medfør af denne bestemmelses litra a).

Det fremgår ganske vist af de forklarende bemærkninger til HS vedrørende kapitel 85 i KN, at når en maskine eller et apparat kan tariferes i en position i både kapitel 84 og 85 i KN, skal maskinen eller apparatet tariferes i den første af disse positioner. Domstolen bemærkede ikke desto mindre, at reglen i del A, første afsnit, i de forklarende bemærkninger til HS vedrørende systemets kapitel 85 kun finder anvendelse på tarifering af maskindele som omhandlet i bestemmelse 2 i afsnit XVI i KN.

Del A, første afsnit, i de forklarende bemærkninger til HS vedrørende systemets kapitel 85 kan derfor hverken anses for at udgøre en undtagelse til reglerne for tarifering af dele til en maskine, sådan som disse regler følger af bestemmelse 2 i afsnit XVI i KN, eller for at indeholde nogen prioriteret tarifering af maskindele i denne nomenklatur pos. 8473 i forhold til positionerne henhørende under nomenklaturens kapitel 85.

Det følger heraf, at en vare, der både kan tariferes i pos. 8473 i KN, som er indeholdt i det nævnte bilag, som del til en maskine henhørende under denne nomenklatur pos. 8471 og i den nævnte nomenklatur pos. 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 eller 8544 som selvstændig vare, som sådan skal tariferes i en af de sidstnævnte positioner i forhold til sine egne karakteristika.

Dom af 13. marts 2019, B.S. (Malt i øl) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – punktafgifter på alkohol og alkoholholdige drikkevarer – direktiv 92/83/EØF – artikel 2 – begrebet »øl« – drikkevare fremstillet ud fra en urt, som er fremstillet af en blanding med et højere indhold af glukose end malt – kombineret nomenklatur – pos. 2203 (øl [fremstillet af malt]) eller 2206 (andre gærede drikkevarer)«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ³⁹, bemærkede Domstolen, at pos. 2203 i KN, som den forelæggende ret ønskede en fortolkning af, ikke fastsætter en mindsteprocentdel af maltede ingredienser i den urt, der skal anvendes til fremstillingen af øl. Domstolen henviste i denne situation til den forklarende bemærkning til HS vedrørende den nævnte position, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at der til fremstillingen af urten kan anvendes visse mængder umaltet korn, uden at det kræves, at andelen af disse umaltede ingredienser skal være lavere end andelen af maltede ingredienser. Domstolen fremhævede imidlertid, at de forklarende bemærkninger til HS, der er udarbejdet af WCO ikke er bindende, selv om de indeholder vigtige bidrag til fortolkningen af de forskellige toldpositioners rækkevidde.

³⁹ Jf. afsnit II.2.1 med overskriften »Produktets objektive kendetegn og egenskaber«.

Med hensyn til den glukosesirup, der indgår i urtens sammensætning, og hvis tilstedeværelse heller ikke er forbudt i henhold til KN, bemærkede Domstolen desuden, at den forklarende bemærkning til HS vedrørende pos. 2203 udtrykkeligt anerkender muligheden for, at der tilsættes aromastoffer til urten under gæringen. Selv om der er en vis divergens mellem den franske og den engelske sprogversion med hensyn til det nøjagtige tidspunkt for den eventuelle tilsætning af glukose – idet den første omhandler tilsætningen heraf »à la bière« (til øllet), mens den anden ikke indeholder en sådan præcisering – er der imidlertid ingen af disse to officielle versioner, som kræver, at den urt, som sættes til gæring, skal være fri for glukose.

Et produkt fremstillet med en lille andel malt og en tilsætning af glukose før alkoholgæringen er således ikke alene på dette grundlag udelukket fra begrebet »øl [fremstillet af malt]«, der henhører under pos. 2203 i KN.

Dom af 7. april 2022, Y GmbH (Vanilleoleoresiner) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

»Præjudiciel forelæggelse – fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering af varer – pos. 1302, 3301 og 3302 – ekstraheret vanilleoleoresin – punktafgifter – direktiv 92/83/EØF – fritagelser – artikel 27, stk. 1, litra e) – begrebet »aromastoffer« – direktiv 92/12/EØF – Europa-Kommissionens punktafgiftsudvalg – beføjelser«

I den sag, der gav anledning til denne dom, anmodede den forelæggende ret bl.a. Domstolen om at oplyse, om KN ⁴⁰ skal fortolkes således, at en vare, der består af ca. 85% ethanol, 10% vand og 4,8% tørre restprodukter, som har et gennemsnitligt vanillinindhold på 0,5%, og som opnås ved, at et mellemprodukt, der selv er udvundet af vaniljebælg ved hjælp af ethanol, fortyndes i vand og ethanol, skal tariferes i underposition 1302 19 05, i underposition 3301 90 30 eller i underposition 3302 10 90 i denne nomenklatur. For at opnå denne vare skal et mellemprodukt først udvindes af en vaniljebælg ved hjælp af ethanol (herefter »mellemproduktet«). Mellemproduktet, som er et sejtflydende, mørkebrunt produkt med stærk lugt, fortyndes derefter med alkohol og vand, således at den i hovedsagen omhandlede vare opnås.

Domstolen beskrev indledningsvis, hvilke varer der er omfattet af pos. 1302, 3301 og 3302 i KN, og bemærkede, at tarifering i henhold til den almindelige tariferingsbestemmelse 1 til KN i princippet skal ske i henhold til positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser.

I lyset af disse indledende betragtninger konkluderede Domstolen først på grundlag af bestemmelse 1, andet afsnit, litra ij), til kapitel 13 i KN og bestemmelse 1, litra a), til kapitel 33 i KN, at en vare som den i hovedsagen omhandlede syntes at skulle anses for

⁴⁰ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 2015/1754.

at være et planteekstrakt som omhandlet i pos. 1302 i KN og nærmere bestemt for vanilleoleoresin som omhandlet i underposition 1302 19 05 heri.

Domstolen fremhævede i denne henseende, at den omstændighed, at de forklarende bemærkninger til HS præciserer, at dette systems pos. 1302 kun omfatter planteekstrakter, der ikke er tariferet andetsteds, ikke i sig selv gør det muligt at udelukke, at en vare som den i hovedsagen omhandlede skal anses for at være et planteekstrakt som omhandlet i pos. 1302 i KN, med den begrundelse, at denne vare kan henhøre under mere specificerede positioner, nærmere bestemt pos. 3301 og 3302 i KN.

Det fremgår nemlig på ingen måde af pos. 1302 i KN eller af de forklarende bemærkninger hertil, at denne position skal anses for at være en subsidiær position i modsætning til visse af de positioner i KN, der udtrykkeligt angiver et sådant kendetegn. Domstolen bemærkede imidlertid, at de forklarende bemærkninger til HS ikke er bindende og følgelig ikke kan have forrang for bestemmelserne i KN eller ændre indholdet heraf.

Det følger under alle omstændigheder af de forklarende bemærkninger til HS, at for så vidt angår pos. 1302 heri er de mere specificerede positioner, hvortil der henvises, de positioner, som er omhandlet i den pågældende bestemmelses punkt A, in fine. Den deri indeholdte liste over varer nævner imidlertid ikke de varer, der er omfattet af pos. 3301 eller 3302 i HS.

Domstolen bemærkede dernæst, at mellemproduktet, selv om det udvindes af vaniljebølge ved hjælp af ethanol, kan anses for vanilleoleoresin som omhandlet i underposition 1302 19 05 i KN. I bestemmelse 1, første afsnit, til kapitel 13 i KN er det nemlig udtrykkeligt anført, at KN's pos. 1302 omfatter »pyrethrumekstrakt«. Ifølge de forklarende bemærkninger til HS bliver dette ekstrakt »udvundet [...] ved hjælp af opløsningsmidler«, ligesom det er tilfældet med mellemproduktet.

Desuden omfatter KN's pos. 1301 bl.a. naturlige oleoresiner. I modsætning hertil skal vanilleoleoresiner som omhandlet i underposition 1302 19 05 i KN derfor anses for at være et planteekstrakt, der ikke er opnået på »naturlig« vis, men ved hjælp af en teknologisk udvindingsmetode, navnlig ved hjælp af et opløsningsmiddel. En sådan fortolkning bekræftes endvidere af de forklarende bemærkninger til KN vedrørende pos. 1302, hvori det præciseres, at »[p]lanteekstrakter henhørende under pos. 1302 er rå vegetabiliske materialer, som er ekstraheret med f.eks. opløsningsmidler«.

Domstolen gjorde endvidere opmærksom på, at mellemproduktet med henblik på at opnå den i hovedsagen omhandlede vare blev stærkt fortyndet med ethanol og vand. Som det fremgår af de forklarende bemærkninger til KN for så vidt angår pos. 1302, henhører et planteekstrakt ikke desto mindre fortsat under denne position, selv om det undergår en forarbejdning, der er forbundet med dets standardisering.

Det bliver tilsvarende i de forklarende bemærkninger til HS med hensyn til pos. 1302 præciseret, at denne position ligeledes omfatter »fluid extracts«, dvs. »opløsninger af [vegetabiliske] ekstrakter i [...] alkohol [...] almindeligvis standardiserede«, således at der i forbindelse med markedsføringen heraf frembydes et produkt med et standardiseret planteekstraktindhold. Hverken bestemmelserne i KN eller HS eller de forklarende bemærkninger hertil fastsætter i øvrigt nogen maksimalgrænse for de mængder af andre produkter, som kan anvendes med henblik på at standardisere det pågældende planteekstrakt.

Domstolen konkluderede således, at fortyndingen af et planteekstrakt, når det som i det foreliggende tilfælde har til formål at sikre en standardisering af ekstraktet, ikke er til hinder for, at det således fortyndede planteekstrakt fortsat henhører under pos. 1302 i KN.

Domstolen bemærkede endelig, at det i de forklarende bemærkninger til HS for så vidt angår pos. 1302 og 3301 i HS er anført, at planteekstrakter, der henhører under systemets pos. 1302, adskiller sig fra ekstraherede oleoresiner som omhandlet i systemets pos. 3301 ved, at de – foruden flygtige lugtstoffer – sædvanligvis indeholder en langt større mængde af andre plantebestanddele end de i pos. 3301 i HS omhandlede ekstraherede oleoresiner. Dette syntes at være tilfældet med den i hovedsagen omhandlede vare, idet andelen af tørre restprodukter fra vaniljebælgen ifølge de oplysninger, som den forelæggende ret havde fremlagt, i den nævnte vare var ni gange større end andelen af vanillin.

På denne baggrund fastslog Domstolen, at KN skal fortolkes således, at en vare som den i hovedsagen omhandlede henhører under denne nomenklatur underposition 1302 19 05.

1.2. Kommissionens forklarende bemærkninger

Dom af 3. december 1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

»Fælles toldtarif – samlinger og samlere objekter af historisk eller etnografisk værdi – gamle motorkøretøjer«

Uwe Clees havde den 29. april 1991 indgivet ansøgning til det kompetente toldkontor om fortoldning til fri omsætning af et brugt motorkøretøj, Mercedes-Benz 300 SL, årgang 1956, som samlere objekt af historisk værdi, henhørende under pos. 9705 i KN.

Efter at have besigtiget køretøjet fastslog toldkontoret, at det faktisk skulle tarifere i underposition 9705 0000 0003 i KN. Uwe Clees' ansøgning blev derfor imødekommet med udstedelse af en afgiftsafgørelse.

Toldmyndigheden tilstillede imidlertid Uwe Clees en afgørelse om ændret afgiftsansættelse med den begrundelse, at det pågældende køretøj fejlagtigt var blevet henført under pos. 9705, mens det skulle have været tariferet som brugt bil henhørende under pos. 8703 i KN i overensstemmelse med Domstolens dom af 10. oktober 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Da Uwe Clees' klage over den ændrede afgiftsansættelse var blevet afvist, anlagde han sag ved den forelæggende ret.

Den nævnte ret anmodede dernæst Domstolen om at oplyse, om pos. 9705 i KN ⁴¹ skal fortolkes således, at motorkøretøjer for at kunne betegnes som samlerobjekter af historisk værdi som hovedregel skal befinde sig i deres originalstand – uden væsentlige ændringer ved chassis, styre- og bremsesystem, motor etc., være mere end 30 år gamle og være af en model eller type, der ikke længere produceres.

Ved besvarelsen af dette spørgsmål bemærkede Domstolen, at Kommissionen havde konstateret, at den ovennævnte dom var blevet fortolket forskelligt af de nationale toldmyndigheder, og derfor havde vedtaget sine forklarende bemærkninger.

Eftersom den forelæggende ret havde anført, at de kriterier, der er fastsat i disse bemærkninger, ikke nødvendigvis omfatter enhver gammel bil, bemærkede Domstolen, at den fortolkning, der i en af Domstolens afsagte domme gives af en tariferingsbestemmelse, ikke kan ændres ved, at Kommissionen vedtager forklarende bemærkninger, der, selv om de udgør vigtige midler til at sikre, at KN anvendes ensartet af medlemsstaternes toldmyndigheder, ikke er bindende i retlig forstand.

Domstolen konkluderede i denne forbindelse, at de tre af Kommissionen opstillede kriterier, dvs. kriteriet om, at det pågældende køretøj skal forefindes i originalstand uden væsentlige ændringer af de væsentligste dele, kriteriet om, at køretøjet ikke længere produceres, og kriteriet om, at det pågældende køretøj skal have en vis minimumsalder, som led i grundlaget for den af Kommissionen opstillede formodning ikke fraviger de retningslinjer, som Domstolen har fastlagt i dom af 10. oktober 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Faktisk er køretøjer, der opfylder disse kriterier, principielt egnede til at vidne om de tekniske og æstetiske træk, der karakteriserede fremstillingstidspunktet, og til således at illustrere en periode af menneskeheds udvikling, udtrykt ved dens frembringelser inden for bilfremstilling.

For at henføre et køretøj under pos. 9705 i KN er det imidlertid ikke tilstrækkeligt, at køretøjet opfylder de tre af Kommissionen opstillede kriterier. Dels skaber opfyldelsen af disse tre kriterier kun en formodning for, at der foreligger en historisk eller etnografisk værdi, og denne formodning afkræftes, når den kompetente myndighed godtgør, at køretøjet ikke besidder egenskaber, der særligt tilhører en svunden epoke, således at forstå, at det ikke kan illustrere et væsentligt trin i menneskeheds udvikling, udtrykt ved dets frembringelser, eller belyse et afsnit af denne udvikling. Dels skal også

⁴¹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87.

de fire kriterier vedrørende de kendetegn, som skal foreligge, for at et køretøj kan indgå i en samling, være opfyldt.

Domstolen svarede som følge heraf, at pos. 9705 i KN skal fortolkes således, at motorkøretøjer antages at have historisk eller etnografisk værdi, når de befinder sig i originalstand, uden væsentlige ændringer ved chassis, styre- og bremsesystem, motor etc., er mere end 30 år gamle og er af en model eller type, der ikke længere produceres. Imidlertid har motorkøretøjer, som opfylder disse betingelser, ikke historisk eller etnografisk værdi, når den kompetente myndighed godtgør, at de ikke kan illustrere et væsentligt trin i menneskehedens udvikling, udtrykt ved dens frembringelser, eller belyse en periode af denne udvikling. Endvidere skal de kriterier, på grundlag af hvilke det ifølge Domstolens praksis skal afgøres, om et køretøj kan optages i en samling, være opfyldt.

Dom af 12. januar 2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

»Fælles toldtarif – toldpositioner – tarifering af partier af ris – supplerende bestemmelse 1, litra f), til kapitel 10 i den kombinerede nomenklatur – gyldighed – efterfølgende opkrævning af importafgifter – EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b) – fortolkning – den afgiftspligtiges gode tro«

Den udgave af KN ⁴², der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, indeholdt et afsnit II med overskriften »Vegetabiliske produkter«. Dette afsnit omfattede bl.a. et kapitel 10 med overskriften »Korn«. I dette kapitel fandtes pos. 1006 med overskriften »Ris«, der bl.a. omfattede underpositionen »delvis sleben ris« (underposition 1006 30). Kapitel 10 omfatter desuden en supplerende bestemmelse (herefter »den omtvistede supplerende bestemmelse«), hvori definitionen af delvis sleben ris indeholder et kriterium vedrørende riskornets kim, som ikke er nævnt i den tilsvarende forklarende bestemmelse i HS.

I lyset af disse omstændigheder anmodede den forelæggende ret bl.a. Domstolen om at oplyse, om den omtvistede supplerende bestemmelse er ugyldig, for så vidt som dens definition af delvis sleben ris indeholder et kriterium vedrørende riskornets kim, som ikke er omfattet af HS' forklarende bestemmelse.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at det følger af bestemmelserne i artikel 300, stk. 7, EF, at HS-konventionen er bindende for EU-institutionerne. Ifølge konventionens artikel 3 har Unionen forpligtet sig til ikke at ændre rækkevidden af HS. I denne forbindelse har de internationale aftaler, som Unionen har indgået, forrang for den afledte EU-ret, hvilket medfører, at sidstnævnte i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler.

⁴² KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 2388/2000.

De forklarende bemærkninger, der for så vidt angår KN er udarbejdet af Kommissionen og for så vidt angår HS af WCO, indeholder desuden vigtige, om end ikke bindende, bidrag til fortolkningen af de forskellige toldpositioners rækkevidde. Indholdet af KN's forklarende bemærkninger skal derfor være i overensstemmelse med bestemmelserne heri og må ikke ændre disse rækkevidde.

I det foreliggende tilfælde konkluderede Domstolen efter at have set på ordlyden af beskrivelsen af de forskellige rissorter i positionerne og underpositionerne i HS og NC, at KN er forenelig med HS. Domstolen præciserede således, at den forelæggende rets spørgsmål indebærer, at det må undersøges, om indholdet af reglerne i den omtvistede supplerende bestemmelse, idet den definerer delvis sleben ris og sleben ris, ændrer KN's rækkevidde.

Domstolen fastslog i denne forbindelse efter at have sammenlignet ordlyden af WCO's forklarende bestemmelse og den omtvistede supplerende bestemmelse vedrørende delvis sleben ris, at der er en forskel i definitionernes ordlyd, som er afgørende for, hvorvidt den omstændighed, at kimen er fjernet eller ej, kan påvirke definitionen af delvis sleben ris.

Såfremt den omtvistede supplerende bestemmelse som følge af denne forskel skal forstås således, at underposition 1006 30 i KN ikke omfatter ris, hvorfra sølvhinden, men ikke kimen er fjernet, må det konstateres, at denne slags ris heller ikke kan tariferes i underposition 1006 20 i KN. En sådan fortolkning ville nemlig medføre, at denne ris overhovedet ikke kunne tariferes, hvilket ville begrænse HS' rækkevidde, hvis generelle formål er, at alle varer skal tariferes. Domstolen fremhævede derfor, at det, eftersom afledt ret skal fortolkes i lyset af de internationale aftaler, som Unionen i henhold til artikel 300, stk. 7, EF er bundet af, skal undersøges, om der kan foretages en anden fortolkning af den omtvistede supplerende bestemmelse, der er i overensstemmelse med HS.

I lyset af denne betragtning fastslog Domstolen dernæst, at det er muligt at fortolke den omtvistede supplerende bestemmelse i overensstemmelse med HS. Forskellen i den omtvistede supplerende bestemmelses ordlyd skal som følge heraf anses for at være forenelig med HS og rejser således ikke tvivl om den nævnte bestemmelses gyldighed.

Dom af 14. april 2011, British Sky Broadcasting Group og Pace (C-288/09 og C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

»Fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – modtagere og dekodere af digitalt satellit-tv med optagelsesfunktion – EF-toldkodeks – artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), og stk. 6 – en bindende tariferingsoplysnings gyldighedsperiode«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ⁴³, præciserede Domstolen, at de forklarende bemærkninger til KN ⁴⁴ skal forkastes, hvis de er i modstrid med KN's ordlyd.

Domstolen bemærkede, at de forklarende bemærkninger, der for så vidt angår KN er udarbejdet af Kommissionen og for så vidt angår HS af WCO, indeholder vigtige, om end ikke bindende, bidrag til fortolkningen af de forskellige positioners rækkevidde.

Ordlyden af de forklarende bemærkninger til KN erstatter desuden ikke de forklarende bemærkninger til HS, men skal betragtes som et supplement hertil og anvendes sammen med dem, og de skal derfor være i overensstemmelse med bestemmelserne i KN og må ikke ændre disses rækkevidde.

Henset til disse betragtninger præciserede Domstolen, at de forklarende bemærkninger til KN skal forkastes, hvis det fremgår, at de er i strid med positionsteksterne i KN og bestemmelserne til afsnit og kapitler.

Dom af 17. februar 2016, *Salutas Pharma* (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – position 3004 – brusetabletter med et calciumindhold på 500 mg – indholdet af et stof pr. anbefalet daglig dosis angivet, som er væsentligt højere end den daglige tilførsel, der anbefales for at bevare den almindelige sundhed og velfærd«

Salutas Pharma havde i 2012 ansøgt om en BTO for tabletter i form af et præparat, hvis hovedbestanddel var calcium, som var bestemt til at blive indtaget efter at være blevet opløst i vand. I ansøgningen opfordrede selskabet til, at produktet blev tariferet i KN-underposition 3004 90 00.

Toldkontoret tariferede i en BTO det pågældende produkt i KN-underposition 2106 90 92 med den begrundelse, at produktet ikke henhører under pos. 3004 i KN, for så vidt som dets dosering ikke svarer til et indtag af calcium, som er væsentligt højere end den daglige tilførsel, der anbefales for at bevare den almindelige sundhed og velfærd.

Efter en klage indgivet af Salutas Pharma bekræftede toldkontoret afgørelsen om tarifering af det i hovedsagen omhandlede produkt i pos. 2106 i KN, idet det fastslog, at betingelsen i den supplerende bestemmelse 1 til kapitel 30 i KN ikke var opfyldt, for så vidt som indholdet af calcium i den anbefalede maksimale daglige dosis af det omtvistede produkt ikke var lig med det tredobbelte af den anbefalede daglige tilførsel af calcium.

⁴³ Jf. afsnit II.2.2 med overskriften »Varens bestemmelse«. Denne dom er ligeledes nævnt i afsnit III.3.2 med overskriften »Bindende tariferingsoplysninger«.

⁴⁴ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 2587/91 og nr. 1214/2007.

Salutas Pharma anlagde sag ved den forelæggende ret til prøvelse af den sidstnævnte afgørelse fra toldkontoret, idet selskabet gjorde gældende, at den supplerende bestemmelse 1 til kapitel 30 i KN ikke var gyldig, for så vidt som den ændrede indholdet af toldposition 3004 i KN.

Den forelæggende ret anmodede under disse omstændigheder Domstolen om at oplyse, om brusetabletter med et calciumindhold på 500 mg pr. tablet, som anvendes til forebyggelse og behandling af calciummangel og til understøttelse af en særlig terapi til forebyggelse og behandling af osteoporose, og for hvilke der på etiketten for voksne anbefales en maksimal daglig dosis på tre tabletter, skal tariferes i underposition 3004 90 00 i KN ⁴⁵.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at bestemmelserne til kapitlerne i KN udgør et vigtigt hjælpemiddel til at sikre en ensartet anvendelse af FTT, hvorfor de kan betragtes som gyldige bidrag til dens fortolkning. Ordlyden af disse bestemmelser skal derfor være i overensstemmelse med bestemmelserne i KN og må ikke ændre disses rækkevidde. De forklarende bemærkninger indeholder desuden vigtige, om end ikke bindende, bidrag til fortolkningen af de forskellige toldpositioner.

Domstolen fastslog i det foreliggende tilfælde, at det i hovedsagen omhandlede produkt opfyldte betingelserne i den supplerende bestemmelse 1, stk. 1, litra a)-d), til kapitel 30 i KN, og at parterne i hovedsagen alene havde anfægtet spørgsmålet om, hvorvidt indholdet af calcium i den anbefalede daglige dosis af det omhandlede produkt var »væsentligt højere end den daglige tilførsel, der anbefales for at bevare den almindelige sundhed og velfærd« som omhandlet i denne supplerende bestemmelse.

De forklarende bemærkninger til kapitel 30 i KN tilsigter nemlig at tydeliggøre kriteriet »væsentligt højere« i den supplerende bestemmelse 1 til dette kapitel ved at fastsætte, at det omfatter en anbefalet daglig dosis, som har et indhold af vitaminer eller mineraler, der er »langt højere [...], generelt mindst 3 gange højere, end den normale anbefalede daglige tilførsel«.

For det første fastsætter de pågældende forklarende bemærkninger, der ikke er bindende, at et produkt, hvis anbefalede daglige dosis har et indhold af vitaminer eller mineraler, som er tre gange højere end den anbefalede daglige tilførsel, henhører under dette kapitel, hvis alle andre betingelser ligeledes er opfyldt. Henset til anvendelsen af udtrykket »generelt« i disse bemærkninger udelukker disse for det andet ikke produkter fra dette kapitel alene som følge af, at indholdet af vitaminer eller mineraler i deres anbefalede daglige dosis ikke er tre gange højere end den anbefalede daglige tilførsel.

Ifølge Domstolen kan de forklarende bemærkninger til kapitel 30 i KN følgelig ikke fortolkes således, at indholdet af vitaminer eller mineraler i den anbefalede daglige dosis af produkter, som udgøres af disse stoffer, nødvendigvis skal være tre gange

⁴⁵ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved forordning nr. 1006/2011.

højere end den anbefalede daglige tilførsel for at gøre det muligt at tarifere disse produkter i pos. 3004 i KN. Når indholdet af vitaminer, mineraler og essentielle aminosyrer eller fedtsyrer i den anbefalede daglige dosis af et produkt, som har de objektive karakteristika og egenskaber, som er fastlagt i ordlyden af pos. 3004 i KN, klart overstiger det nødvendige eller anbefalede indhold i almindelige næringsmidler, skal produktet således tariferes under denne position.

2. Tariferingsforordninger vedtaget af Kommissionen

Dom af 20. november 1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

»Fælles toldtarif – tarifering – anden natbeklædning«

I 1985 importerede Wiener beklædning fra Thailand, som selskabet havde angivet som »natbeklædning til kvinder« henhørende under underposition 60.04 B IV b) 2 bb) i FTT. Efter en delvis kontrol blev beklædningsgenstandene frigivet til fri omsætning og afskrevet på toldkontingentet for »anden natbeklædning«.

Efter en yderligere kontrol kom de tyske toldmyndigheder til den opfattelse, at beklædningsgenstandene var »kjoler af syntetiske fibre« henhørende under underposition 60.05 A II b) 4 cc) 22 i FTT, og de efteropkrævede derfor told med en højere sats.

Wiener anlagde som følge heraf sag til prøvelse af denne efteropkrævning, men fik ikke medhold i dommen. Wiener iværksatte revisionsanke af denne dom ved den forelæggende ret.

Den forelæggende ret anmodede under disse omstændigheder Domstolen om at oplyse, om begrebet »anden natbeklædning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i underposition 60.04 B IV b) 2 bb) i FTT for 1985 ⁴⁶, skal fortolkes således, at det udelukkende omfatter »andre« underbeklædningsgenstande, som i kraft af deres beskaffenhed entydigt er bestemt til kun at bæres som natbeklædning, eller om det også omfatter produkter, der på grund af deres udformning ikke kun, men dog hovedsageligt er bestemt til at bæres i sengen.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at ordlyden af underposition 60.04 B IV b) 2 bb) i FTT ikke omfatter en definition af anden natbeklædning til kvinder eller piger. Der findes heller ingen definition i de forklarende bemærkninger til FTT eller til Toldsamarbejdsrådets nomenklatur.

⁴⁶ FTT, som affattet ved forordning nr. 3400/84.

Domstolen overførte ræsonnementet i dom af 9. august 1994, Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)), til den foreliggende sag og fastslog, at eftersom varerne hovedsageligt var bestemt til at bæres i sengen, burde de betegnes som »anden natbeklædning« i henhold til underposition 60.04 B IV b) 2 bb) i FTT, selv om de kunne anvendes til andre formål.

Ifølge Domstolen ændres denne konklusion ikke af vedtagelsen af forordning nr. 548/89, hvori det i bilaget er bestemt, at lette, løstsiddende beklædningsgenstande af trikotage, der dækker overkroppen og når ned til midt på låret, med runde løstsiddende halsudskæringer og korte løstsiddende ærmer, som er forsynet med bindebånd, der er syet ind i venstre sidesøm i taljen, ikke kan tilføres som »anden natbeklædning«, men udgør »kjoler« i henhold til pos. 6104 i KN, da de ikke klart kan betragtes som værende bestemt til udelukkende at skulle anvendes som natbeklædning, og den ændres heller ikke af vedtagelsen af forordning nr. 812/89, hvorved det afvises at foretage en tilfæring som »anden natbeklædning« af lette beklædningsgenstande af trikotage (100% bomuld), der dækker overkroppen og når ned til midt på låret, med runde løstsiddende halsudskæringer, korte løstsiddende ærmer og uden bindebånd i taljen.

Disse tilfæringsforordninger stammer nemlig fra tiden efter hovedsagens faktiske omstændigheder. Bestemmelserne deri kan følgelig ikke finde analog anvendelse med henblik på en fortolkning af ældre tilfæringsbestemmelser, selv om forordningerne kun har til formål at afklare og ikke har ændret ordlyden af de omhandlede positioner eller underpositioner.

I denne henseende bemærkede Domstolen bl.a., at før de senere tilfæringsforordninger fra Kommissionen indførte en indskrænkende fortolkning af begrebet »anden natbeklædning«, stemte det fuldt ud overens med retssikkerhedsprincippet, der er et grundlæggende EU-retligt princip, at begrebet generelt kunne blive opfattet på en sådan måde, at det omfattede ikke blot underbeklædning, der udelukkende er bestemt til at bæres i sengen, men også underbeklædning, der hovedsageligt anvendes til dette formål.

Underposition 60.04 B IV b) 2 bb) i FTT skal som følge heraf fortolkes således, at den omfatter underbeklædningsgenstande, der efter deres objektive kendetegn udelukkende eller hovedsageligt er bestemt til at bæres i sengen. Det påhviler den nationale ret at bedømme, om beklædningsgenstandene under hensyn til facon, sammensætning, udformning og udviklingen i moden i den pågældende medlemsstat besidder sådanne objektive kendetegn, eller om de tværtimod kan bæres uden forskel såvel i sengen som andre steder.

Dom af 20. november 2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

»Anmodning om præjudiciel afgørelse – gyldigheden af en tilfæringsforordning – fortolkning af bilaget til forordning (EF) nr. 1196/97 – toldkodeksens artikel 220 og 239 – artikel 871 og 905 i

forordning (EØF) nr. 2454/93 – tørrede plader fremstillet af rismel, salt og vand – tarifering – efteropkrævning af importafgifter – fritagelse for importafgift – påviselig fejl fra toldmyndighedernes side – åbenbar forsømmelighed fra importørens side«

H&S er en nederlandsk produktions- og handelsvirksomhed, som navnlig leverer orientalske levnedsmidler til restauranter. Virksomheden importerer i denne forbindelse rispapir fra Vietnam.

H&S importerede allerede i 1996 denne vare under underposition 1901 90 99 i KN ⁴⁷. Denne tarifering blev ved flere lejligheder accepteret af de nederlandske toldmyndigheder (herefter »toldmyndighederne«), også efter kontrol og analyse af stikprøver udtaget af importerede forsendelser.

I 1997 udstedte Kommissionen forordning nr. 1196/97, hvorefter de omhandlede varer faktisk henhører under underposition 1905 90 20 i KN. Denne forordning trådte i kraft den 19. juli 1997.

H&S fortsatte imidlertid med at importere rispapir under underposition 1901 90 99. Toldmyndighederne fortsatte ligeledes med at acceptere angivelserne fra H&S, senest den 14. juli 1997 og den 16. marts 1998. Den 16. marts 1998 blev toldmyndighederne opmærksom på, at tariferingen ikke var korrekt og oplyste selskabet om, at denne vare skulle tilføres under den position, som fremgik af den nævnte forordning, dvs. under underposition 1905 90 20 i KN. H&S angav herefter selskabets levnedsmidler under denne position.

I løbet af 2000 oplyste toldmyndighederne H&S om, at de for perioden fra den 25. november 1997 til den 2. februar 1998 ville foretage en efteropkrævning af toldafgifter, som skulle have været betalt i henhold til underposition 1905 90 20 i KN.

H&S indgav herefter en ansøgning om fritagelse for disse afgifter. Selskabet fik afslag på denne ansøgning, hvilket i sidste ende førte til tvisten i hovedsagen.

Da den forelæggende ret var i tvivl om tariferingen af rispapir, besluttede den bl.a. at spørge Domstolen, om plader fremstillet af rismel, salt og vand, som er tørret, men som ikke har undergået nogen varmebehandling, er omfattet af underposition 1905 90 20 i KN, og i så fald, om forordning nr. 1196/97 er gyldig.

Domstolen konstaterede indledningsvis, at den nederlandske version af ordlyden af pos. 1905 i KN i modsætning til visse andre sprogversioner ikke udtrykkeligt henviser til dej af mel eller stivelse i form af skiver eller blade, som er »tørret«. Denne sprogversion henviser nemlig kun til varer i skive- eller bladform.

Domstolen påpegede imidlertid, at nødvendigheden af en ensartet fortolkning af EU-forordningerne ifølge fast retspraksis udelukker, at en bestemmelses ordlyd i

⁴⁷ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved forordning nr. 1624/97.

tvivlstilfælde betragtes isoleret, idet det nævnte hensyn tværtimod kræver, at ordlyden fortolkes og anvendes på baggrund af versionerne på de andre officielle sprog.

Domstolen bemærkede herved for det første, at der udtrykkeligt henvises til rispapir (»rice paper«) eller »tørrede« varer i formuleringen af flere af sprogversionerne af underposition 1905 90 20 i KN, mens pos. 1901 blot er en opsamlingsposition, som kun omfatter varer, der ikke er tariferet andetsteds i KN.

Som det kan læses i flere sprogversioner af KN og i lyset af Kommissionens forklarende bemærkninger, hvori der henvises til de forklarende bemærkninger til HS-konventionen, er det forhold, at varen er bagt, for det andet ikke en egenskab, som er nødvendig for, at den tariferes i underposition 1905 90 20.

Henset til disse betragtninger konkluderede Domstolen således, at tariferingen i underposition 1905 90 20 i KN af tilberedte næringsmidler fremstillet af mel, salt og vand, i form af papir eller plader af forskellig størrelse, tørret og gennemsigtige, er i overensstemmelse med ordlyden af denne underposition. Det følger heraf, at der ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1196/97.

Dom af 19. februar 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

»Den fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering – monitorer af typen Liquid Crystal Display (LCD), som kan tilsluttes et SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik – pos. 8471 – pos. 8528 – forordning (EF) nr. 754/2004«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ⁴⁸, havde den forelæggende ret desuden anmodet Domstolen om at oplyse, om forordning nr. 754/2004 fandt anvendelse med henblik på tarifering af de i hovedsagen omhandlede LCD-monitorer.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse dels, at Kommissionen udsteder en tariferingsforordning, når et bestemt produkts tarifering i KN volder vanskeligheder eller er omstridt, dels at en sådan tariferingsforordning er almen gyldig, idet den ikke finder anvendelse på en bestemt erhvervsdrivende, men på alle produkter svarende til dem, der er omfattet af denne tarifering.

Selv om en analog anvendelse af en tariferingsforordning på varer, der svarer til dem, der er omhandlet i forordningen, favoriserer en sammenhængende fortolkning af KN og ligebehandling af de erhvervsdrivende, skal de produkter, der skal tariferes, og dem, der er omfattet af tariferingsforordningen, nemlig stadig være tilstrækkeligt sammenlignelige. Teknisk set er de nævnte LCD-monitorer imidlertid ikke identiske med de produkter, der tariferes i forordning nr. 754/2004, som omhandler plasmaskærme, der ligeledes er forskellige for så vidt angår størrelse og opløsning.

⁴⁸ Jf. afsnit II.2.1 med overskriften »Produktets objektive kendetegn og egenskaber«.

Selv om man helt ser bort fra de i hovedsagen omhandlede monitorers objektive karakteristika og deres ydeevne i forbindelse med forskellige funktioner, kan den omstændighed, at både disse og de i forordning nr. 754/2004 omhandlede produkter er i stand til at reproducere signaler såvel fra en automatisk databehandlingsmaskine som fra andre kilder, ikke i sig selv medføre, at forordningen kan finde analog anvendelse på disse monitorer.

Det følger heraf, at forordning nr. 754/2004 ikke finder anvendelse med henblik på tarifering af LCD-monitorer, der kan tilsluttes et SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-video- og Composite-video-stik.

Dom af 17. juli 2014, Panasonic Italia m.fl. (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EØF) nr. 2658/87 – den fælles toldtarif – tarifering – den kombinerede nomenklatur – pos. 8471 og 8528 – plasmaskærme – funktion som computerskærm – potentiel funktion som fjernsynsskærm efter indsættelse af et videokort«

Sagsøgerne i hovedsagen havde i årene 2001-2004 indført plasmaskærme til Italien. I toldangivelsen tariferede de dem i underposition 8471 60 90 i KN som skærme, der udelukkende er bestemt til spredning af billeder hidrørende fra en computer, hvilket indebar toldfritagelse og betaling af merværdiafgift på 20%.

Toldmyndigheden fandt imidlertid, at disse skærme skulle tariferes i pos. 8528 i KN, der bl.a. omfatter fjernsynsmodtagere og videomonitorer, hvilket medførte, at der skulle pålægges en toldafgift på 14%.

Sagsøgerne i hovedsagen indgav derfor klager til Commissione tributaria provinciale di Milano (skattekommissionen i provinsen Milano), som afslog dem med den begrundelse, at muligheden for at gøre de nævnte skærme i stand til at modtage kompositvideosignaler ved blot at indsætte et videokort udelukkede en tarifering i pos. 8471 i KN. Sagsøgerne i hovedsagen iværksatte appel til prøvelse af afgørelserne i første instans ved Commissione tributaria regionale di Milano (den regionale skattekommission i Milano), der bekræftede tariferingen af de indførte skærme i pos. 8528 i KN.

På denne baggrund anmodede den forelæggende ret, for hvilken der var iværksat kassationsappel til prøvelse af appelinstantens domme, for det første Domstolen om at oplyse, hvilke kriterier der skulle anvendes med henblik på at fastlægge, om de i hovedsagen omhandlede skærme skulle tariferes i pos. 8471 i KN ⁴⁹, eller, hvis dette ikke var muligt, i pos. 8528 i KN.

⁴⁹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87 i de affattelser, der successivt følger af forordning nr. 2388/2000, forordning nr. 2031/2001, forordning nr. 1832/2002 og forordning nr. 1789/2003.

Med hensyn til den fremgangsmåde, der skal følges for at foretage en tarifering af sådanne skærme, anførte Domstolen, at det fremgår af bestemmelse 5 B, litra a)-c), til KN's kapitel 84, at skærme som de i hovedsagen omhandlede er omfattet af pos. 8471 i KN som enheder til en automatisk databehandlingsmaskine, såfremt de samtidig opfylder tre betingelser, nemlig at de udelukkende eller hovedsageligt anvendes i forbindelse med et automatisk databehandlingsanlæg, at de kan tilsluttes centralenheden, og at de kan modtage eller aflevere data i en form, der kan anvendes af anlægget.

Da den anden og den tredje betingelse, der er nævnt ovenfor, måtte anses for at være opfyldt, bemærkede Domstolen for så vidt angik den første betingelse, at den blotte mulighed for at gengive billeder fra andre kilder end fra en automatisk databehandlingsmaskine ikke udelukker tarifering af en skærm i pos. 8471 i KN, henset til ordlyden af bestemmelse 5 B, litra a), til KN's kapitel 84, der henviser til de enheder, som »udelukkende eller hovedsageligt« anvendes i forbindelse med et automatisk databehandlingsanlæg.

Det fremgår af punkterne i de forklarende bemærkninger vedrørende pos. 8471, at de monitører, der hovedsageligt anvendes i et automatisk databehandlingsystem, ud over ved at have udgange, der gør dem egnede til at blive tilsluttet et automatisk databehandlingsanlæg, kan identificeres ved andre tekniske kendetegn, bl.a. ved, at de er fremstillet til at skulle anvendes på tæt hold, at de ikke kan gengive fjernsynssignaler, er omgivet af et elektromagnetisk felt med lav feltstyrke, har et display-pitch, der går fra 0,41 for middel billedopløsning, som bliver mindre i takt med, at billedopløsningen forøges, og deres båndbredde er 15 MHz eller derover, samt ved den omstændighed, at pixelstørrelsen på skærmen er mindre end på en videomonitor henhørende under pos. 8528 i HS, selv om førstnævntes konvergensstandard er større end den, der er tilgængelig for videomonitorer.

Domstolen fastslog på denne baggrund, at der med henblik på tariferingen i KN af farveplasmaskærme med diagonal mål på 106,6 cm med to højttalere, en fjernbetjening og en indgang, der allerede var klargjort til indsættelse af et videokort, skulle tages hensyn til den bestemmelse, der hang uløseligt sammen med skærmene, og som bestod i at gengive dels data fra en automatisk databehandlingsmaskine, dels kompositvideosignaler. Sådanne skærme skulle tariferes i underposition 8471 60 90 i KN, såfremt de udelukkende eller hovedsageligt anvendtes i forbindelse med et automatisk databehandlingsanlæg som omhandlet i bestemmelse 5 B, litra a), til KN's kapitel 84, eller i underposition 8528 21 90 i denne nomenklatur, såfremt dette ikke var tilfældet, hvilket det tilkom den forelæggende ret at fastlægge på grundlag af de objektive kendetegn for de i hovedsagen omhandlede skærme, og navnlig de i de forklarende bemærkninger vedrørende pos. 8471 i HS anførte kendetegn, særligt punkt 1-5 i den del af punkt D i kapitel I i HS, der vedrører dataskærme til automatiske databehandlingsmaskiner.

Den forelæggende ret ønskede for det andet oplyst, om forordning nr. 754/2004 skulle anvendes med tilbagevirkende kraft.

Efter at have henvist til sin praksis, hvorefter retssikkerhedsprincippet er til hinder for, at en forordning anvendes med tilbagevirkende kraft, uanset om det måtte være til fordel eller skade for den pågældende, medmindre der i forordningens ordlyd eller dens formål er tilstrækkelig klare holdepunkter for at antage, at forordningen ikke blot har virkning for fremtiden, bemærkede Domstolen, at ingen elementer i betragtningerne til forordning nr. 754/2004, i ordlyden af forordningens bestemmelser eller i bilaget hertil indikerer, at denne forordning skal finde anvendelse med tilbagevirkende kraft.

En forordning, som fastlægger betingelserne for tarifering i en position eller underposition i KN, kan under alle omstændigheder ikke have retsvirkninger med tilbagevirkende kraft. Forordning nr. 754/2004 kan følgelig ikke anvendes med tilbagevirkende kraft.

Dom af 22. september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

»Præjudiciel forelæggelse – bedømmelse af gyldigheden – forordning (EF) nr. 1051/2009 – den fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – pos. 8701 – traktorer – underposition 8701 90 11 til 8701 90 39 – have- og landbrugstraktorer (bortset fra enakslede traktorer) og traktorer til skovbrug, på hjul, nye – lette terrængående køretøjer med fire hjul, der er udformet til brug som traktorer«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ⁵⁰, havde Gerechtshof Amsterdam (appeldomstolen i Amsterdam, Nederlandene) i forbindelse med den af KME indledte retslige procedure vedrørende BTO'er forelagt Domstolen et spørgsmål om gyldigheden af forordning nr. 1051/2009 og i givet fald de underpositioner, under hvilke de pågældende køretøjer skulle henføres.

Parterne i hovedsagen og den forelæggende ret anførte, at selv om de køretøjer, der er omfattet af forordning nr. 1051/2009, og de køretøjer, der var omhandlet i denne sag, ikke var identiske, var de tilstrækkeligt ensartede til, at denne forordning kunne finde analog anvendelse. Den forelæggende ret gav imidlertid udtryk for tvivl om, hvorvidt den nævnte forordning var gyldig, som følge af manglende specifikt udstyr såsom kraftudtag, hydrauliske løfteanordninger eller spil.

Den forelæggende ret fremhævede ligeledes, at der i de forklarende bemærkninger vedrørende underpositionerne henvises til specifikt udstyr såsom spil til skovbrugstraktorer, men at det alene fremgår, at have- og landbrugstraktorer »almindeligvis« er udstyret med hydrauliske løfteanordninger og kraftudtag. Denne bemærkning skaber tvivl om, hvorvidt forordning nr. 1051/2009 finder anvendelse på

⁵⁰ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit II.2.2 med overskriften »Varens bestemmelse«

lignende terrængående køretøjer, der kan tariferes som have- og landbrugstraktorer, selv om de ikke er udstyret med disse anordninger.

Domstolen påpegede i denne forbindelse bl.a., at når en national retsinstans rejser tvivl ved en tariferingsforordning, som den skal anvende analogt på varer, som i tilstrækkelig grad svarer til de varer, der er omfattet af den pågældende forordning, er den berettiget til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden heraf.

Domstolen fastslog afslutningsvis, at nr. 2 i bilaget til forordning nr. 1051/2009 er ugyldigt, for så vidt som det deri fastslås, at det deri beskrevne køretøj skal tariferes i underposition 8701 90 90 i KN ⁵¹ og ikke i den af underposition 8701 90 11 til 8701 90 39, som svarer til dette køretøjs motoreffekt.

Dom af 15. december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

»Præjudiciel forelæggelse – kombineret nomenklatur – klassificering af varer – kosttilskud henhørende under pos. 2106 – en aktiv ingrediens som den væsentlige bestanddel – eventuel tarifiering i den kombinerede nomenklatures kapitel 30 – markedsføring og salg af produkterne som lægemidler«

I denne sag, hvis faktiske baggrund til dels er beskrevet ovenfor ⁵², ønskede den forelæggende ret med det første og det andet spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om KN ⁵³ skal fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der har positive virkninger på helbredet generelt, og hvis væsentlige bestanddel er en aktiv ingrediens, der er indeholdt i kosttilskud, som tariferes i pos. 2106 i KN, kan tariferes i pos. 3004 i KN, skønt de af fabrikanten præsenteres som lægemidler, og de markedsføres og sælges som sådan, eller om de snarere henhører under pos. 2106 i KN.

I denne sammenhæng tog Domstolen bl.a. stilling til, om forordning nr. 1264/98 og gennemførelsesforordning nr. 727/2012, der tariferer visse varer i pos. 2106 i KN, fandt anvendelse på de i hovedsagen omhandlede varer.

Domstolen bemærkede for det første, at det følger af fast retspraksis, at en tariferingsforordning er almen gyldig, idet den ikke finder anvendelse på en bestemt erhvervsdrivende, men på alle de produkter, som svarer til dem, der er blevet forelagt Toldkodeksudvalget. Med henblik på at afgrænse anvendelsesområdet for en tariferingsforordning i forbindelse med fortolkningen heraf er det bl.a. nødvendigt at tage hensyn til dens begrundelse. Domstolen fastslog i denne forbindelse, at de i hovedsagen omhandlede varer ikke var identiske med de varer, der er omhandlet i disse

⁵¹ KN, som affattet ved forordning nr. 948/2009.

⁵² Jf. afsnit I med overskriften »Generelle betragtninger om de opgaver, der påhviler Unionens retsinstanser, og deres rækkevidde samt de relevante vurderingskriterier«

⁵³ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1006/2011.

forordninger. De nævnte forordninger fandt som følge heraf ikke direkte anvendelse på de i hovedsagen omhandlede varer.

For det andet henviste Domstolen til sin praksis, hvorefter en analog anvendelse af en tariferingsforordning som forordning nr. 1264/98 og gennemførelsesforordning nr. 727/2012 på produkter, der svarer til dem, der er omhandlet i disse forordninger, fremmer en sammenhængende fortolkning af KN samt ligebehandling af de erhvervsdrivende. I lyset af denne retspraksis foretog Domstolen dernæst en sammenligning af de objektive karakteristika og egenskaber ved de varer, der er omfattet af de nævnte forordninger, og de i hovedsagen omhandlede varer. Domstolen konkluderede således, at de sidstnævnte varer havde samme aktive ingrediens som varer tariferet ved forordning nr. 1264/98 og gennemførelsesforordning nr. 727/2012, og at sondringen mellem de to alene består i koncentrationen af mikroorganismer og de anvendte hjælpestoffer.

På grundlag af disse betragtninger svarede Domstolen, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der har positive virkninger på helbredet generelt, og hvis væsentlige bestanddel er en aktiv ingrediens, der er indeholdt i kosttilskud, som tariferes i pos. 2106 i KN, henhører under denne position, skønt de af fabrikanten præsenteres som lægemidler, og de markedsføres og sælges som sådan.

Dom af 13. september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – toldpositioner – klassificering af varer – kameraer med flygtig hukommelse, der indebærer, at de optagne billeder slettes, når kameraet slukkes, eller når der optages nye billeder – kombineret nomenklatur – underposition 8525 80 19 og 8525 80 30 – forklarende bemærkninger – fortolkning – gennemførelsesforordning (EU) nr. 113/2014 – fortolkning – gyldighed«

I denne dom, hvis faktiske baggrund er beskrevet ovenfor ⁵⁴, bemærkede Domstolen hvad angår undersøgelsen af gyldigheden af gennemførelsesforordning nr. 113/2014 for det første, at en tariferingsforordning i henhold til fast retspraksis er almen gyldig, idet den ikke finder anvendelse på en bestemt erhvervsdrivende, men på alle de produkter, som svarer til dem, der er blevet forelagt Toldkodeksudvalget. Med henblik på at fastlægge anvendelsesområdet for en tariferingsforordning i forbindelse med fortolkningen heraf er det bl.a. nødvendigt at tage hensyn til dens begrundelse.

Domstolen fastslog dernæst, at det fulgte af sammenligningen af kendetegnene for de apparater, der er omfattet af gennemførelsesforordning nr. 113/2014, og for det i hovedsagen omhandlede kamera, at disse apparater ikke var identiske, og at denne forordning derfor ikke fandt direkte anvendelse på det omtvistede kamera.

⁵⁴ Jf. afsnit II.1.4 med overskriften »Bestemmelse 4-6 – standardbestemmelse, særlig bestemmelse om visse beholdere, bestemmelse om sammenligning af underpositioner«.

For det andet fremgår det ikke desto mindre af fast retspraksis, at selv om en tariferingsforordning ikke finder direkte anvendelse på varer, som ikke er identiske, men alene svarer til den vare, som er genstand for forordningen, finder denne analog anvendelse på sådanne varer. I denne henseende er det tilstrækkeligt, at de varer, der skal tariferes, og de varer, der er omfattet af tariferingsforordningen, er tilstrækkeligt sammenlignelige.

Eftersom de apparater, der er udpeget ved gennemførelsesforordning nr. 113/2014, ligner det i hovedsagen omhandlede kamera med hensyn til deres objektive karakteristika og egenskaber, fulgte det heraf, at gennemførelsesforordning nr. 113/2014 fandt analog anvendelse på dette kamera. Det var derfor nødvendigt at undersøge denne forordnings gyldighed.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at Rådet for Den Europæiske Union på området for anvendelsen af KN har tildelt Kommissionen en vid skønsmæssig beføjelse til i samarbejde med medlemsstaternes todsagkyndige at præcisere indholdet af de positioner, der kommer i betragtning ved tarifieringen af en bestemt vare.

Kommissionens beføjelse til at vedtage foranstaltninger i form af tarifiering af varer som angivet i artikel 9, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2658/87 bemyndiger den imidlertid ikke til at ændre indholdet af de toldpositioner, der er blevet fastlagt på grundlag af HS, som blev indført ved HS-konventionen, og hvis anvendelsesområde Unionen ved konventionens artikel 3 har forpligtet sig til ikke at ændre.

Domstolen fastslog i det foreliggende tilfælde, at gennemførelsesforordning nr. 113/2014 foretager tarifiering af »ultrahurtige kameraer« i underposition 8525 80 19 i KN. Begrundelsen for denne tarifiering bygger på en konstatering af, at »[m]idlertidig lagring i flygtig hukommelse [ikke] betragtes [...] som optagelse, da billederne går tabt, når kameraet slukkes«. Som Domstolen allerede havde forklaret, udgør digitalkameraers mulighed for at lagre stillbilleder på en intern hukommelse imidlertid en væsentlig egenskab ved varer henhørende under underposition 8525 80 30 i KN, uanset om denne lagring er midlertidig eller permanent.

Da gennemførelsesforordning nr. 113/2014 – i modsætning til, hvad der fremgår af underposition 8525 80 30 i KN – udelukker apparater, som midlertidigt lagrer billeder i en flygtig hukommelse, fra denne underposition og dermed foretager tarifieringen af »ultrahurtige kameraer« i underposition 8525 80 19 i KN, konkluderede Domstolen, at denne gennemførelsesforordning var uforenelig med rækkevidden af underposition 8525 80 30 i KN.

Kommissionen havde følgelig med vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 113/2014 ændret rækkevidden af underposition 8525 80 30 i KN ved at begrænse denne og dermed overskredet den bemyndigelse, som den er tillagt ved artikel 9, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2658/87.

Domstolen fastslog således, at underposition 8525 80 30 i KN skal fortolkes således, at et kamera som det i hovedsagen omhandlede, der har mulighed for at optage et stort

antal billeder i sekundet og lagre disse i dets interne flygtige hukommelse, hvorfra de slettes, når kameraet slukkes, henhører under denne underposition, og at gennemførelsesforordning nr. 113/2014, for så vidt som den finder analog anvendelse på produkter, der har samme kendetegn som et sådant kamera, var ugyldig.

3. Tariferingsudtalelser og bindende tariferingsoplysninger

3.1. WCO's og Toldkodeksudvalgets tariferingsudtalelser

Dom af 19. november 1975 (plenum), Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen (38/75, [EU:C:1975:154](#))

»Xerografiske kopieringsmaskiner«

Den 28. april 1971 importerede sagsøgeren i hovedsagen en xerografisk kopieringsmaskine til reproduktion af dokumenter fra et tredjeland. De nederlandske toldmyndigheder tariferede apparatet under position 90.07 A, »fotografiapparater«, i FTT ⁵⁵ og krævede 14% i told. Tarifieringen svarer til en supplerende bestemmelse, der var indføjet i FTT's kapitel 90 ved forordning nr. 1/71 (herefter »den omtvistede supplerende bestemmelse«), der med virkning fra 1. januar 1971 ændrede FTT og havde følgende ordlyd: »Under position 90.07 A tariferes også apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem«. Selve bestemmelsen svarede til en tariferingsudtalelse afgivet i december 1965 af Toldsamarbejdsrådet, der har til opgave at påse, at konventionen om nomenklatur til klassifikation af varer i toldtariffer, underskrevet i Bruxelles den 15. december 1950 (herefter »toldnomenklaturkonventionen«) ⁵⁶, gennemføres.

Før den 1. januar 1971 havde de nederlandske toldmyndigheder imidlertid henført det pågældende apparat til position 84.54 B (andre maskiner og apparater til kontorbrug) for at rette sig efter to afgørelser af 2. februar 1970 fra Tariefcommissie (toldankenævnet).

Da satsen på varer under position 84.54 B var blevet nedsat til 7% inden for rammerne af de flersidede forhandlinger i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT), var sagsøgeren af den opfattelse, at den omtvistede supplerende bestemmelse stred mod denne overenskomsts artikel II derved, at den »overførte« den omtvistede vare fra en position, hvor toldsatsen var 7%, til en anden position med en sats på 14%. Sagsøgeren fik ikke medhold i sin klage, hvorefter han

⁵⁵ FTT, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 950/68, som ændret ved forordning nr. 1/71.

⁵⁶ Konventionen om nomenklatur til klassifikation af varer i toldtariffer, undertegnet i Bruxelles den 15.12.1950.

indbragte sagen for toldankenævnet, der bl.a. besluttede at anmode Domstolen om at tage stilling til, om den omtvistede supplerende bestemmelse strider mod de forpligtelser, der følger af toldnomenklaturkonventionen – særlig artikel II b (ii) – hvorefter det er forbudt at omforme beskrivelserne i kapitler og afsnit på en sådan måde, at rækkevidden af kapitler, afsnit og positioner i nomenklaturen ændres.

Domstolen præciserede indledningsvis, at Unionen er indtrådt i medlemsstaternes forpligtelser efter nomenklaturkonventionen og forpligtelserne efter konventionen af samme dato om oprettelse af et todsamarbejdsråd ⁵⁷ og som følge heraf er bundet af de nævnte forpligtelser.

Domstolen bemærkede herved, at den første af disse konventioner under artikel II, litra b, ii), bl.a. indeholder følgende forpligtelse for de kontraherende parter: »Det er forbudt at omforme beskrivelserne i kapitler og afsnit på en sådan måde, at rækkevidden af kapitler, afsnit og positioner i nomenklaturen ændres«.

Toldsamarbejdsrådets tariferingsudtalelser er i øvrigt ikke bindende for de kontraherende parter, men må anses som fortolkningsbidrag, der må tillægges så meget mere vægt, som de hidrører fra en myndighed, der af disse parter har fået til opgave at sikre ensartethed i fortolkningen og anvendelsen af KN. En sådan fortolkning kan ikke, når den desuden svarer til den almindeligt fulgte praksis i de kontraherende stater, tilsidesættes, medmindre den viser sig uforenelig med den pågældende positions ordlyd, eller den klart ligger uden for grænserne af det skøn, som Toldsamarbejdsrådet har fået tildelt.

Henset til disse betragtninger konkluderede Domstolen, at betingelserne for, at en tariferingsudtalelse skal tilsidesættes som uforenelig med den pågældende position, under hensyn til den grad af lighed, der findes mellem fotografiske og xerografiske virkemåder med billedoptagelse, ikke kunne anses at være opfyldt. Den omtvistede supplerende bestemmelse var derfor ikke uforenelig med de forpligtelser, der følger af toldnomenklaturforordningen.

Det fulgte således af disse betragtninger, at bedømmelsen af sagens akter intet havde frembragt, der kunne anfægte den omtvistede supplerende bestemmelses gyldighed.

Dom af 10. november 2011, X og X BV (C-319/10 og C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

»Den fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – tarifering – kyllingekød, der er udbenet, frosset og gennemtrængt af salt – gyldighed og fortolkning af forordning (EF) nr. 535/94, nr. 1832/2002, nr. 1871/2003, nr. 2344/2003 og nr. 1810/2004 – supplerende bemærkning 7 til kapitel 2 i den kombinerede nomenklatur – afgørelse fra WTO's tvistbilæggelsesorgan – retsvirkninger«

⁵⁷ Konventionen om oprettelse af et todsamarbejdsråd, undertegnet i Bruxelles den 15.12.1950.

I den sag, der gav anledning til denne dom, skulle Domstolen bl.a. tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det inden for rammerne af en fortolkning eller vurdering af gyldigheden af den supplerende bestemmelse, der er indeholdt i forordning nr. 1810/2004⁵⁸, er muligt at påberåbe sig afgørelsen fra det tvistbilæggelsesorgan (herefter »DSB«), der er oprettet inden for WTO, for så vidt som den vedrører fortolkningen af udtrykket »saltet« i pos. 0210, selv om angivelsen i toldproceduren for overgang til fri omsætning blev foretaget, før denne afgørelse blev truffet.

Tvisten i hovedsagen vedrørte tarifering af frosset og udbenet kyllingekød tilsat salt i forskellige mængder i intervallet fra 0,6 til 1%. Sagsøgerne i hovedsagen hævdede, at kødet skulle tariferes i underposition 0210 99 39 i KN, idet de med støtte i DSB's afgørelser gjorde gældende, at tilsætning af salt, selv om der er tale om under 1,2%, ændrer kødets karakter. Toldmyndighederne anførte derimod, at varerne skulle tariferes i underposition 0207 14 10, på grundlag af den omtvistede supplerende bestemmelse. Den forelæggende ret lagde vægt på fortolkningen af denne bestemmelse og reglernes gyldighed samt på WTO's afgørelses betydning for sagens udfald.

Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at vurdere den omtvistede supplerende bestemmelses gyldighed på grundlag af DSB's afgørelse, bemærkede Domstolen, at WTO-aftalerne principielt ikke udgør regler, på grundlag af hvilke Domstolen prøver lovligheden af EU-institutionernes retsakter. Kun såfremt Unionen har ønsket at opfylde en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse, eller når den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det Domstolen at prøve den pågældende EU-retsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne.

En erhvervsdrivende kan desuden ikke for en medlemsstats domstole påberåbe sig, at EU-forskrifter er uforenelige med bestemte af WTO's regler, heller ikke selv om DSB har erklæret, at disse forskrifter er uforenelige med de nævnte regler. Den rimelige tidsfrist, der er fastsat i forbindelse med den ved WTO-aftalerne indførte tvistbilæggelsesordning, og som Unionen havde til at efterkomme denne afgørelse, var desuden udløbet.

Det er heller ikke muligt for en erhvervsdrivende for en af Unionens retsinstanser at påberåbe sig, at en EU-lovgivning er uforenelig med en afgørelse fra DSB. DSB's henstillinger og afgørelser om manglende overholdelse af WTO's regler kan nemlig principielt, og uanset hvilken juridisk rækkevidde der er knyttet til disse, ikke være grundlæggende forskellige fra de materielle regler, der gennemfører de forpligtelser, som et medlem har påtaget sig inden for WTO. En henstilling eller afgørelse fra DSB om manglende overholdelse af de nævnte regler kan således, lige så lidt som WTO-aftalernes materielle regler, ikke påberåbes for en af Unionens retsinstanser med henblik på at godtgøre, at en EU-lovgivning er uforenelig med denne henstilling eller denne afgørelse.

⁵⁸ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 1810/2004.

I det foreliggende tilfælde fremgik det ifølge Domstolen hverken af sagsakterne eller af betragtningerne til de pågældende forordninger, at Kommissionen med udstedelsen af disse forordninger ønskede at sikre gennemførelsen i Unionens retsorden af en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse. Der henvises heller ikke udtrykkeligt til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne i nogen af disse forordninger. DSB's afgørelse blev desuden vedtaget efter de faktiske omstændigheder i hovedsagen, og den rimelige tidsfrist for dens gennemførelse udløb først den 27. juni 2006.

Det følger heraf, at det inden for rammerne af vurderingen af gyldigheden af den omtvistede supplerende bestemmelse i forordning nr. 1810/2004 under alle omstændigheder ikke er muligt at påberåbe sig DSB's afgørelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede.

Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at fortolke den omtvistede supplerende bestemmelse på grundlag af DSB's afgørelse, betyder den omstændighed, at de internationale aftaler, som Unionen har indgået, har forrang for den afledte EU-ret, at den afledte EU-ret så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler. Domstolen har således allerede henvist til rapporter fra et panel eller WTO's appelorgan til støtte for sin fortolkning af visse bestemmelser i WTO-aftalerne.

Selv om det ikke kan udelukkes, at det under visse omstændigheder er muligt at påberåbe sig en afgørelse fra DSB ved fortolkning af EU-retten, var den fortolkning af DSB's afgørelse, som sagsøgerne i hovedsagen og den forelæggende ret havde anlagt, imidlertid efter Domstolens opfattelse baseret på en fejlagtig udlægning af denne afgørelse.

Domstolen konkluderede i denne sammenhæng, at det under omstændigheder, hvor angivelserne i toldproceduren for overgang til fri omsætning blev foretaget inden den 27. september 2005, hverken inden for rammerne af fortolkningen af den omtvistede supplerende bestemmelse, som er indeholdt i forordning nr. 1810/2004, eller inden for rammerne af vurderingen af denne supplerende bestemmelses gyldighed er muligt at påberåbe sig afgørelsen fra WTO's tvistbilæggelsesorgan og to rapporter fra et særligt panel under WTO.

3.2. Bindende tariferingsoplysninger

Dom af 2. december 2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

»Forordning (EØF) nr. 2454/93 – gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen – artikel 6, stk. 2 – anmodning om bindende tariferingsoplysninger – begrebet »én vare««

I den sag, der gav anledning til denne dom, havde den forelæggende ret forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, hvorefter en BTO-ansøgning kun må vedrøre én vare. Den forelæggende ret

ønskede navnlig oplyst, om denne bestemmelse skal fortolkes således, at en BTO-ansøgning skal være begrænset til en enkelt vare og dermed ikke kan vedrøre forskellige varer, selv om forskellene mellem disse er minimale. Dette præjudicielle spørgsmål indebar, at det måtte undersøges, om LCD-skærme som de i hovedsagen omhandlede udgør »én vare« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2454/93.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at toldkodeksen og gennemførelsesforordningen til toldkodeksen ikke indeholder nogen definition af begrebet »én vare« i forordningens artikel 6, stk. 2. Det er således nødvendigt ved fortolkningen af dette begreb at tage hensyn til nævnte bestemmelses indhold, kontekst og målsætninger.

Dernæst fastslog Domstolen for det første, at en BTO-ansøgning ifølge ordlyden af nævnte artikel 6, stk. 2, der anvender udtrykket »én vare«, kan vedrøre forskellige varer, for så vidt som disse henhører under den samme varetype. Henset til den sædvanlige betydning af dette udtryk, er det kun varer, der har ensartede kendetegn, der kan udgøre »én vare«.

For det andet bemærkede Domstolen med henblik på at afgøre, hvilke forskelle der er til hinder for, at varer med ensartede kendetegn kan anses for at være én vare som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, at formålet med BTO-ordningen er at give den erhvervsdrivende en retlig sikkerhed, når der er tvivl om tariferingen af en vare. En BTO sikrer således den pågældende erhvervsdrivende, at varerne tariferes i en bestemt position, hvilket gør det muligt på forhånd at vide, hvor stort et beløb der skal betales i forbindelse med toldbehandlingen af den nævnte vare.

Desuden letter den nævnte ordning toldmyndighedernes arbejde, idet tariferingen af de varer, som er omfattet af en sådan oplysning, er fastsat for alle fremtidige toldangivelser vedrørende disse varer i hele tariferingsoplysningens gyldighedsperiode.

Domstolen forklarede, at varer, henset til formålet med den omhandlede lovgivning, uanset at de har ensartede kendetegn, ikke kan anses for at være én vare som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, når de vil kunne tariferes i forskellige positioner eller underpositioner i toldnomenklaturen. At medtage flere varer, der vil kunne henhøre under forskellige positioner eller underpositioner, i den samme BTO-ansøgning, vil nemlig ud over at komplicere toldmyndighedernes arbejde indebære en øget risiko for fejl ved bedømmelsen af oplysningerne i ansøgningen og dermed ved fastsættelsen af tariferingen af de nævnte varer.

Domstolen konkluderede på denne baggrund, at en BTO-ansøgning ikke kan vedrøre forskellige varer, uanset at de har ensartede kendetegn, når forskellene mellem de nævnte varer vil kunne have betydning for tariferingen af disse.

Domstolen fastslog som følge heraf, at artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes således, at en BTO-ansøgning kan vedrøre forskellige varer på betingelse af, at de må anses for én vare. Kun varer, der har ensartede kendetegn, og med indbyrdes

forskelle, der er helt uden relevans for tariferingen, kan anses for at være én vare i den nævnte bestemmelses forstand.

Dom af 15. september 2005, Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

»Fælles toldtarif – tarifpositioner – tarifering i den kombinerede nomenklatur – pos. 8709– traktor »Magnum ET120 Terminal Tractor« – artikel 234 EF – forpligtelse for en national ret til at forelægge et præjudicielt spørgsmål – betingelser – bindende tariferingsoplysning, som toldmyndighederne i en anden medlemsstat har meddelt en tredjemand om en lignende vare«

Det nederlandske selskab Intermodal havde anmeldt motorkøretøjer med henblik på overgang til fri omsætning og tariferet dem under pos. 8709 i KN.

Efter at have foretaget en kontrol fandt de nederlandske toldmyndigheder imidlertid, at disse køretøjer henhørte under underposition 8701 20 10 i KN. De pålagde som følge heraf Intermodal at betale et ekstrabeløb i told. Intermodal anlagde sag til prøvelse af denne ekstraopkrævning og fremlagde til støtte for sagen navnlig en BTO meddelt af de finske toldmyndigheder, som var rettet til et finsk selskab, og hvorefter lignende køretøjer skulle tariferes under pos. 8709 i KN. Selskabet fik imidlertid ikke medhold i denne sag.

Intermodal indgav kassationsanke til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret. Det var denne rets opfattelse, at Intermodal ikke kunne støtte ret på en BTO, som ikke var rettet til denne, og som vedrørte en anden vare, men den var i tvivl om, hvorvidt en national ret, som finder, at en sådan BTO til en tredjemand er baseret på en klart urigtig tarifering i henhold til KN, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende er forpligtet til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål.

Den forelæggende ret anmodede på dette grundlag Domstolen om at oplyse, om en national ret under en sag, som er indbragt for den vedrørende tariferingen af en vare under KN, hvorunder der påberåbes en BTO vedrørende en lignende vare, som toldmyndighederne i en anden medlemsstat har meddelt en tredjemand, er forpligtet til at forelægge Domstolen fortolkningsspørgsmål, hvis den finder, at BTO'en ikke er i overensstemmelse med KN, og påtænker at foretage en herfra forskellig tarifering.

Domstolen præciserede indledningsvis, at det fremgår af artikel 12 i forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, at en BTO kun skaber rettigheder for dens modtager og kun for så vidt angår de heri beskrevne varer.

Under en sag, der verserer for en ret i en medlemsstat, kan parterne følgelig ikke støtte nogen subjektiv ret på en BTO vedrørende en lignende vare, som myndighederne i en anden medlemsstat har meddelt en tredjemand.

Domstolen konkluderede på denne baggrund, at når der under en tvist ved en national ret vedrørende tariferingen af en bestemt vare fremlægges en BTO vedrørende en lignende vare, som toldmyndighederne i en anden medlemsstat har meddelt en

tredjemand, og den nationale ret finder, at den heri indeholdte tarifering er urigtig, kan disse to sidstnævnte omstændigheder ikke medføre, at en national ret, hvis afgørelser ifølge nationale retsregler kan appelleres, forpligtes til at forelægge Domstolen fortolknings spørgsmål.

For så vidt angår en national ret, hvis afgørelser ifølge nationale retsregler ikke kan appelleres, kan de nævnte omstændigheder ikke i sig selv automatisk medføre, at denne ret forpligtes til at forelægge Domstolen fortolknings spørgsmål. En sådan ret er dog, hvis der er rejst et EU-retligt spørgsmål under sagen, forpligtet til at forelægge det for Domstolen, medmindre den fastslår, at det rejste spørgsmål ikke er relevant, eller at den pågældende EU-retlige bestemmelse allerede er blevet fortolket af Domstolen, eller EU-rettens korrekte anvendelse fremgår med en sådan klarhed, at der ikke er plads for fortolknings tvivl. Denne mulighed skal imidlertid vurderes i forhold til dels EU-rettens særegenheder, dels de særlige vanskeligheder, som fortolkningen heraf frembyder, samt risikoen for afvigende retspraksis inden for Unionen.

Den omstændighed, at myndighederne i en anden medlemsstat tidligere har meddelt en BTO, bør anspore den nationale ret til at være særligt agtpågivende ved vurderingen af, hvorvidt der ikke er rimelig tvivl om den korrekte anvendelse af KN ⁵⁹, idet den navnlig skal tage hensyn til de tre førnævnte vurderingskriterier.

Den forelæggende ret anmodede for det andet Domstolen om at tage stilling til, om pos. 8709 i KN skal fortolkes således, at et køretøj med de i hovedsagen nævnte egenskaber henhører under denne position.

Domstolen bemærkede herved, pos. 8709 i KN efter sin ordlyd sonder mellem to kategorier af køretøjer, som defineres bl.a. på grundlag af visse af deres fysiske egenskaber og/eller deres anvendelse. Ifølge denne ordlyd er det desuden af afgørende betydning, at de pågældende køretøjer er af den type, som anvendes til trækning på banegårde og navnlig på jernbaneperroner, som det fremgår af visse sprogversioner. Dette kriterium vedrører traktorens objektive egenskaber, som skal være af en sådan karakter, at den efter sin art er egnet til at kunne anvendes på banegårde, navnlig på perroner, og at den er identisk med eller ligner køretøjer, som anvendes sådanne steder.

Det fremgår ifølge Domstolen af de i hovedsagen omhandlede køretøjers egenskaber, at de klart ikke ligner de køretøjer, som anvendes til trækning på banegårde, navnlig på perroner, og at de heller ikke efter deres art er egnet til en sådan anvendelse. Sådanne køretøjer henhører som følge heraf ikke under pos. 8709.

Domstolen fastslog på denne baggrund, at pos. 8709 i KN skal fortolkes således, at den ikke omfatter et køretøj, som er udstyret med en dieselmotor med en ydeevne på 132 kW ved 2 500 omdrejninger pr. minut og fuldautomatisk transmission med fire

⁵⁹ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved forordning nr. 2261/98.

fremadgående gear og et baggear, som er forsynet med en lukket kabine og en løfteskammel, hvormed lasten kan hæves 60 cm, som har en maksimal lastevne på 32 000 kg og en meget kort venderadius, og som er konstrueret til at flytte sættevogne på industriarealer og i industribygninger. Et sådant køretøj udgør nemlig hverken en motortruck, der benyttes til transport af gods, eller en traktor af de typer, der benyttes på banegårde, i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i denne position.

Dom af 7. april 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

»Forordning (EØF) nr. 2931/92 – EF-toldkodeksen – artikel 12, stk. 2 og 5, artikel 217, stk. 1, og artikel 243 – forordning (EØF) nr. 2454/93 – gennemførelsesbestemmelserne til forordning (EØF) nr. 2913/92 – artikel 10 og 11 – klassificering af varer – bindende tariferingsoplysning – påberåbes af en anden erhvervsdrivende end modtageren for den samme vare – vejledning for den nationale toldmyndighed – berettiget forventning«

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (herefter »SLE«) havde klaget over de nederlandske toldmyndigheders afgørelse om opkrævning af told i forbindelse med import af spilenheder, heriblandt konsollen Playstation 2 Computer Entertainment System (herefter »PS2«). SLE støttede sig inden for rammerne af klagesagen på en sag mellem Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (herefter »SCEE«), der er del af samme koncern, og Det Forenede Kongeriges toldmyndigheder. Den 19. oktober 2000 havde disse myndigheder udstedt en BTO om PS2 og tariferet denne vare i KN-underposition 9504 10 00 ⁶⁰.

Den forelæggende ret anmodede i denne sammenhæng bl.a. Domstolen om at oplyse, om forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved forordning nr. 82/97, samt forordning nr. 2454/93, som ændret ved forordning nr. 12/97 (herefter »gennemførelsesforordningen«), skal fortolkes således, at klarereren, der i eget navn og for egen regning foretager toldangivelsen, kan påberåbe sig en BTO, som et selskab, hvormed klarereren er forbundet, og i hvis opdrag klarereren har foretaget toldangivelsen, er modtager af og ikke klarereren selv.

Domstolen fastslog indledningsvis, at en BTO har til formål at give den erhvervsdrivende en retlig sikkerhed, når der er tvivl om tariferingen af en vare i den gældende toldnomenklatur, ved at sikre den pågældende mod, at toldmyndighederne efterfølgende ændrer opfattelse vedrørende varernes tarifering.

Domstolen bemærkede dernæst, at det fremgår af toldkodeksens artikel 12, stk. 2, i forening med gennemførelsesforordningens artikel 10 og 11, at en BTO kun kan gøres gældende af modtageren over for de toldmyndigheder, der har udstedt den, og over for myndighederne i andre medlemsstater. I denne henseende fastslog Domstolen, at en

⁶⁰ KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved henholdsvis forordning nr. 2204/1999 og nr. 2263/2000.

BTO ikke skaber rettigheder for andre end modtageren. Det følger dog af toldkodeksens artikel 5 og 64, at reglen om, at en BTO ikke kan gøres gældende af andre end modtageren, ikke er til hinder for, at denne kan foretage toldangivelsen ved hjælp af en tredjemand. Denne kodeks regulerer nemlig retten til toldrepræsentation på udtømmende vis.

Det fremgik imidlertid såvel af forelæggelsesafgørelsen som af de indlæg, der var afgivet for Domstolen af SLE, at denne sidstnævnte ikke havde handlet som repræsentant for SCEE. SLE kunne følgelig ikke over for de nederlandske toldmyndigheder gøre en BTO gældende, for hvilken SCEE var modtager. Den omstændighed, at SCEE og SLE var del af samme koncern, eller at sidstnævnte var skatterepresentant for førstnævnte i Nederlandene, bevirkede ikke i sig selv, at SLE var repræsentant som omhandlet i toldkodeksens artikel 5.

Henset til disse betragtninger fastslog Domstolen, at toldkodeksens artikel 12, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 10 og 11 skal fortolkes således, at klareren, der i eget navn og for egen regning foretager toldangivelsen, ikke kan påberåbe sig en BTO, som et selskab, hvormed klareren er forbundet, og i hvis opdrag klareren har foretaget toldangivelsen, er modtager af og ikke klareren selv.

Med et andet spørgsmål anmodede den forelæggende ret Domstolen om at oplyse, om en person, der er impliceret i en sag om opkrævet told, kan bestride tolden under henvisning til, at der i en anden medlemsstat og for de samme varer er udstedt en BTO. Den forelæggende ret ønskede endvidere oplyst, om der skal tages hensyn til denne BTO, når gyldigheden på importtidspunktet stadig var anfægtet, og den først blev ændret efter denne import.

Domstolen præciserede indledningsvis, at i henhold til toldkodeksens artikel 12, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 11, er en BTO kun bindende for toldmyndighederne, når den gøres gældende af modtageren eller dennes repræsentant. Ud over disse tilfælde kan den instans, for hvilken der indbringes en sag i medfør af toldkodeksens artikel 243, stk. 2, og for hvem en BTO fremlægges, ikke give denne BTO de retsvirkninger, der er knyttet hertil. En BTO kan imidlertid fremlægges som bevis af en anden person end modtageren. Eftersom der ikke findes EU-bestemmelser om bevisbegrebet, kan alle de bevismidler principielt anvendes, som efter de processuelle bestemmelser i medlemsstaterne kan anvendes i lignende sager som dem, der er omhandlet i toldkodeksens artikel 243.

Domstolen henviste endvidere til sin praksis, hvorefter den omstændighed, at toldmyndighederne i en anden medlemsstat har meddelt en person, som er tredjemand i forhold til den sag, der verserer for en national ret – hvis afgørelser ifølge nationale retsregler ikke kan appelleres – en BTO vedrørende en bestemt vare, som tilsyneladende er baseret på en anden fortolkning af positionerne i KN end den fortolkning, som pågældende ret mener at burde anlægge vedrørende et lignende produkt, der er omtvistet i sagen, utvivlsomt bør ansætte retten til at være særlig

agtpågivende ved vurderingen af, hvorvidt der ikke er rimelig tvivl om den korrekte anvendelse af KN.

Domstolen udledte af denne praksis, at en BTO, der udstedes til en tredjemand, kan tages i betragtning som bevis af en ret, ved hvilken der verserer en tvist om tariferingen af en vare og om den efterfølgende betaling af told.

Henset til disse betragtninger skal toldkodeksens artikel 12, stk. 2 og 5, og artikel 217, stk. 1, samt gennemførelsesforordningens artikel 11 i forening med toldkodeksens artikel 243, fortolkes således, at en person, der er impliceret i en sag om opkrævet told, kan bestride tolden ved som bevis at fremlægge en BTO, der er udstedt for de samme varer i en anden medlemsstat, uden at denne BTO kan have de retsvirkninger, der er knyttet hertil. Det tilkommer imidlertid den nationale ret at afgøre, om de relevante procesforskrifter i den pågældende medlemsstat giver mulighed for at fremlægge sådanne beviser.

Den forelæggende ret ønskede desuden oplyst, om toldkodeksen og gennemførelsesforordningen skal fortolkes således, at en national vejledning, hvorefter de nationale myndigheder ved tariferingen af angivne varer kan støtte sig på en BTO, der er udstedt til en tredjemand for de samme varer, havde kunnet give importørerne en berettiget forventning om at kunne støtte sig på denne vejledning.

Domstolen præciserede indledningsvis, at ifølge forelæggelsesafgørelsen fremgik det på tidspunktet for den i hovedsagen omhandlede import af den nederlandske toldvejledning, at »kun en rettighedshaver kan støtte sig på en BTO, [og at] det under alle omstændigheder er påkrævet, at de frembudte varer i alle henseender svarer til beskrivelsen af varerne i BTO'en. Hvis en importør henviser til en gældende BTO, som vedkommende ikke er modtager af, men indgiver en angivelse vedrørende nøjagtigt de samme varer som dem, der er beskrevet i BTO'en, skal tariferingen svare til den heri angivne tarifering«.

Domstolen henviste i denne forbindelse til sin praksis, hvorefter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan påberåbes over for en præcis bestemmelse i en EU-retsakt, og den omstændighed, at en national myndighed, der anvender EU-retten, har handlet i strid hermed, ikke kan skabe en berettiget forventning hos en erhvervsdrivende om en behandling, der strider mod EU-retten.

Toldkodeksens artikel 12 regulerer helt præcist betingelserne for udstedelse, retsvirkninger samt varigheden af gyldigheden for BTO'er.

Gennemførelsesforordningens artikel 10, stk. 1, bestemmer i øvrigt klart, at en BTO kun kan gøres gældende af modtageren eller af den repræsentant, der handler for denne modtagers regning.

Det følger heraf, at de nederlandske toldmyndigheder, der har til opgave at anvende EU-retten, ved at give en BTO samme retsvirkninger, hvad enten den påberåbes af en tredjemand eller af modtageren, havde handlet i strid med EU-retten.

Domstolen svarede som følge heraf, at toldkodeksens artikel 12 og gennemførelsesforordningens artikel 10, stk. 1, skal fortolkes således, at en national vejledning, hvorefter de nationale myndigheder ved tariferingen af angivne varer kan støtte sig på en BTO, der er udstedt til en tredjemand for de samme varer, ikke havde kunnet give importørerne en berettiget forventning om at kunne støtte sig på denne vejledning.

Dom af 14. april 2011, British Sky Broadcasting Group og Pace (C-288/09 og C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

»Fælles toldtarif – tarifering – kombineret nomenklatur – modtagere og dekodere af digitalt satellit-tv med optagelsesfunktion – EF-toldkodeks – artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), og stk. 6 – en bindende tariferingsoplysnings gyldighedsperiode«

I denne dom, hvis retlige baggrund er beskrevet ovenfor ⁶¹, skulle Domstolen besvare spørgsmålet om, hvorvidt en BTO, der ikke længere var i overensstemmelse med KN på grund af en lovændring, der var trådt i kraft, var ophørt med at være gyldig efter datoen for denne ikrafttrædelse, eller om dette ikke var tilfældet.

I tvisten i hovedsagen i den anden forenede sag fremstillede og importerede selskabet Pace, der var etableret i Det Forenede Kongerige, set-top bokse med kommunikationsfunktion og harddiskdrev (herefter »STB-HDD«), som blev leveret til leverandører af betalings-tv. Selskabet importerede disse bokse til Det Forenede Kongerige, bl.a. modellen TDS 470NB SD PVR (også benævnt »Sky+ boksen«) fremstillet til Sky og forhandlet af denne som »model DRX 280«.

Den 8. april 2005 havde Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (herefter »Commissioners«) afgivet en BTO til Pace, som tariferede Sky+ boksen i KN-underposition 8528 12 91, således som det fulgte af forordning nr. 1810/2004. Som følge af ikrafttrædelsen af forordning nr. 1549/2006 den 1. januar 2007 var denne underposition blevet til underposition 8528 71 13. De mindre forskelle i tekniske specifikationer eller produktspecifikationer mellem de forskellige STB-HDD'er var ikke væsentlige for tariferingen.

Commissioners meddelte Pace ved skrivelse af 4. december 2006 og af 29. januar 2007, at »med virkning fra den 1. januar 2007 ville der komme væsentlige ændringer i KN-koderne«, og at »BTO'en [af 8. april 2005] som følge af kodeændringerne ville blive tilbagekaldt med virkning fra den 31. december 2006«.

Ved en skrivelse af 8. august 2008 bekræftede Commissioners, at STB-HDD model TDS 460, hvoraf der var to modeller, nemlig TDS 460NV og TDS 460NS, også var omfattet af

⁶¹ Jf. afsnit II.2.2. med overskriften »Varens bestemmelse«. Denne dom er ligeledes beskrevet i afsnit III.1.2. »Kommissionens forklarende bemærkninger«.

bestemmelserne i BTO'en af 8. april 2005 i dennes gyldighedsperiode. Ved en anden skrivelse bekræftede Commissioners desuden, at BTO'en af 8. april 2005 i medfør af toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), var ophørt med at være gyldig den 1. januar 2007 som følge af de kodeændringer, der blev indført med ændringerne i HS og den årlige tarifopdatering.

Den 17. november 2008 anmodede Commissioners Pace om efterbetaling af toldafgifter for alle STB-HDD'er, herunder Sky+ boksen, der var importeret i tidsrummet januar 2007 til april 2008. Anmodningen blev fremsat på grund af tariferingen af STB-HDD'erne i en forkert KN-position, nemlig underposition 8528 71 13, hvorimod disse produkter ifølge Commissioners skulle have været tariferet i underposition 8521 90 00.

Efter forgæves at have anmodet om en efterprøvelse af Commissioners' afgørelse iværksatte Pace appel til prøvelse af denne afgørelse, hvorved selskabet gjorde gældende, at BTO'en vedrørende de omhandlede bokse forblev gyldig i en periode på seks måneder efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 1549/2006, og at toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), skulle fortolkes således, at denne forordning ikke er omfattet af begrebet en »forordning« hvad angår denne bestemmelse.

Den forelæggende ret besluttede under disse omstændigheder bl.a. at anmode Domstolen om at oplyse, om toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), skal fortolkes således, at forordning nr. 1549/2006 skal anses for at være en forordning i denne bestemmelses forstand. Den forelæggende ret spurgte nærmere bestemt, om en BTO, der ikke længere er i overensstemmelse med KN på grund af ikrafttrædelsen af forordning nr. 1549/2006, er ophørt med at være gyldig efter datoen for denne ikrafttrædelse, eller om dette ikke er tilfældet.

Domstolen henviste først til ordlyden af toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), hvorefter en BTO ophører med at være gyldig, når den efter vedtagelsen af en forordning ikke er i overensstemmelse med de fastsatte retsregler. Domstolen præciserede, at denne bestemmelse ikke blot omhandler forordninger såsom forordning nr. 1549/2006, der er vedtaget i henhold til artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 2658/87, men enhver forordning, der indvirker på eller bestemmer tariferingen af varer i KN.

Domstolen bemærkede dernæst, at bilag I til forordning nr. 2658/87, som indeholder KN, fra den 1. januar 2007 blev erstattet af bestemmelserne i bilaget til forordning nr. 1549/2006, jf. denne forordnings artikel 1. Det præciseres således i fjerde betragtning til forordning nr. 1549/2006, at i overensstemmelse med artikel 12 i forordning nr. 2658/87 bør sidstnævnte forordnings bilag I med virkning fra den 1. januar 2007 afløses af en fuldstændig udgave af KN.

Domstolen anførte endelig, at KN's bestemmelser, der er indeholdt i bilaget til forordning nr. 1549/2006, ikke længere nævner underposition 8528 12 91. Det følger heraf, at en BTO, der tariferede en vare i denne underposition, ikke længere var i overensstemmelse med KN og således automatisk ophørte med at være gyldig fra den

1. januar 2007 i overensstemmelse med bestemmelserne i toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i).

Henset til disse betragtninger fastslog Domstolen, at toldkodeksens artikel 12, stk. 5, litra a), nr. i), skal fortolkes således, at forordning nr. 1549/2006 skal anses for at være en forordning i denne bestemmelses forstand. En bindende tarifieringsoplysning, der ikke længere var i overensstemmelse med den kombinerede nomenklatur på grund af ikrafttrædelsen af forordning nr. 1549/2006, var følgelig ophørt med at være gyldig efter datoen for denne ikrafttrædelse.

4. Andre juridisk bindende retsakter

Dom af 22. februar 2018, SAKSA(C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

»Præjudiciel forelæggelse – den fælles toldtarif – klassificering af varer – den europæiske harmoniserede standard EN 590:2013 – underposition 2710 19 43 i den kombinerede nomenklatur – relevante kriterier ved tarifieringen af en vare som gasolie«

Det bulgarske selskab SAKSA angav i 2015 mineralolie til toldkontoret i Varna havn og tariferede denne i underposition 2710 19 43 i KN med henblik på overgang til fri omsætning.

Toldmyndigheden i Varna sendte to prøver af den angivne vare til det regionale toldlaboratorium med henblik på at fastslå varens art og fastlægge tarifieringen heraf. Destillationsindikatorerne og de andre fastsatte indikatorer viste, at den undersøgte prøve havde karakteristika, der kendetegner »middelsvære olier«, således som det fremgår af den supplerende bestemmelse 2, litra c), til kapitel 27 i KN.

Toldvæsenet var således af den opfattelse, at varen skulle have været tariferet i underposition 2710 19 25 i KN, der pålægges en toldsats på 4,7% i forhold til tredjelande. Direktøren for toldmyndigheden i Varna ændrede som følge heraf KN-koden og pålagde en yderligere betaling af told og merværdiafgift.

Det var endvidere toldmyndighedens opfattelse, at SAKSA pådrog sig administrativ straf. Følgelig pålagde direktøren for toldmyndigheden i Varna selskabet en bøde.

SAKSA anlagde sag til prøvelse af bødepålægget ved Varnenski Rayonen sad (kredsdomstolen i Varna, Bulgarien), der ved afgørelse af 20. oktober 2016 annullerede dette bødepålæg efter at have fastslået, at den omtvistede mineralolie svarede til definitionen af brændstof til dieselmotorer til arktisk klima eller til klima med hårde vintre, klasse 4, hvis egenskaber er fastlagt i standard »EN 590:2014«.

Den forelæggende ret, for hvilken toldmyndigheden havde iværksat kassationsanke til prøvelse af den sidstnævnte afgørelse, anmodede under disse omstændigheder

Domstolen om at oplyse, om en mineralolie kan tariferes som gasolie i underposition 2710 19 43 i KN ⁶², når den opfylder kravene i standard EN 590:2013 ⁶³ vedrørende gasolie til arktisk klima eller til klima med hårde vintre.

Domstolen bemærkede indledningsvis, at underposition 2710 19 43 i KN, hvis ordlyd omhandler gasolie med et svovlindhold på ikke over 0,001%, er omfattet af pos. 2710 i KN, der omhandler jordolier og olier hidrørende fra bituminøse mineraler, undtagen råolie. Med henblik på anvendelsen af denne position definerer den supplerende bestemmelse 2, litra e), til kapitel 27 i KN begrebet »gasolier«.

I denne henseende fremgår det af ordlyden af dette litra e), sammenholdt med den supplerende bestemmelse litra d), at bl.a. olier og præparater, af hvilke der ved destillation efter ISO 3405 op til 250°C overdestilleres mindre end 65 rumfangsprocent og op til 350°C mindst 85 rumfangsprocent (herunder tab ved destillationen), betragtes som »gasolier«. Med henblik på tarifering af en vare som gasolie inden for rammerne af pos. 2710 i KN er det således alene destillationsniveauet inden for et angivet temperaturområde efter ISO 3405, der er afgørende.

Domstolen konstaterede følgelig, at eftersom den pågældende mineralolie efter ISO 3405 op til 250°C overdestillerer mere end 65 rumfangsprocent, er denne ikke omfattet af definitionen af »gasolie« i overensstemmelse med den supplerende bestemmelse 2, litra e), til kapitel 27 i KN og kan ikke tariferes i underpositionerne for varer omfattet af denne definition.

Henvisningen til fodnote g i tabel 3 i standard EN 590:2013, hvorefter definitionen af »gasolie« i KN »may not apply to the grades defined for use in arctic or severe winter climates«, er i øvrigt uden betydning i denne henseende, idet denne standard ikke er blevet vedtaget af et EU-organ, men af CEN, en privatretlig organisation. Denne standard blev nemlig udarbejdet af CEN på grundlag af mandat M 394, som Kommissionen gav den 13. november 2006, og ved direktiv 2014/77 ajourførte Kommissionen efterfølgende henvisningen til denne standard i fodnote 1 i bilag II til direktiv 98/70.

Det kan ganske vist udledes af Domstolens praksis, at en harmoniseret standard udarbejdet af en privatretlig organisation kan betragtes som en del af Unionens retsorden, når denne standard er gennemført på initiativ af Kommissionen og under dens kontrol, og når den har bindende retsvirkninger efter offentliggørelsen af henvisningerne hertil i Den Europæiske Unions Tidende. Domstolen bemærkede imidlertid, at eftersom fodnote g i tabel 3 i standard EN 590:2013 ikke udgør en prøvningsmetode, kan den ikke betragtes som en del af EU-lovgivningen, og den er ikke relevant for tariferingen af varerne.

⁶² KN, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som affattet ved gennemførelsesforordning nr. 1101/2014.

⁶³ Den harmoniserede standard EN 590, i sin affattelse af september 2013, med overskriften »Automotive fuels – Diesel – Requirements and test methods«.

Tarifering af varer

Domstolen svarede i denne sammenhæng, at en mineralolie ikke som følge af sine destillationskarakteristika kan tariferes som gasolie i underposition 2710 19 43 i KN, heller ikke når denne olie opfylder kravene i den harmoniserede standard EN 590:2013 vedrørende gasolie til arktisk klima eller til klima med hårde vintre.

DEN EUROPÆISKE UNIONS
DOMSTOL

Direktoratet for Forskning og Dokumentation

December 2025